

AM MURIT
ȘI M-AM DESCOPERIT
PE MINE ÎNSĂMI

AM MURIT
ȘI M-AM DESCOPERIT
PE MINE ÎNSĂMI

CĂLĂTORIA MEA DE LA CANCER
LA VINDECAREA PROFUNDĂ,
TRECÂND PRINTR-O EXPERIENȚĂ
ÎN APROPIEREA MORȚII

ANITA
MOORJANI

Traducerea din limba engleză:
Cristian HANU

ADEVĂR DIVIN

Brașov, 2012

ADEVĂR DIVIN

Braşov, str. Zizinului nr. 48, parter, ap. 7, cod 500414, O.P. 12

Mobil: 0722 148 983 sau 0727 275 877

Telefon/Fax: 0368 462 076 sau 0268 324 970

E-mail: contact@divin.ro sau contact@secretul.tv

Pe site-ul editurii găsiți și alte cărți pentru suflet:

www.divin.ro

Site: www.secretul.tv

Yahoo! Group: adevardivin

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

MOORJANI, ANITA

Am murit și m-am descoperit pe mine însămi : călătoria mea de la cancer la vindecarea profundă, trecând printr-o experiență în apropierea morții /

Anita Moorjani ; trad.: Cristian Hanu. - Braşov : Adevăr Divin, 2012

ISBN 978-606-8080-87-1

I. Hanu, Cristian (trad.)

159.961

Copyright © 2011 Editura ADEVĂR DIVIN.

Titlul original în limba engleză *Dying To Be Me: My Journey from Cancer, to Near Death, to True Healing*, de Anita Moorjani.

Copyright © 2012 Anita Moorjani.

Ediția originală a fost publicată în 2012 de Hay House Inc., USA.

Accesează online radioul editurii Hay House pe: www.hayhouseradio.com.

Editor: Cătălin PARFENE

Tehnoredactare și copertă: Elena DAVID

Corectură: Elena MÁLNAI

*Lui Danny, marea mea iubire: am știut întotdeauna
că iubirea noastră transcende timpul și spațiul.
Dacă nu ai fi fost tu, nu m-aș mai afla la ora actuală
în acest corp fizic.*

*Dragei mele mame și minunatului meu frate, Anoop:
vă mulțumesc pentru că ați fost alături de mine
întreaga mea viață, dar mai ales de-a lungul bolii
mele, și pentru că ați avut grijă de mine atunci
când am avut cea mai mare nevoie de voi. Mi-aș
dori ca toți oamenii să aibă o familie care să îi
susțină așa cum ați făcut voi cu mine.*

*În amintirea dragului meu tată, al cărui vis suprem
a fost să asiste la nunta mea, dar care a părăsit
această lume înainte de a-și vedea visul împlinit. Îți
mulțumesc pentru șansa de a experimenta prezența
ta infinită și iubirea ta necondiționată din lumea de
dincolo, și pentru asigurarea pe care mi-ai dat-o
că ești aici, acolo și pretutindeni în același timp.*

Eu cred că marile adevăruri ale universului nu se găsesc în lumea exterioară și nu pot fi aflate prin studierea stelelor și a planetelor; ci sălășluiesc înlăuntrul nostru, în măreția sublimă a minții, inimii și sufletului nostru. Până când nu vom înțelege ce anume există în interiorul nostru, noi nu vom putea înțelege cu adevărat nici ceea ce există în lumea exterioară.

Am optat pentru a-mi împărtăși experiența în această carte în speranța că îți voi putea atinge inima, reamintindu-ți astfel de propria ta măreție sublimă.

Cuprins

Cuvânt înainte de dr. Wayne W. Dyer	9
Introducere	15
Partea I: Căutarea Căii corecte	
Prolog. Ziua în care „am murit“	21
Capitolul 1. O educație diferită	27
Capitolul 2. Multe religii, multe căi	39
Capitolul 3. Pași greșiți care m-au condus în direcția corectă	47
Capitolul 4. Marea mea iubire	57
Capitolul 5. Îngrozitorul diagnostic	69
Capitolul 6. În căutarea mântuirii	79
Partea a II-a: Călătoria mea către moarte... și înapoi	
Capitolul 7. Părăsirea acestei lumi	91
Capitolul 8. O realitate infinită, dar absolut fantastică ..	107
Capitolul 9. Realizarea miracolului	115
Capitolul 10. Dovada vindecării	125
Capitolul 11. „Doamnă, oricum aș privi lucrurile, ar trebui să fii moartă!“	133
Capitolul 12. Viața privită prin alți ochi	147
Capitolul 13. Găsirea Căii mele	155
Capitolul 14. Vindecarea este doar începutul	167

Partea a III-a: Ce am înțeles în urma acestei experiențe

Capitolul 15: De ce m-am îmbolnăvit... și de ce m-am vindecat	183
Capitolul 16. Sinele infinit și energia universală.....	199
Capitolul 17. Permișiunea de a fi tu însuși.....	215
Capitolul 18. Întrebări și răspunsuri	229
Cuvânt de încheiere	257
Mulțumiri	259
Despre autoare	263

❧ *Cuvânt înainte* ❧

Am fost profund emoționat citind această carte, cu atât mai mult cu cât o cunosc personal pe Anita Moorjani, care și-a intersectat destinul cu al meu în urma unor coincidențe orchestrate la nivel divin. Timp de mai bine de patru ani, un cancer avansat a adus-o pe Anita în pragul morții. Ea a trecut acest prag și a pătruns adânc în casa morții, fără să se oprească în holul de la intrare. Această călătorie ieșită din comun a condus-o la descoperirea propriului ei suflet și este descrisă în detaliu de ea în această carte. Sfatul meu este să o citești cu cea mai mare atenție și cu mintea deschisă, căci este posibil ca lectura să îți zdruncine multe din convingerile cele mai ferme, îndeosebi cele legate de așa-numita *lume de dincolo*, respectiv de realitatea care se ascunde dincolo de această lume fizică.

Înconjurată de cei dragi și de o echipă de medici care se așteptau acest ea să își dea ultima suflare din clipă în clipă, Anita a intrat într-o comă profundă. Ei i s-a oferit însă posibilitatea de a se întoarce în corpul ei măcinat de cancer, în pofida tuturor pronosticurilor medicale, și de a experimenta o vindecare absolut uluitoare, folosind ca unic remediu iubirea necondiționată. Mai mult, i s-a permis să se întoarcă din

anticamera morții și să le povestească celorlalți oameni cum arată viața dincolo de vălul care separă cele două lumi, cea materială și cea spirituală, și asta nu dintr-o perspectivă la mâna a doua, ci în urma unei experiențe personale directe.

Aceasta este o poveste de iubire, o iubire necondiționată și infinită care te va ajuta să înțelegi mai bine cine ești în realitate și cum îți poți transcende frica și respingerea de sine care îți caracterizează viața. Anita vorbește cu o candoare nedisimulată despre cancerul ei, explicând de ce crede ea că a trebuit să treacă prin această experiență dificilă, de ce a fost vindecată și de ce s-a întors în această lume. Și încă un lucru: faptul că tu citești acum această carte, iar eu m-am implicat atât de tare în transmiterea crucialului ei mesaj către întreaga lume, arată că ea a primit o misiune și că se află pe punctul de a și-o îndeplini.

Tot ce a descoperit Anita în timpul comei sale care a durat 24 de ore, când a trecut pragul către *lumea de dincolo*, corespunde perfect cu propriile mele mesaje inspirate, pe care le primesc atunci când scriu sau când țin conferințe publice. Și mie, și ei ne este foarte clar la ora actuală că intervenția divină a mutat în așa fel piesele pe tabla de șah a acestei lumi încât i-a permis acestei femei care trăiește în partea opusă a globului și într-o cultură complet diferită de a mea să își intersecteze plenar viața și destinul cu ale mele.

Am auzit pentru prima dată de Anita atunci când am primit copia unui interviu pe care i l-a luat o femeie din New York pe nume Mira Kelley pe tema experienței sale în apropierea morții. Mai târziu, eu și Mira am devenit prieteni, iar ea m-a condus chiar la o regresie prin hipnoză în ultima

mea viață (pe care am publicat-o în cea mai recentă carte a mea, *Dorințe împlinite*). După ce am citit interviul luat Anitei, am simțit dorința irezistibilă de a face tot ce îmi stă în puteri pentru a-i transmite mesajul întregii lumi. L-am sunat pe Reid Tracy, președintele editurii Hay House, și l-am implorat să o găsească pe Anita Moorjani și să o convingă să scrie o carte în care să își descrie experiența în apropierea morții. I-am spus că mă voi simți *onorat* să scriu Cuvântul Înainte la cartea ei, dacă era dispusă să o scrie. În urma unei serii de sincronicități fabuloase, printre care s-a numărat și un apel telefonic primit în direct de la Anita în timpul emisiunii mele săptămânale de radio (online) de pe site-ul **hayhouseradio.com**, când am putut-o intervieva în direct, astfel încât întreaga planetă să o poată auzi, am stabilit cu Anita un contact strâns, atât la nivel profesional cât și la nivel personal.

Mesajul Anitei este că esența noastră, a tuturor, este iubirea cea mai pură. Noi nu numai că suntem conectați cu toți ceilalți oameni și cu Dumnezeu, dar pe un nivel spiritual foarte profund chiar *suntem una cu Dumnezeu*. Noi am uitat de această realitate din cauza temerilor care s-au acumulat în noi și a egoului nostru, care a continuat să crească, aceasta fiind cauza profundă a tuturor bolilor noastre trupești, dar și ale lumii în care trăim. Mesajul Anitei este că noi trebuie să învățăm să ne descoperim și să ne prețuim propria măreție sublimă, și să trăim ca ființe de lumină pline de iubire, capabile să se vindece prin propria lor putere mentală.

Anita descrie dispariția senzației timpului și spațiului și experimentarea miracolului de a ști că unitatea nu este un simplu concept intelectual abstract, ci o realitate absolută.

În timpul experienței sale în apropierea morții, ea s-a simțit scăldată într-o aură de iubire beatifică, de o puritate fără egal, care are un potențial vindecător nelimitat. A învățat astfel la prima mână semnificația cuvintelor lui Iisus, care a spus că „pentru Dumnezeu totul este posibil“, inclusiv vindecarea trecutului. Anita a descoperit personal ceea ce am descris eu în cartea *Dorințe împlinite*: că în prezența lui Dumnezeu (care corespunde realizării de sine), legile lumii materiale (inclusiv cele medicale) nu se mai aplică.

După ce i-am citit interviul, am simțit dorința irezistibilă de a o cunoaște pe această femeie. Am început prin a discuta la telefon cu ea și i-am simțit esența spirituală. Simultan, i-am ascultat mesajul: de înlocuire a fricii cu speranța. Am invitat-o să scrie această carte și să apară alături de mine pe canalul de televiziune PBS, pentru a-și transmite mesajul de iubire, de speranță și de vindecare întregii lumi.

I-am trimis interviul Anitei mamei mele, care are 95 de ani și locuiește într-un centru de îngrijire a bătrânilor cu toate facilitățile necesare. Mama asistă frecvent la fenomenul morții, căci mulți dintre prietenii ei mor în somn și dispar astfel pentru totdeauna din experiența ei fizică. Am purtat multe conversații cu ea despre marele mister numit moarte, care reprezintă destinul tuturor creaturilor vii. Tot ceea ce pătrunde în dimensiunea materială *trebuie* să iasă la un moment dat din această dimensiune. Acest lucru este ușor de înțeles la nivel intelectual, dar ceea ce ne așteaptă cu adevărat dincolo de marele prag al morții rămâne în continuare un mister pentru toată lumea.

După ce a citit relatarea Anitei, mama mi-a spus că a cuprins-o o stare de pace fără precedent, care i-a înlocuit pentru

totdeauna teama, anxietatea și stresul asociate cu marele necunoscut. În mod similar, toate persoanele pe care le cunosc și care au citit povestea Anitei (inclusiv copiii mei) s-au simțit impresionate până la lacrimi și mi-au spus că și-au propus ca de acum înainte să se iubească mai presus de orice pe ele însele, să își prețuiască propria măreție sublimă și să evite gândurile negative din viața lor de zi cu zi, care au potențialul de a le îmbolnăvi. Deși am scris întotdeauna despre aceste lucruri, Anita le-a trăit direct, așa că impactul produs de cuvintele sale a fost mult mai mare.

Anita s-a dovedit capabilă să își vindece singură corpul și mi-a spus adeseori că este convinsă că s-a întors în această lume cu unicul scop de a împărtăși această lecție atât de importantă, care poate conduce nu doar la vindecare personală, ci chiar la transformarea acestei lumi. La rândul meu, nu am nici cea mai mică îndoială că acesta este motivul pentru care Dumnezeu ne-a intersectat destinele, Anitei și mie. Întotdeauna am crezut că *dharma* mea constă în a le vorbi oamenilor despre propria lor divinitate și despre faptul că esența lor supremă este Dumnezeu însuși. Noi nu suntem una cu acest corp, cu realizările sau cu posesiunile noastre, ci cu Sursa întregii creații, care este Dumnezeu. În timp ce scriam despre aceste lucruri în cartea mea, *Dorințe împlinite*, Anita Moorjani a intrat în viața mea ca și cum și-ar fi dorit să pună un semn de exclamație la sfârșitul mesajelor primite de mine prin scriere automată. Ea a trăit toate aceste lucruri și le descrie în maniera cea mai minunată – iar acum tu ești binecuvântat să poți citi și aplica tot ce a aflat ea în urma unei lupte teribile cu cancerul, pe care l-a învins vindecându-se singură, pentru a-și putea continua liniștită călătoria.

Am murit și m-am descoperit pe mine însămi

Sunt onorat să pot juca un rol oricât de mic în transmiterea acestui mesaj, potrivit căruia iubirea reprezintă remediul vindecător suprem. Îți doresc să asculți cuvintele Anitei cu inima și să devii un instrument al eliminării oricărei boli din corpul tău, din relațiile tale, din țara ta și chiar de pe această planetă. După cum a observat cândva într-o manieră poetică Elisabeth Barrett Browning: „Pământul se intersectează cu cerul și orice tufiș obișnuit¹ îl poate revela pe Dumnezeu.“ Așa este! Prin iubire, tu poți transforma această planetă într-un paradis terestru.

Îți doresc să savurezi cartea minunată și sublimă a Anitei. Eu am ajuns să o iubesc la fel de mult cum o iubesc pe autoarea ei.

Dr. Wayne W. Dyer

Maui, Hawaii

---

¹ Aluzie la tufișul arzător prin care i s-a revelat Dumnezeu lui Moise.

❧ *Introducere* ❧

Principalul motiv pentru care doresc să îmi împărtășesc povestea este de a-i ajuta pe alți oameni să nu treacă prin ce am trecut eu.

Nu stă în obiceiul meu să le spun altora cum să își trăiască viața sau ce schimbări să introducă în aceasta, chiar dacă îmi cer ei înșiși sfatul. Prefer să îi îndrum prin exemplul meu personal și să creez un mediu sigur în care aceștia să intre în contact cu propriul lor adevăr interior.

M-am gândit de multe ori la acest lucru după evenimentele din iarna și primăvara anului 2006, când am trăit o experiență în apropierea morții, în urma căreia m-am vindecat de un cancer pe care l-am avut în ultimii patru ani. În timpul experienței în apropierea morții am avut acces la anumite aspecte din viața mea viitoare și am înțeles că unul din motivele pentru care m-am întors înapoi la viața mea terestră a fost acela că experiența și mesajul meu îi vor impresiona pe mulți oameni, care își vor schimba viața în urma lor.

În acea stare dintre lumi, am înțeles că eram predestinată să inspир mii de oameni, poate chiar zeci de mii, dar nu mi-a fost clar cum urma să fac acest lucru. Tot ce știam era că voi ajuta foarte mulți oameni, într-un fel sau altul. Am trăit atunci sentimentul limpede că aceste lucruri se vor întâmpla de la sine, fără ca eu să fac ceva anume. Tot ce trebuia să

fac era să fiu eu însămi și să mă bucur de viață, devenind un canal pentru o forță mai presus decât mine.

Chiar așa s-au petrecut lucrurile: am ajuns să vorbesc și să scriu despre experiențele mele în urma solicitărilor unor profesioniști din domeniul medical și din cel al științei, dar și ale unor oameni aflați în căutarea unor răspunsuri referitoare la natura lumii și a propriei lor vieți. Așa a ajuns să vadă lumina tiparului această carte (detaliile în această direcție vor fi prezentate în capitolul 14), în care mi-am propus să descriu ce am învățat în urma cancerului de care am suferit și a experienței mele în apropierea morții. Îmi face o mare plăcere să îmi descriu experiența și noua înțelegere care a derivat din ea, cu atât mai mult cu cât sunt conștientă că ceilalți oameni pot beneficia de pe urma acesteia.

Povestea mea începe în partea întâi a cărții, unde povestesc cum am crescut într-o regiune în care se încrucișează mai multe culturi cu convingeri distincte și adeseori contradictorii. Voi explica aici cum m-a modelat această educație și cum m-a condus ea la temerile care s-au manifestat mai târziu sub forma bolii. Te voi călăuzi astfel de-a lungul călătoriei mele către stadiul de adult și al coborârii mele în închisoarea cancerului.

În partea a doua voi explora experiența în apropierea morții pe care am trăit-o. Voi descrie aici ce am experimentat și ce am înțeles în timpul acesteia, dar și ceea ce s-a întâmplat în continuare. Vindecarea de cancer și căutarea unei maniere noi în care să mă integrez în această lume a fost o călătorie plină de surprize și de provocări, dar și de satisfacții uluitoare pentru mine!

În partea a treia a cărții voi insista asupra lucrurilor pe care am ajuns să le înțeleg despre procesul vindecării, despre stadiul în care se află lumea modernă și despre posibilitatea

de a trăi ca reflexii ale sinelui nostru real, permițând luminii sublime din interiorul nostru să strălucească deschis. Voi încheia cu o secțiune referitoare la întrebări și răspunsuri, care va conține răspunsurile mele la întrebările cele mai frecvente care mi se pun și la grijile pe care și le fac foarte mulți oameni.

Înainte de a-ți împărtăși ce am învățat din experiența mea, doresc să afirm de la bun început că nu am pretenția că am înțeles toate adevărurile universale sau spirituale și că nu îmi propun să devin *guru*-l spiritual al nimănui. Pe de altă parte, nu am nici cea mai mică intenție de a crea o nouă religie sau un nou sistem de convingeri. Singurul scop pe care mi-l propun este de a-i *ajuta* pe oameni, nu de a *convinge* pe cineva.

Mai presus de orice, doresc să precizez că nimeni *nu* trebuie să trăiască o experiență în apropierea morții pentru a se vindeca! Intenția mea este de a-ți împărtăși toți factorii emoționali și psihologici despre care cred că au contribuit la declanșarea bolii mele, în speranța că prin identificarea lor, îi vei putea controla, reducând și poate chiar eliminând complet șansele de a te îmbolnăvi vreodată. Pe de altă parte, dacă suferi deja de cancer (sau dacă o persoană pe care o iubești suferă de această boală ori de oricare alta), este bine să știi că există nenumărate căi de a te vindeca. Sfatul meu este să o urmezi pe cea care ți se pare cea mai potrivită la momentul respectiv și cu care simți o rezonanță personală.

În cazul în care aștepți instrucțiuni pas cu pas pentru a te vindeca sau pentru a le urma, înseamnă că nu sunt persoana potrivită pentru tine, căci nu am crezut niciodată în dogmele care consideră că „aceeași mărime li se potrivește tuturor“. După părerea mea, astfel de dogme nu fac decât să îi limiteze pe oameni. Cu alte cuvinte, ele nu îi ajută să înflorească și să

Am murit și m-am descoperit pe mine însămi

Își manifeste adevăratul potențial lăuntric, care este infinit. Atunci când vorbesc de iubirea de sine, eu nu doresc să atrag atenția asupra mea, ci asupra unei experiențe pe care o poți repeta, dacă dorești. Cu alte cuvinte, împărtășindu-ți experiența mea și lucrurile pe care le-am înțeles în urma acesteia, singurul scop pe care mi-l propun este să aprind scânteia propriei tale măreții interioare, trezindu-l astfel pe *guru*-l adormit înlăuntru-tău, care te poate călăuzi către adevăratul tău loc de drept, ce se află chiar în centrul Universului.

Speranța mea este să te bucuri de fiecare zi a călătoriei tale și să ajungi să iubești viața la fel de mult cum o fac eu în momentul de față!

Partea I

CĂUTAREA CĂII
CORECTE

Prolog

Ziua în care „am murit“

O, Doamne, mă simt incredibil de bine! Sunt atât de liberă și de ușoară! Nu mai simt nici cea mai mică durere... Unde a dispărut aceasta? Hei, de ce se îndepărtează de mine mediul exterior? Și de ce nu mă simt speriată? Unde a dispărut toată frica mea? Uau, nu mă mai tem de nimic!

Acestea erau câteva din gândurile care îmi treceau prin minte pe când eram dusă de urgență la spital. Lumea din jurul meu mi se părea din ce în ce mai ireală și mai onirică, iar eu alunecam din ce în ce mai mult în starea de comă, îndepărtându-mă de conștiința mea obișnuită. Organele mele începeau să nu mai funcționeze, învinse de cancerul care mi-a devorat corpul în ultimii patru ani.

Era data de 2 februarie 2006, o zi care va rămâne pentru totdeauna întipărită în memoria mea ca ziua în care „am murit“.

Deși mă aflam într-o stare profundă de comă, eram plenar conștientă de tot ce se întâmpla în jurul meu, inclusiv de teama și de agitația familiei mele, care mă ducea de urgență la spital. Când m-a văzut, medicul oncolog (o femeie) s-a umplut de oroare.

Am murit și m-am descoperit pe mine însămi

– Chiar dacă inima soției dumneavoastră mai bate încă, i-a spus ea soțului meu Danny, ea nu se mai află printre noi. Este prea târziu pentru a o mai putea salva.

Ce tot spune doctorița aceasta? m-am întrebat în sinea mea. Nu m-am simțit niciodată atât de bine ca acum! De ce arată atât de speriați și de îngrijorați mama și Danny? Mamă, te rog, nu mai plânge. Ce nu este în regulă? Plângi din cauza mea? Nu mai plânge! Mă simt excelent, dragă mamă, crede-mă!

Eram convinsă că rostesc aceste cuvinte cu voce tare, dar nu am auzit nimic. Nu mai aveam o voce.

Am încercat să o îmbrățișez pe mama, să o mângâi și să îi spun că totul este bine, dar nu am fost în stare să fac acest lucru, și nu înțelegeam de ce. De ce nu mai coopera corpul meu cu mine? De ce zăceam acolo inertă și rigidă, când nu doream altceva decât să îi îmbrățișez pe mama și pe soțul meu, liniștindu-i și spunându-le că nu mai aveam deloc dureri și că totul era bine?

Uite, Danny, pot merge fără scaunul cu rotile! De necrezut! Și nu mai sunt conectată la tubul cu oxigen. Uau, respir în sfârșit ușor, iar leziunile de pe pielea mea au dispărut! Nu mai puroiază și nu mă mai dor. După patru ani de agonie, m-am vindecat în sfârșit!

Eram într-o stare de fericire pură, cum nu mai trăisem vreodată. Durerea provocată de cancerul care îmi măcinase trupul dispăruse în sfârșit. Tot ce îmi mai doream era ca și ei să se bucure alături de mine. De ce nu se bucurau, acum, că lupta mea (dar și a lor) încetase? De ce nu îmi împărtășeau starea de fericire fără limite? Oare nu vedeau cât de bucuroasă eram?

– Te rog, trebuie să mai poți face ceva pentru ea, au implorat-o mama și Danny pe doctoriță.

– Nu mai are de trăit decât câteva ore, le-a răspuns aceasta. De ce nu au trimis-o mai devreme la mine ceilalți medici? Organele ei nu mai funcționează, iar ea a intrat în comă. Nu va reuși să treacă nici măcar de această noapte. Îmi cereți imposibilul. Orice medicament i-aș administra în momentul de față i-ar fi fatal, căci ar fi prea toxic pentru organele ei care nu mai funcționează.

– Chiar și așa, a insistat Danny, eu unul nu am de gând să renunț la speranță!

Soțul meu mi-a strâns mâna moale, în timp ce eu asistam la anxietatea și la lipsa lui (reală) de speranță. Mi-aș fi dorit atât de mult să îl eliberez de această suferință, să știe că mă simțeam excelent. Din păcate, nu reușeam să îi transmit acest lucru.

Nu o asculta pe doctoriță, Danny! Te implor, nu o asculta! De ce spune așa ceva? Sunt aici și mă simt bine! De fapt, mă simt excelent!

Nu înțelegeam de ce, dar puteam simți toate emoțiile celor de față, inclusiv ale doctoriței. Le simțeam tuturor teama, anxietatea, neajutorarea și disperarea. Parcă aș fi trăit eu însămi aceste emoții. Parcă aș fi devenit una cu ei.

Îți simt durerea, iubitul. Îți simt toate emoțiile. Te rog, nu mai plânge pentru mine și spune-i mamei să nu mai plângă nici ea. Te rog, spune-i acest lucru!

De îndată ce am început însă să mă atașez emoțional de drama din jurul meu, am simțit simultan că mă îndepărtez de ea, ca și cum aș fi avut acces la un plan mai mareț aflat în plină desfășurare. Această perspectivă nouă mi-a redus imediat atașamentul și am început să înțeleg că totul este perfect așa cum este, corespunzând planului superior.

Atunci am început să înțeleg că muream...

Am murit și m-am descoperit pe mine însămi

Ooh... Mor! Deci, asta simți atunci când mori? Nu mi-aș fi imaginat niciodată. Mă simt atât de împăcată și de senină... Și în sfârșit, mă simt vindecată!

Am înțeles atunci că deși corpul meu fizic nu mai funcționa, totul era în continuare perfect în marea tapiserie a vieții, căci sufletul nostru nu moare niciodată.

Eram încă plenar conștientă de tot ce se petrecea în jurul meu și puteam observa echipa medicală care mi-a condus trupul inert pe o targă cu rotile către salonul de terapie intensivă. Toată lumea se afla într-o stare de frenezie emoțională, conectându-mă la diferite mașinării și băgându-mi în corp diferite ace și tuburi.

Nu mai simțeam niciun fel de atașament față de corpul meu rigid care zăcea pe patul de spital. Parcă nu ar fi fost niciodată al meu. Părea atât de mărunț și de insignifiant pentru a găzdui măreția sublimă pe care o experimentam. Mă simțeam liberă și infinită! Orice durere și orice tristețe dispăruseră complet din conștiința mea. Nu mai simțeam nici cea mai mică apăsare și nu-mi aminteam să mai fi trăit vreodată o astfel de stare de eliberare.

Am simțit apoi că sunt înconjurată de o stare de iubire necondiționată de o puritate absolută, deși această descriere nu corespunde nici pe departe realității pe care am simțit-o atunci. Era cea mai profundă afecțiune care poate fi imaginată, ceva ce nu mai simțisem vreodată până atunci. Nu avea nicio legătură cu afecțiunea fizică pe care o simțim noi, oamenii. Era perfect *necondiționată* și se revărsa plenar asupra mea, indiferent de ce făcusem vreodată. Nu trebuia să fac ceva anume sau să adopt un anumit tip de comportament pentru a merita această afecțiune. Ea îmi era adresată în totalitate, indiferent de orice alte circumstanțe!

Ziua în care „am murit“

M-am simțit complet scăldată și regenerată în această energie, care m-a făcut să mă simt de parcă aș fi ajuns în sfârșit acasă, după toți acei ani de conflicte, de durere, de anxietate și de teamă.

Într-adevăr, mă întorsesem acasă.

Capitolul 1

O educație diferită

India este o țară minunată, dar nu era destinul meu să trăiesc în ea. Deși părinții mei sunt de origine indiană, fiind originari din Hyderabad Sindh, eu m-am născut în Singapore.

Bunicul meu dinspre tată a fost un negustor de haine care avea o afacere de familie în Sri Lanka, importând și exportând articole de îmbrăcăminte din Europa, India și China, pe care le distribuia în întreaga lume. Datorită naturii afacerii, tata a fost nevoit să călătorească foarte mult prin lume, înainte de a se stabili în sfârșit cu familia sa în colonia britanică Hong Kong. La acea vreme aveam doi ani.

Datorită originii mele, făceam parte integrantă din trei culturi diferite, cu limbi diferite. Hong Kongul este o metropolă agitată, populată în principal de chinezi. De aceea, am învățat de mică să vorbesc în dialectul cantonez pe care îl vorbeau localnicii. Părinții mei ne-au trimis pe mine și pe fratele meu Anoop la școli britanice, unde am învățat în limba engleză, în mijlocul unor expatriați britanici. Acasă vorbeam însă limba sindhi și practicam stilul de viață hindus.

Tata era un bărbat înalt și frumos, care impunea respect familiei sale. Deși știam că ne iubește foarte mult, era foarte strict cu noi, așteptându-se să ne conformăm întotdeauna regulilor impuse de el. De aceea, mă temeam de el, iar în

copilărie am avut tot timpul grijă să nu îi încalc vreodată directivele. Spre deosebire de el, mama a fost întotdeauna extrem de blândă cu fratele meu și cu mine, așa că nu mi-a fost niciodată teamă să îmi împărtășesc adevăratele sentimente cu ea.

Cât despre fratele meu Anoop, îl adoram pur și simplu, fiind extrem de apropiați unul de celălalt de-a lungul întregii noastre vieți, deși el este cu cinci ani mai în vârstă decât mine. Pentru copii, această diferență de vârstă este substanțială, așa că rareori ne jucam împreună. Eu îl imitam însă în toate, iar el era foarte protector cu mine. Când era aproape de mine mă simțeam întotdeauna în siguranță și știam că pot vorbi cu el despre absolut orice. Pe scurt, el a reprezentat principala influență masculină din viața mea, nu tata.

Fiind hinduși tradiționaliști, căsnicia părinților mei a fost aranjată, iar ei sperau să ne aranjeze la rândul lor căsătoriile mie și lui Anoop, când vom fi suficient de mari. Tradițiile hinduse impun ca o femeie să își asculte întotdeauna soțul, la fel ca pe ceilalți bărbați din familie.

Această inegalitate între sexe este sfântă în cultura mea. În copilărie nu am pus însă niciodată la îndoială aceste valori, fiind convinsă că așa trebuie să stea lucrurile. Prima mea experiență neplăcută legată de această inegalitate s-a produs la vârsta de șase ani, când am auzit fără să vreau o conversație între mama și o altă femeie.

– Ai fost dezamăgită că al doilea copil al tău a fost o fată, atunci când s-a născut? a întrebat-o femeia pe mama în dialectul nostru indian.

Am așteptat răspunsul mamei cu o anumită anxietate interioară.

– Nu, sigur că nu. Îmi iubesc fata! i-a răspuns mama, spre ușurarea mea.

– Bine, dar fetele reprezintă o problemă, îndeosebi după ce cresc, i-a spus femeia. Trebuie întotdeauna să ai grijă să nu le răsfeți prea tare, căci altfel nu își vor găsi niciodată un soț bun. Iar zestrea cerută pentru a-ți vedea fiica măritată crește de la an la an!

– Nimeni nu poate prezice viitorul. Orice copil se naște cu un anumit destin, indiferent dacă este fată sau băiat, i-a răspuns mama cu înțelepciune.

– Oricum, eu sunt fericită că am doi băieți! i-a spus femeia cu mândrie. Chiar așa mică cum eram, îi puteam simți convingerea că avusese o mare realizare pentru că dăduse naștere la doi băieți.

Mai târziu, când am rămas singură cu mama, am întrebat-o:

– Mamă, este adevărat că fetele reprezintă o problemă?

– Nu, sigur că nu, draga mea *Beta*, mi-a răspuns mama. (*Beta* înseamnă „copilul meu“ în dialectul nostru și denotă afecțiune).

Mama m-a tras lângă ea și m-a îmbrățișat, iar în acel moment m-am gândit: „*Nu vreau să fiu niciodată o problemă pentru familia mea pentru că sunt fată. Nu vreau ca părinții mei să își dorească să mă fi născut băiat.*“

Prima noastră locuință în Hong Kong a fost un apartament în cadrul unei clădiri cu nouă etaje din Happy Valley, din care aveam vedere la un stadion pe care se țineau curse de cai. De aceea, petreceam ore întregi privindu-i pe jocheii îmbrăcați în hainele lor colorate, în timp ce își antrenau caii pentru cursele din timpul weekendului.

Tramvaiul trecea pe strada principală de sub apartamentul nostru, întrerupându-mi cu zgomotul lor reveriile diurne și făcându-mă să mă uit după ele de la înălțimea etajului șapte la care locuiam.

Dimineața mă trezeam întotdeauna în mirosul familiar de santal și de trandafiri. Îmi plăcea acel miros, care mă făcea să mă simt împăcată și senină. Când mă dădeam jos din pat, o găseam pe mama îmbrăcată într-una din *salwaarkameez*-urile ei (rochie tradițională indiană) în mii de culori, făcută din mătăsuri indiene sau din șifoane franțuzești, pregătindu-se să intre în camera noastră de rugăciune.

În fiecare dimineață, părinții mei meditau, se rugau și recitau *mantră* în fața unui altar consacrat zeităților Krishna, Lakshmi, Shiva, Hanuman și Ganesha. Își începeau astfel ziua pentru a-și dilata conștiința și pentru a căpăta puterea necesară pentru a face față unei noi zile. Părinții mei respectau scripturile conținute în Vedele hinduse, dar și învățăturile lui Guru Nanak din cartea sfântă a acestuia, *Guru Granth Sahib*.

Obişnuiam să stau adeseori în fața altarului, privindu-mi cu atenție părinții în timp ce aprindeau bețișoarele parfumate și le roteau în fața micilor statuete și a imaginilor diferiților zei și zeițe, pe când își recitau *puja* (rugăciune hindusă), și încercam să îi imit.

Mai târziu în decursul zilei, priveam cum doica noastră chineză, Ah Fong, își îndeplinea diferitele sarcini în timp ce îmi vorbea în dialectul cantonez. Corpul ei micuț era îmbrăcat într-o *samfoo* (rochie tradițională chineză) în alb și negru, iar mișcările ei erau foarte delicate în timp ce făcea curat prin casă. Eram extrem de atașată de Ah Fong, care fusese alături de noi de când aveam doi ani. De aceea, nu aveam nicio amintire de familie fără ea.

În zilele obișnuite ale săptămânii nu îmi vedeam părinții decât seara. Ah Fong mă lua de la școală, mă ducea acasă și îmi servea prânzul, după care mă lua adeseori cu ea la piață pentru a cumpăra alimente proaspete și alte produse necesare

gospodăriei. Mergeam întotdeauna cu tramvaiul, iar aceste „excursii“ îmi făceau întotdeauna o plăcere enormă.

Stația de tramvai era chiar la baza blocului nostru, iar pentru mine era o veritabilă aventură să călătoresc cu acest mijloc de transport. Priveam de multe ori de la fereastra noastră de sus cum își croiesc drum tramvaiele pe străzile aglomerate și înguste ale Hong Kongului, trecând prin Happy Valley, Causeway Bay și Wan Chai. Ajungeam apoi la piață, unde Ah Fong mă ținea strâns de mână. Mă fascinau toate acele imagini, mirosuri și zgomote atât de variate. Părinții mei nu mă duceau niciodată în locuri atât de încântătoare! Ei nu mergeau decât cu mașina personală și nu își făceau cumpărăturile decât în marile magazine elegante, care mi se păreau extrem de plictisitoare prin comparație cu caleidoscopul de culori și senzații ale pieței.

Puteai găsi absolut orice la piață, de la alimente proaspete până la brelocuri și globuri colorate. Negustorii își lăudau întotdeauna cu voce tare produsele, iar tarabele lor nu erau niciodată aranjate într-o ordine specială. Printre cele la care se vindeau legume puteai găsi tarabe cu pantofi, flori, oale și cratițe, jucării ieftine din plastic, fructe proaspete și extrem de colorate, bijuterii, baloane, pește proaspăt, carne, șosete și ciorapi, șervețele și prosoape colorate, fețe de masă și câte și mai câte, multe dintre ele expunându-și marfa până pe stradă. Pe scurt, intram într-o stare de transă din care nu mai ieșeam cu orele.

– Ah Fong, Ah Fong! Uite! Ce face bărbatul acela cu șarpele? i-am strigat odată în cantoneza mea fluentă.

– Este un negustor de șerpi, mi-a răspuns ea. Familia care îl cumpără o să îl ducă acasă și o să facă o supă din el.

Am continuat să privesc fascinată șarpele care se încorda, pregătindu-se să lupte pentru viața sa, în mâinile înde-

mânatică ale negustorului, fără niciun succes însă. M-am umplut de compasiune pentru sărmana creatură, pe care negustorul a legat-o cu sfoară din bambus, după care a băgat-o într-o cușcă.

Oricum, îmi plăcea la nebunie să merg la piață cu Ah Fong. Aceste mici escapade îmi satisfăceau pe deplin simțul aventurii pe care îl are orice copil!

Chiar și după foarte mulți ani trăiți împreună cu noi, Ah Fong încă își mai cobora privirea ori de câte ori mama sau tata intrau în cameră. Fiind un copil extrem de curios, îi puneam tot timpul întrebări, inclusiv referitoare la comportamentul ei, în încercarea de a reconcilia diferențele culturale dintre ea și părinții mei.

– De ce faci asta? am întrebat-o la șase ani.

– De ce fac ce? mi-a răspuns Ah Fong.

– De ce privești în jos ori de câte ori părinții mei intră în cameră? am întrebat-o în catoneză.

– Pentru a le arăta că îi respect, mi-a explicat ea.

– Cum adică?

– Părinții tăi sunt angajatorii mei. De aceea, doresc să le arăt că îi respect și că sunt conștientă că îmi sunt superiori.

– Chiar îți sunt superiori? am întrebat-o, uimită la culme de această afirmație.

– Da, pentru că îmi dau de lucru.

– Ți sunt și *eu* superioară?

Ah Fong a râs sincer amuzată, căci era obișnuită cu natura mea interogatoare.

– Nu, tu nu mi-ai dat de lucru. Dimpotrivă, mă aflui aici ca să am grijă de tine.

– O, bine, i-am răspuns, după care am plecat să mă joc cu noua mea păpușă.

Îmi plăcea la fel de mult să mă joc cu fata lui Ah Fong, Ah Moh Yee. După ce am împlinit cinci ani, Ah Moh Yee a început să vină în weekenduri cu mama ei la noi acasă. Avea doar un an mai mult decât mine, și cum vorbeam fluent cantoneza, ne-am împrietenit repede. Îmi plăcea sincer compania ei. Ne jucam împreună cu jucăriile mele sau ne duceam în parcul din apropiere. Părinții mei erau încântați că aveam o tovarășă de joacă în fiecare weekend.

Duminica era ziua liberă a lui Ah Fong, așa că aceasta o ducea pe Ah Mo Yee la un restaurant în oraș, după care o lăsa acasă la părinții ei, unde locuia în timpul săptămânii. (Deși la vremea aceea nu mi-am pus niciodată această problemă, îmi dau seama acum că Ah Fong era o mamă singură, care își creștea fiica cu ajutorul familiei sale). Dacă nu ieșeam eu însămi cu părinții mei, Ah Fong mă lua cu ea, iar eu eram încântată de fiecare dată.

Oriunde ne duceam, mergeam cu tramvaiul, începând cu un mic restaurant chinezesc, unde luam masa. Aceste mici restaurante, numite *dai pai dong* în catoneză, aveau terase exterioare, așa că stăteam pe scaune din lemn și sorbeam din supă cu tăiței, în timp ce priveam lumea trecând pe stradă. După ce mâncam, Ah Fong ne ducea acasă la părinții ei, unde Ah Mo Yee locuia cu bunicii ei. Era un apartament micuț și sărăcăcios, mobilat în stil chinezesc. De îndată ce intram în holul întunecos al apartamentului, mintea mea curioasă începea să exploreze fiecare colțișor din casă, în timp ce Ah Fong își bea ceaiul cu părinții ei. Familia bea ceai din niște cești mici, cu desene colorate din email ce prezentau animalele din zodiacul chinezesc, cum ar fi dragonul și tigrul, în timp ce mie îmi oferea un pahar din sticlă cu suc sau cu ceai îndulcit.

Nu mă plictiseam niciodată de aceste vizite. Chiar și atunci când mă simțeam obosită de conversație, continuam să privesc strada de dedesubt prin ferestrele mari arcuite, unde negustorii de fructe de mare uscate își expuneau produsele proaspete pentru a se usca la soare.

Pe scurt, mi-am petrecut copilăria într-o lume în care influențele orientale și occidentale erau prezente în egală măsură. Dat fiind că Hong Kongul era o colonie britanică locuită în principal de chinezi, Crăciunul și Paștele erau sărbătorite cu același entuziasm ca și Festivalul Fantomei Înfometate sau cel al Lunii de la Jumătatea Toamnei.

Ah Fong și Ah Mo Yee mi-au povestit despre tradițiile și convingerile chineze, inclusiv despre semnificația festivalurilor, iar eu eram încântată că Ah Mo Yee stătea la noi în timpul tuturor sărbătorilor sale. Spre exemplu, Festivalul Fantomei Înfometate era ținut în cea de-a paisprezecea noapte din cea de-a șaptea lună a calendarului. În această zi, familiile se roagă pentru durerile rudelor lor decedate și le aduc ofrande strămoșilor lor.

Împreună cu Anoop, îi priveam pe Ah Fong și pe Ah mo Yee, precum și pe bucătarul nostru Ah Chun, aducând ofrande rudelor lor decedate prin aprinderea unor efigii confecționate din hârtie. Cei trei aprindeau focul într-o urnă mare aflată la baza scării din spatele bucătăriei noastre, după care alimentau focul cu efigiile lor din hârtie. Efigiile reprezentau mașini, case și chiar bani falși. Scopul era ca strămoșii lor să primească bunurile reale corespondente în lumea de dincolo.

– Ah Fong, chiar primește bunicul tău o casă în cer dacă arzi acea casă de hârtie? am întrebat-o odată, curioasă.

– Da, Anita. Bunicii mei se așteaptă ca eu să continui să îmi amintesc de ei și să îi sprijin, chiar dacă au ajuns în lumea

de dincolo, mi-a răspuns ea. Cu toții trebuie să ne respectăm strămoșii.

În continuare, Ah Fong, Ah Chun și Ah Mo Yee se așezau la masa lor din bucătărie și serveau bucatele pregătite de Ah Chung de-a lungul întregii zile. Un scaun era lăsat gol, pentru ca rudele decedate să poată participa la masa festivă. În fața acestuia se aflau în permanență ofrande de mâncare. De multe ori mă alăturam și eu lor, fiind la fel de grijulie ca și ei ca strămoșii să aibă întotdeauna suficientă mâncare în fața scaunului gol!

Una din perioadele mele favorite ale anului era Festivalul Lunii de la Mijlocul Toamnei, când puteam alege una din miriadele de lanterne de hârtie colorată aflate la vânzare pe tarabe sau în magazinele locale. Acestea erau de toate formele și mărimile, prezentând inclusiv animalele din zodiacul chinezesc. Forma care îmi plăcea cel mai mult era cea de iepure! Ah Fong ne lăsa pe Ah Mo Yee și pe mine să ne alegem împreună lanternele din magazine.

Într-un fel, festivalul seamănă cu sărbătoarea americană a recunoștinței, fiind o celebrare a recoltei bogate de toamnă. Ceremonia include o masă festivă și distribuirea de prăjiturile în formă de lună, extrem de variate. În continuare, aprindeam lumânările în interiorul lanternelor din hârtie colorată și le scoteam afară. La fel ca și copiii altor cămine, agățam aceste lanterne de copaci și de garduri. În acea noapte eram lăsați afară până la ore mult mai târzii ca de obicei, jucându-ne la lumina lanternelor și a lunii pline, care își atinge întotdeauna maximul de strălucire în această zi a anului.

În plus, familia mea sărbătorea cu un mare entuziasm toate festivalurile indiene, inclusiv Diwali (Festivalul Hindus al Luminilor). În astfel de ocazii purtam întotdeauna haine noi, iar eu eram în culmea fericirii. Chiar și la acea

vârstă fragedă, îmi plăcea la nebunie să îmi cumpăr haine noi, necesare festivităților! De regulă, mama ne lua pe fratele meu și pe mine la Lane Crawford, cel mai mare supermarket din districtul central al Hong Kongului, dedicat afacerilor. Împreună cu Anoop, alergam plină de entuziasm încoace și încolo, eu căutând rochițe și bijuterii decorative pentru copii, iar el pantaloni și cămăși. Mama mă ajuta să îmi aleg rochița, una cât mai colorată, care să se potrivească acestei ocazii festive.

În seara festivalului, întreaga familie se îmbrăca în hainele sale noi. De obicei, mama purta un sari nou, frumos colorat, și își punea pe ea toate bijuteriile. Tata purta tradiționalul *kurta patloon* (cămașă și pantaloni tradiționali indieni). Fratele meu era îmbrăcat cu o cămașă și pantaloni, iar eu cu rochița mea cea nouă.

După ce ne îmbrăcam astfel de sărbătoare, mergeam cu toții la templul hindus din Happy Valley, împreună cu alți membri ai comunității indiene din Hong Kong, și cântam *bhajan-e*, cântece devoționale hinduse.

Vocile noastre, întrerupte de clinchetele clopoștilor, produceau ecouri în interiorul templului înalt, acoperit cu o boltă în formă de dom, după care umpleau întreaga atmosferă. Îmi amintesc perfect cum reverberau clinchetele clopoștilor în corpul meu, atingând o parte foarte profundă a sufletului meu. Cu fiecare ocazie a unui festival hindus, curtea interioară a templului se umplea de dans, de muzică și de culori, precum și de mirosurile alimentelor vegetariene indiene, extrem de condimentate, care se amestecau cu cele ale bețișoarelor parfumate. Doamne, cât îmi plăcea acea atmosferă!

– Mamă, mă duc în față, pentru ca *mahraj*-ul [preotul indian] să îmi pună pata roșie pe frunte! îi strigam plină de

entuziasm mamei în dialectul sindhi, în timp ce îmi croiam drum prin mulțime.

Această pată de culoare roșie pusă pe frunte simbolizează deschiderea celui de-al treilea ochi, iar eu aveam întotdeauna grijă să îmi fie aplicată pe frunte ori de câte ori mă duceam la templu.

Date fiind rădăcinile mele hinduse, am fost educată să cred în *karma* și în reîncarnare. Majoritatea religiilor orientale au la bază aceste concepte, care afirmă că principalul scop al vieții este ridicarea nivelului de conștiință și evoluția spirituală de-a lungul ciclurilor vieții și morții până la atingerea iluminării. Când aceasta este atinsă, ciclul vieții și al morții este întrerupt, iar sufletul nu mai trebuie să se reîncarneze într-un corp fizic. Această stare este numită *nirvana*.

Acest gând mă făcea uneori anxioasă, așa că aveam grijă să nu îmi creez niciodată o *karma* negativă pentru o viață viitoare. Încă de mică, mintea mea era obsedată de concepte conflictuale precum *karma* pozitivă / *karma* negativă, și încercam întotdeauna să mă perfecționez ținând cont de barometrul convingerilor mele culturale.

Religia mea hindusă insistă de asemenea asupra meditației și recitării *mantrelor*, două dintre cele mai comune metode de curățare a minții de gândurile impure, care ne pot ajuta să atingem iluminarea. Îndeosebi meditația ne ajută să ne dezvoltăm conștiința că nu suntem una cu acest corp fizic. Așa se face că pe măsură ce am crescut, am devenit din ce în ce mai conștientă că noi suntem mult mai mult decât aparatul nostru biologic.

Capitolul 2

Multe religii, multe căi

Educația mea a început la o școală catolică în care profesoarele erau călugărițe. Nimic nu putea fi mai diferit de tradițiile mele hinduse decât această educație. La vârsta de șapte ani începusem deja să înțeleg impactul diferențelor culturale și religioase. Școala își avea sediul într-o clădire veche, dar frumoasă, cu trei etaje și cu o capelă încântătoare în formă de dom. Unul din marile avantaje era apropierea ei de casa noastră, care îmi permitea să ajung în scurt timp la ea, mergând pe jos.

În prima zi de școală, mi-am pus cu mare mândrie noua mea uniformă. Aceasta era alcătuită dintr-un șorțuleț alb rigid și dintr-o uniformă albastră cu o emblemă roșie pe ea. Când am intrat în curtea școlii și i-am văzut pe ceilalți copii îmbrăcați la fel ca mine, m-am simțit extrem de bine în pielea mea. Uniforma îmi dădea un sentiment de apartenență. Ne începeam fiecare zi de școală intonând imnuri, una din activitățile mele preferate.

– Cum se face că familia ta nu merge la slujbă duminică? m-a întrebat colegul meu de clasă Joseph într-o zi, la circa o lună după ce începusem școala.

– Noi nu suntem catolici. Suntem hinduși și mergem la templu în serile de luni, i-am răspuns eu.

– Trebuie să le spui părinților tăi să te ducă la biserică duminica, mi-a replicat Joseph, altfel nu o să ajungi niciodată în rai după ce vei muri.

– Ești sigur? Sunt convinsă că dacă ar fi așa, părinții mei ar ști acest lucru.

– Bineînțeles că sunt sigur, mi-a răspuns Joseph cu convingere. Dacă nu mă crezi, nu ai decât să îi întrebi pe ceilalți elevi, sau și mai bine, pe Sora Mary care ne predă studiul Bibliei. Ea știe cel mai bine care este adevărul. Sora Mary știe ce vrea Dumnezeu!

Îmi plăcea de Joseph. Părea atât de grijuliu cu mine și își dorea ca eu să ajung în rai. De aceea, i-am pus întrebarea Sorei Mary, care mi-a confirmat imediat că trebuie să merg la biserică și să studiez Biblia dacă doresc să câștig favoarea lui Dumnezeu. În plus, s-a oferit cu amabilitate să mă ajute să înțeleg cuvintele lui Dumnezeu.

În acea după-amiază, când m-am întors acasă de la școală, am discutat cu mama despre ceea ce mi-a spus Sora Mary.

– Mamă, prietenii mei și Surorile de la școală spun că trebuie să merg la biserică duminica și că trebuie să studiez Biblia dacă doresc să ajung în rai când voi muri.

– Nu, Beta, mi-a răspuns mama. Nu trebuie să îți faci griji în această privință. Spune-le celor de la școală că noi suntem hinduși, iar când vei fi ceva mai mare, vei începe să studiezi Scripturile *noastre*, Vedele. Oamenii care vin din locuri diferite au credințe diferite. Vei afla astfel că după ce murim, noi ne reîncarnăm în circumstanțe diferite.

– Nu cred că copiii de la școală mă vor crede, i-am răspuns oarecum recalcitrantă. Și peste toate, mi-e frică! Dacă au dreptate? Nu pot greși cu toții. Cum ar putea greși aceste Surori?

Mama m-a tras lângă ea și mi-a spus:

– Nu te speria, Beta. Nimeni nu știe adevărul absolut, nici măcar Sora Mary. Religia nu este decât o cale pentru descoperirea adevărului. Ea nu este *totuna* cu adevărul. Este doar *o cale*. Iar oamenii diferiți urmează căi diferite.

Deși m-au reconfortat pe moment, cuvintele mamei nu mi-au alungat în totalitate temerile. În timp, frica generată de faptul că nu mă conformam religiei colegilor mei s-a agravat, nu s-a redus.

Mi-aș fi dorit ca Sora Mary să îmi spună că voi ajunge în rai chiar dacă eram hindusă, dar ea refuza cu îndârjire să îmi ofere mângâierea pe care mi-o doream. Din cele învățate la școală, am învățat cât de cruntă este soarta celor care nu ajung în rai.

Și dacă Dumnezeu mă ia la El în timp ce dorm? Sora Mary mi-a spus că El este pretutindeni și că știe absolut totul. Înseamnă că știe că nu am fost botezată!

Speriată de acest gând, nopțile rămâneam trează, neîndrăznind să adorm, pentru a nu mă confrunța cu mânia lui Dumnezeu rezervată celor care nu se aflau în grațiile sale.

Părinții mei au devenit din ce în ce mai îngrijorați de anxietatea mea și de nopțile mele nedormite. Dându-și seama că temerile mele deveneau din ce în ce mai negre și că nu mai dormeam deloc, s-au decis să mă transfere la școala publică, la vârsta de opt ani.

Această școală britanică era găzduită în șase clădiri și avea un teren mare în proprietate, fiind situată deasupra Bowen Road, pe colinele Hong Kongului. Educația predată aici nu era religioasă, iar elevii erau copiii expatriaților britanici care fie fugeau de guvern, fie lucrau în corporațiile multinaționale care contribuiau la dezvoltarea orașului nostru.

Clădirile școlii erau superbe, fiind veritabile capodopere ale vremii. Aveau laboratoare de științe și de limbă, o grădină zoologică experimentală, gimnaziul și bazine de înot. Fiind

un copil indian într-un mediu cultural predominant britanic, conflictele mele interioare nu au încetat. Majoritatea copiilor din clasa mea erau blonzi și aveau ochii albaștri, așa că își băteau adeseori joc de mine pentru că aveam pielea mai închisă la culoare și părul negru și gros.

De aceea, prin minte îmi treceau tot timpul gânduri de genul: „*Mi-aș dori ca Billy să nu mă mai strige 'Sambo'!*“ În plus, nimeni nu se grăbea să mă aleagă atunci când se formau echipele de sport, iar colegii mei mă invitau rareori să mă alături jocurilor lor de grup. Când nu eram atentă, îmi luau lucrurile și le ascundeau.

Mă simțeam astfel singură, tristă și abandonată, dar îmi rețineam lacrimile în public și plângeam doar în perna mea, când eram singură acasă. Nu le spuneam nici măcar părinților mei că eram terorizată la școală, căci nu doream ca ei să mă considere un copil-problemă. La urma urmelor, mă transferaseră o dată. De aceea, continuam să pretind că eram fericită la școală și că mă adaptam bine.

Un incident aparte a avut însă un impact extrem de profund asupra mea. Odată, mă aflam la cantină, văzându-mi de treabă și mâncându-mi prânzul, când Billy, care și-l terminase pe al lui, s-a ridicat de la masă, și-a luat tava cu resturile și le-a vărsat intenționat peste tava mea.

Toată lumea a izbucnit în râs. În realitate, doar cei de la masa mea observaseră ce s-a întâmplat și râdeau, dar mie mi se părea că am devenit bătaia de joc a întregii cantine.

Am simțit atunci cum în mine crește un val de mânie fără precedent. Mă săturasem! Nu mai suportam să fiu strigată Sambo, să fiu aleasă ultima în echipele sportive, să fiu bătaia de joc a tuturor și să îmi fie furate posesiunile. Pur și simplu, nu mai eram dispusă să accept!

De aceea, m-am ridicat ca împinsă de un arc și i-am aruncat în față lui Billy conținutul paharului meu cu suc de

portocale, exact când acesta se distra mai tare pe seama mea. L-am privit în ochi și i-am vărsat băutura în cap!

De data aceasta întreaga sală s-a prăpădit de râs. Din fericire, nimeni nu mai râdea de mine, ci de Billy, care stătea șocat acolo, cu băutura lipicioasă curgându-i din păr. Era o imagine amuzantă, dar îmi era frică să râd, căci nu știam la ce mă pot aștepta din partea lui.

Billy s-a uitat la mine atât de furios încât am crezut că privirile lui mă vor găuri ca niște lasere, așa că nu am mai stat să aștept reacția lui. Am luat-o la fugă. Am ieșit ca din pușcă din cantină și m-am îndreptat glonț către toaleta fetelor, unde m-am închis pe dinăuntru într-una din cabine și am început să plâng. Mă deranja gestul pe care îl făcusem, căci cel mai mult îmi doream să mă integrez în societate, să fiu acceptată și simpatizată. Din păcate, nu îmi puteam schimba rasa și culoarea pielii, iar acest lucru mă făcea să mă simt neajutorată!

De ce sunt întotdeauna diferită, oriunde m-aș duce? Unde m-aș putea integra? De ce nu mă integrez nicăieri? Îmi doream cu disperare să primesc răspuns la aceste întrebări, așa că plângeam cu suspine, zăvorâtă în cabina mea.

Din fericire, după ce am mai crescut și am devenit adolescentă, hărțuiala colegilor mei a încetat. Pe de altă parte, în timp ce colegii mei de clasă deveneau din ce în ce mai independenți, părinții mei deveneau din ce în ce mai stricți cu mine, îndeosebi când doream să îmi petrec serile cu prietenii mei, mai ales dacă aceștia erau băieți. Întâlnirile cu băieții erau complet tabu în cultura mea, așa că rareori mi se permitea să particip la petrecerile școlii sau să ies în weekenduri cu colegii mei de clasă.

În consecință, am continuat să nu mă simt cu adevărat integrată. Întotdeauna mă simțeam lăsată pe dinafară atunci când colegii mei povesteau de petrecerile dansante la care

fuseseră, râzând și împărtășindu-și poveștile. Îi priveam întotdeauna cu invidie și îmi doream cu disperare să nu fi fost indiană. Singurul lucru care îmi rămânea de făcut era să mă focalizez asupra studiilor mele și să îmi păstrez disperarea pentru mine. Petreceam astfel mii de ore zăvorâtă în închisoarea mea interioară, neavând aproape deloc prieteni în care să am încredere.

În tot acest timp, părinții mei încercau în continuare să mă îndoctrineze cu convingerile culturale hinduse și să mă convingă să mă întâlnesc cu alți indieni ca și mine, dar eu respingeam toate tentativele lor în această direcție.

– Nu vreau să merg la ora de *Vedanta*, i-am spus mamei într-o sâmbătă, când aveam 13 ani. *Vedanta* este studiul scripturilor hinduse, iar eu trebuia să iau săptămânal astfel de lecții, alături de alți copii indieni.

– În acest caz, îți va fi foarte greu când vei crește, mai ales atunci când te vei mărita. Trebuie să știi ce înseamnă să fii hindus, mi-a răspuns mama, în timp ce îmi pieptăna părul.

Dar nu mai vreau să fiu indiană! Vreau să fiu asemeni colegilor mei de clasă! m-am gândit. Cu voce tare nu am spus însă decât că:

– Bine, dar vreau să ies cu prietenii mei de la școală, iar aceștia nu trebuie să participe la orele de *Vedanta*!

– Da, dar tatăl tău și cu mine vrem acest lucru, și acesta este singurul lucru care contează, mi-a tăiat-o mama.

Tot nu eram convinsă că îmi doream să fiu hindusă, dar fiind o fată indiană obedientă, mi-am ascultat părinții. De-a lungul anilor, m-am întâlnit săptămânal cu prietenii mei indieni, învățând împreună cu aceștia principiile religiei noastre. În sine, învățăturile hinduse mi s-au părut interesante și stimulative pentru minte. Aveam un profesor excelent, care ne încuraja să punem întrebări, artă la care eram foarte pricepută. Pe scurt, eram o membră foarte populară a

grupului, spre deosebire de situația mea de la școală, unde îmi doream cu disperare să mă integrez, dar nu reușeam. Cu alte cuvinte, simțeam că duc două vieți diferite.

Cât mi-aș dori să fiu la fel de populară la școală cum sunt printre prietenii mei indieni, mă gândeam adeseori. Oare de ce nu văd în mine colegii mei de clasă ceea ce văd prietenii mei indieni?

Când am mai crescut, am devenit din ce în ce mai interesată de aspectele intelectuale ale studiului hinduismului. Îmi plăcea sincer să studiez Bhagavad-gita și Vedele, să învăț despre cauză și efect, despre destin și liberul arbitru, și despre alte subiecte de acest fel. Îmi plăceau de asemenea debaterile aprinse pe care le aveam pe aceste subiecte. În plus, mă rugam și meditam, fapt care mă ajuta să îmi elimin gândurile nedorite. Lucrurile începeau să prindă din ce în ce mai mult contur pentru mine, chiar dacă nu toate convingerile culturale hinduse mi se păreau raționale, cum ar fi reprimarea femeilor, care trebuiau să fie obediente față de bărbați, sau aranjamentul căsătoriilor în pofida dorințelor participanților. La urma urmelor, Vedele nu precizează nimic în acest sens.

Deși am fost expusă de mică unei game atât de variate de convingeri culturale și religioase, nimic nu m-a pregătit cu adevărat pentru ceea ce s-a întâmplat în anii care au urmat. Nu mi-am dat seama la acea vreme că percepțiile, convingerile și filozofiile atât de îndrăgite de mine aveau să fie zdruncinate din temelii. Până la acest moment, mi-am început însă viața de adult continuând să mă lupt cu toate aceste convingeri conflictuale, încercând să le armonizez într-un fel sau altul.

Capitolul 3

Pași greșiți care m-au condus în direcția corectă

De-a lungul anilor, părinții mei au încercat să mă convingă cu blândețe (datorită convingerilor lor culturale) să accept o căsătorie aranjată, prezentându-mi fiii prietenilor și cunoștințelor lor. Îndeosebi tata nu își dorea să îmi continui studiile dincolo de terminarea liceului, căci se temea că anii petrecuți departe de casă la facultate m-ar fi făcut prea independentă. Tata era convins că acest lucru mi-ar fi redus șansele de a deveni cândva o soție obedientă și supusă față de soțul ei. În cultura mea se consideră că cu cât femeia este mai tânără și mai puțin educată atunci când se mărită, cu atât mai supusă devine ea de-a lungul căsniciei, lucru considerat dezirabil.

Deși părinții mei nu își doreau altceva decât să mă vadă fericită, în sinea lor asociau acest lucru cu măritișul meu, dar neapărat cu cineva din cultura mea. Din nefericire pentru ei, dorințele mele erau cu totul altele.

– Dar, tată, vreau să merg la universitate și să studiez fotografia și designul grafic! am insistat eu.

– Dacă poți găsi un astfel de curs aproape de casă, nu am nimic împotriva, dar nu am să accept niciodată să pleci departe de noi pentru a studia! mi-a răspuns el.

– Dar, tată, știi foarte bine că nu există nicio instituție de învățământ superior în apropiere! Trebuie să plec dacă doresc să îmi continui educația! mi-am continuat eu argumentația.

– Nici vorbă! Știi foarte bine că nu este acceptabil ca o femeie să locuiască în altă parte decât la părinții ei înainte de a se mărita, m-a contrazis el.

Nu mai eram însă copil, iar opiniile mele erau foarte ferme la acea vreme. Datorită educației primite, aveam concepții foarte occidentale, așa că l-am întrebat pe tata:

– De ce li se aplică femeilor reguli diferite decât bărbaților?

– Nu sunt reguli! Pur și simplu așa stau lucrurile, și ar trebui să fii mândră că îți respecti valorile culturale, mi-a răspuns tata, iritat de tonul meu.

Dar eu îmi aveam visele mele, și mă temeam că acestea nu se vor îndeplini. Îmi doream să văd lumea și eventual să lucrez ca fotograf de călătorie. Doream să mă plimb prin Europa, să văd Turnul Eiffel din Paris și piramidele din Egipt, să simt energia de la Machu Picchu, să mănânc paella în Spania și tagine în Maroc. Erau atât de multe lucruri pe care îmi doream să le văd și să le trăiesc, și eram perfect conștientă că acceptarea unei căsătorii aranjate ar fi pus capăt acestor vise. Faptul că două prietene apropiate de la școala indiană erau deja logodite cu parteneri aranjați nu mă ajuta însă prea mult.

De aceea, nedorind să îmi continui disputa cu tata, am acceptat să mă înscriu la un curs de fotografie local. În plus, le-am făcut pe plac părinților mei și mi-am jucat rezonabil rolul de mireasă potențială atunci când îmi prezentau diferiți pețitori.

Odată, părinții mei mi-au cerut să mă îmbrac în cele mai bune haine tradiționale pe care le aveam și m-au condus la o întâlnire cu un nou mire potențial. Purtam o bluză indiană de

mătase roz cu o broderie delicată în jurul gâtului. Pe cap și pe umeri aveam un văl de aceeași culoare și la fel de brodat, care se asorta cu bluza și care se presupunea că trebuia să mă protejeze și să îmi dea un aer de modestie. La acest ansamblu se adăugau o pereche de pantaloni din mătase albastră și o pereche de pantofi indieni de culoare roz.

De-a lungul întregii călătorii cu mașina, mi-am evaluat cu grijă subiectele de conversație. Știam că nu trebuia cu niciun chip să las să îmi scape faptul că mă simțeam mult mai confortabil în blugi și adidași sau în bocanci decât în aceste haine indiene tradiționale. O altă greșeală ar fi fost să recunosc că spre deosebire de anii copilăriei, nu mai vizitam decât rareori templul hindus pentru rugăciunile săptămânale, singura excepție fiind marile festivaluri. Știam de asemenea că trebuie să mă abțin de la a vorbi despre hobbyurile și despre celelalte interese ale mele, cum ar fi afinitatea mea pentru muzica eclectică, preferința mea pentru artă, astronomie și privitul stelelor, sau pasiunea mea pentru drumețiile în natură. În plus, m-am decis să nu spun nimic despre aspirațiile mele de viitor, despre dorința mea de a traversa Africa pe bicicletă, de a vizita Europa cu rucsacul în spate, de a vedea Egiptul, de a fi un activist social implicat în organizații care militează pentru sate autonome și prietenoase cu mediul înconjurător în țările în curs de dezvoltare sau pentru îmbunătățirea calității vieții în țările sărace din Asia.

Nu, mi-am spus în sinea mea, trebuie să îmi aduc aminte să nu pomenesc nimic despre toate aceste subiecte.

În schimb, mi-am făcut o notă mentală în care mi-am propus în mod deliberat să specific în prezența potențialei mele soacre recent achiziționatul meu talent de a rula un *chapatti* perfect. Această pâine nedospită tradițională reprezintă o piatră de temelie în majoritatea căminelor indiene și necesită o rulare cu cea mai mare atenție, astfel încât cercul interior

să fie perfect. Știam că menționarea acestui talent la va face o mare plăcere acestor străini.

Pe scurt, mă simțeam perfect pregătită pentru ceea ce va urma. Eram convinsă că mă gândisem la toate scenariile posibile și că nimic nu putea să meargă greșit. În cele din urmă, s-a dovedit însă că nu mi-am făcut suficient de atentă temele. Când am intrat cu mașina pe alee, în față ne-a apărut un club colonial încântător, situat pe o colină de lângă Old Peak Road. După ce ne-am așezat la masă, un ospătar a venit să ne ia comanda. Nedându-mi seama că mirele meu potențial și familia sa erau vegetarienii stricți, am cerut nonșalantă un sandvici cu ton. Nu am realizat ce se întâmpla nici măcar când membrii familiei respective au cerut care un sandvici cu brânză și castraveți, care unul cu brânză și ceapă, sau alte opțiuni vegetariene.

Nici nu am rostit bine cuvintele: „Vreau un sandvici cu ton“, că privirea potențialei mele soacre m-a săgetat, străpungându-mă până în străfundurile ființei. Toți ceilalți membri ai familiei s-au uitat la unison la mine, în timp ce eu stăteam acolo, dorindu-mi ca pământul să se deschidă și să mă înghită pe loc.

M-am simțit incredibil de stupid din cauza greșelii făcute! *Cum de nu am observat, cum de nu m-am gândit că ar putea fi cu toții vegetarieni?* – m-am întrebat de o mie de ori, pedepsindu-mă singură. La urma urmelor, această opțiune este foarte frecventă în cultura noastră.

Inutil să mai precizez, după acea primă întâlnire nu a mai urmat o alta.

La un moment dat, unul din eforturile părinților mei de a-mi găsi un mire potrivit a condus însă la o logodnă. După doar două întâlniri, eu și tânărul respectiv a trebuit să decidem dacă dorim să ne logodim. În caz contrar, nu ar mai fi urmat și alte întâlniri.

Cu alte cuvinte, nu aveam voie să ne mai petrecem timpul împreună decât dacă luam decizia potrivită pentru viitor. Tânărul era înalt, frumos și bine educat. Mă simțeam atrasă de el și îmi era limpede că și el se simțea atras de mine. Doream să ne cunoaștem mai bine, așa că spre încântarea părinților noștri, am fost amândoi de acord cu angajamentul. Acesta s-a desfășurat la templul lui Guru Nanak, în cadrul unei ceremonii binecuvântate de *mahraj* la care au participat părinții și toți prietenii noștri. Evenimentul este numit *misri*, termen care poate fi tradus prin ceremonia logodnei.

Misri-ul nostru a avut loc după-amiaza și a fost urmat seara de o cină festivă la un restaurant indian binecunoscut. Mâncarea a fost excelentă, vinul a curs în valuri, iar eu și potențialul meu mire am dansat pentru prima dată. În acel moment m-am simțit cu adevărat fericită. Pentru prima oară, mi se părea că fac ceea ce trebuie și că urma să fiu acceptată în sfârșit într-o comunitate. Luată de val, eram convinsă că aveam să trăiesc fericită până la adânci bătrâneți.

Din păcate, de-a lungul lunilor care au urmat, pe măsură ce data nunții se apropia, mi-am dat seama că nu voi putea fi niciodată persoana pe care și-o doreau logodnicul meu și familia lui ca soție și noră, întrucât pur și simplu nu corespundeam acestui tipar tradițional. Cum de nu realizasem acest lucru înainte de a-mi lua angajamentul? De vreme ce era o căsătorie aranjată, nu una din dragoste, ar fi trebuit să îmi dau seama că existau anumite așteptări în ceea ce mă privește. Odată angajamentul luat, ruperea lui mi se părea acum imposibilă, cel puțin din punctul de vedere al celor două familii.

În tot timpul logodnei mele cu acel bărbat am continuat să sper că mă voi putea schimba de dragul lui și al familiei sale. M-am străduit din răputeri să devin o femeie pe care

logodnicul meu și familia lui să o poată numi cu mândrie soție și noră, dar nu am făcut decât să îi dezamăgesc încontinuu pe toți, neridicându-mă la înălțimea așteptărilor lor. Îmi doream cu disperare să le fac pe plac, dar mi-a fost imposibil să mă focalizez asupra îndatoririlor mele tradiționale, căci îmi doream cu aceeași disperare ca și înainte să îmi urmez visele.

În tot acest timp, m-am simțit extrem de dezamăgită de mine însămi. Mă întrebam tot timpul: „*De ce îmi este atât de dificil să fac acest pas? Alte femei îl fac atât de ușor. Oamenii se logodesc și se căsătoresc tot timpul, inclusiv propriii mei prieteni! Eu de ce nu mă pot împăca cu această idee?*” Tot acest conflict interior mă făcea să mă simt neputincioasă și nevrednică. Pe scurt, mă simțeam o ratată.

În cele din urmă am fost nevoită să accept faptul că nu aveam să devin niciodată persoana pe care și-o doreau. M-am recunoscut învinsă, fiind conștientă că nu voi putea merge mai departe cu ceea ce mi se părea acum o farsă.

Pe de altă parte, eram incredibil de speriată la gândul că va trebui să le spun tuturor decizia mea, căci mă așteptam la cele mai neplăcute reacții. De fapt, eram la fel de speriată la gândul că mă voi mărita ca și la gândul că trebuia să rup logodna.

În sinea mea știam că nu mă voi putea ridica niciodată la nivelul așteptărilor noii mele familii. Tot ce făcusem până atunci, felul în care mă îmbrăcam și în care mă comportam, nu era decât o piesă de teatru. Eram însă plenar conștientă că nu voi fi niciodată cu adevărat persoana care își dorea respectiva familie să fiu. Practic, mi-aș fi petrecut întreaga viață încercând să fiu altcineva, fără să reușesc niciodată. Pe de altă parte, nu aș mai fi avut niciodată ocazia să îmi realizez propriile vise, dorințe și speranțe.

În toată această perioadă nu le-am spus nimic părinților mei despre conflictele mele interioare, căci, ca de obicei, nu doream să mă considere o problemă. Mi-am pus o mască și am încercat să par tot timpul fericită, zâmbind și râzând tot timpul, și prefăcându-mă că trec prin toate emoțiile pozitive prin care trece orice tânără logodită cu persoana pe care o iubește. Între altele, nu le-am spus nimic părinților mei și pentru că nu doream să îi împovărez cu durerile și cu temerile mele.

La un moment dat, am ajuns însă într-un punct în care nu am mai reușit să păstrez doar pentru mine această povară. De aceea, într-o seară, cu puțin timp înainte de data nunții, m-am dus la mama și am izbucnit în lacrimi.

– Mamă, îmi pare rău, dar nu pot fac acest lucru! Pur și simplu nu pot!

Spre surpriza mea, mama m-a îmbrățișat și mi-a spus:

– Nu mai plânge, scumpo. Spune-mi ce anume te necăjește.

– Nu sunt pregătită, mamă! Am visele mele, vreau să călătoresc prin lume și să fac tot felul de lucruri. Pur și simplu nu pot suporta gândul că nu voi mai avea niciodată independența necesară pentru a face tot ce îmi doresc!

I-am povestit apoi printre suspine tot ce simțeam, toate gândurile și temerile mele, toate visele, speranțele și aspirațiile mele.

Mama m-a strâns în brațe și mi-a spus că nu are de gând să mă forțeze să fac nimic împotriva voinței mele. Și-a cerut iertare pentru că nu și-a dat seama mai devreme că ideea de a mă mărita nu îmi surâdea și pentru că m-a silit să trec prin tot acest calvar, cel puțin până acum. A adăugat că va vorbi cu tata, și că nu trebuie să mă tem, căci ea mă va sprijini întotdeauna, indiferent de decizia mea.

Am simțit o stare de ușurare cum nu mai simțisem niciodată până atunci.

I-am povestit apoi lui Anoop de discuția pe care am avut-o cu mama. Mi-a răspuns imediat:

– Nu-ți face probleme, surioară, căci te voi sprijini până la capăt. Îmi pare rău doar că nu ne-ai spus mai devreme ce simți. Nu ar fi trebuit să te lupti atât de mult timp cu emoțiile tale.

– Bine, dar nimeni nu mi-a spus că am în continuare de ales după ce m-am logodit, i-am spus printre lacrimi.

Adevărul este că în afară de familia mea directă, nimeni din comunitatea indiană din Hong Kong nu a primit vestea la fel de bine.

Rudele, ceilalți membri ai familiei mele, noua mea familie potențială și ceilalți membri ai comunității indiene au fost furioși și dezamăgiți să audă vestea. Mulți dintre ei au încercat să îmi schimbe părerea și să mă determine să continui cu pregătirile pentru nuntă. Mi-au spus că era normal să fiu speriată, dar că totul va fi bine în final, așa că ar fi trebuit să merg înainte. Au adăugat că dacă voi rupe logodna, nimeni nu va mai dori vreodată să se însoare cu mine, că numele familiei mele va fi târât prin noroi și că nicio familie nu își va mai lăsa fiul în preajma mea.

Au încercat să mă convingă că idealurile mele de viață erau nerealiste, în special pentru o femeie, că așteptările mele erau prea înalte și că din cauza lor nu voi găsi niciodată un bărbat care să mă dorească. „Redu-ți așteptările, fii o soție și o noră obedientă, și vei avea parte de o viață frumoasă“, mi s-a spus.

Mă simțeam îngrozitor să îi rănesc, dar m-am menținut fermă pe poziție. Când am auzit ce spuneau oamenii despre mine, am început însă să mă tem pentru viitorul meu. Gurile

rele spuneau că nu sunt suficient de disciplinată, că eram prea răsfățată și că părinții mei nu mă educaseră așa cum ar fi trebuit. Mai mult, spuneau că dacă speram să realizez tot ce îmi propusesem în viață, însemna că aveam o părere mult prea bună despre mine însămi. Toate acele bârfe mă întristau și mă făceau să mă simt și mai rău. Nu mai doream să am de-a face cu nimeni din cultura noastră. Regretam tot ce făcusem, de la faptul că mă logodisem la ruperea logodnei, căci îi rănisem pe logodnicul meu și pe familia lui, dar și propria mea familie, prin atitudinea mea independentă, care nu corespundea arhetipului femeii indiene tradiționale obediente și supuse.

Pe scurt, ajunseseam să regret chiar și că exist.

De ce trebuie să îmi cer tot timpul iertare, și asta numai pentru că sunt eu însămi? Pur și simplu, nu înțelegeam ce nu era în regulă cu mine.

Nu mai suportam ideea de a le explica tuturor de ce făcusem ceea ce făcusem. De aceea, cu doar câteva zile înainte de data planificată a nunții (la care totul fusese aranjat și plătit, cadourile fuseseră primite, iar prietenii și rudele fuseseră anunțați și făcuseră deja pregătiri să vină, din toată lumea!) – am fugit pur și simplu. Am făcut o călătorie lungă pentru a-mi vizita niște prieteni din India și din Marea Britanie. Nu îmi doream altceva decât să dispar și să părăsesc acea comunitate înainte ca totul să se năruiască, căci nu mai puteam gestiona tot ce urma să se întâmple. Emoțiile mele erau în sine mult prea puternice. Pe scurt, trebuia să mă regăsesc pe mine însămi, căci știam că etapa următoare din viața mea nu va fi deloc ușoară.

Capitolul 4

Marea mea iubire

După ce m-am întors acasă la părinții mei (în Hong Kong), nu mi-am mai propus să mă integrez în comunitatea indiană, care mă exclusese complet din punct de vedere social. De aceea, m-am focalizat asupra carierei mele, în încercarea de a-mi câștiga independența financiară.

– Am primit slujba! am strigat într-o zi, năvălind în apartamentul nostru, în care tata stătea în fotoliul lui favorit, privind știrile de seară.

Una din prietenele mele îmi spusese că la compania la care lucra exista un post liber, despre care credea că mi se va potrivi perfect. Era o companie franceză de modă care își distribuia produsele în întreaga Asie. Postul liber era de asistentă a directorului de vânzări, care trebuia să promoveze produsele și să onoreze comenzile primite, cu posibilitatea de a călători prin orașele învecinate. Nu prea eram atrasă de vânzări și de distribuție, dar ideea de a călători și potențiala independență pe care aș fi câștigat-o mă umpleau de entuziasm.

– Bravo, Beta! Știam că vei reuși! mi-a spus tata mândru de mine. Povestește-mi totul. Când începi lucrul? Cine este șeful tău? Ce responsabilități urmează să ai?

– Încep în prima zi a lunii viitoare. Sunt atât de încântată! Șeful meu este managerul de export regional. Poziția are un mare potențial de viitor. Dacă îmi voi putea ajuta șeful să își îndeplinească și să își depășească planul, aș putea primi câteva teritorii pe care să le gestionez singură.

– Ce înseamnă acest lucru? m-a întrebat tata, cu ceva mai puțin entuziasm în voce.

– Înseamnă că voi avea posibilitatea să călătoresc prin întreaga regiune!

– Deși sunt mândru de tine, scumpa mea, mi-a spus tata, doresc să îți reamintesc că această slujbă nu este decât un mod de a-ți petrece timpul până la găsirea unui soț. Nu vreau să te implici prea tare într-o carieră care te-ar putea împiedica să te măriți! Mama ta și cu mine încă mai sperăm să îți găsim perechea potrivită.

– Ah, tată, nu-mi strica bucuria din acest moment! Sunt prea încântată acum!

– Știu, știu, mi-a răspuns el. Mă rog, nu se știe niciodată. În vremurile astea, mulți bărbați sunt încântați de faptul că soțiile lor au o slujbă. Totuși, nu aș dori să fii dezamăgită mai târziu, când soțul tău îți va spune că nu dorește să mai lucrezi și să călătorești departe de casă, asta-i tot. Oricum, ai dreptate, haide să nu ne mai gândim acum la viitor. Astăzi nu vom face altceva decât să îți sărbătorim succesul!

– Unde e mama? Vreau să îi dau veștile. Apoi vreau să vă scot pe amândoi la un restaurant luxos. Astăzi fac eu cinste! i-am strigat înainte de a ieși din cameră și de a mă duce să îi dau vestea cea bună lui Anoop.

În sfârșit, lucrurile începeau să se aranjeze așa cum îmi doream. Începeam să devin independentă din punct de vedere financiar și social.

De-a lungul anilor care au urmat, deși părinții mei au încercat în continuare să îmi aranjeze o căsătorie, încetul cu

încetul au început să își dea seama că luptau pentru o cauză pierdută.

Încercările lor mă umpleau de frustrare, căci continuau să nu înțeleagă că eram considerată prea atipică în comunitatea noastră culturală. De altfel, reputația mea fusese prea afectată de ruperea primei mele logodne. Eram perfect conștientă de faptul că membrii comunității indiene din Hong Kong mă considerau o femeie cu opinii puternice, rebelă, idealistă și încăpățânată, adică tot ce nu și-ar fi dorit o familie de la o noră potențială. Cu toate acestea, părinții mei continuau să spera că îmi vor găsi bărbatul potrivit, că mă voi schimba de dragul lui și că voi deveni mai disciplinată.

Între timp mi-am început slujba în cadrul companiei franceze, iar sarcinile mele de serviciu îmi cereau să vizitez orașele din apropiere. Deși când mă aflam în Hong Kong continuam să locuiesc cu părinții mei, aceste călătorii îmi dădeau o libertate și o independență pe care le savuram literalmente, inclusiv ocazia de a cunoaște tot felul de oameni din toate domeniile vieții. Încetul cu încetul, am început să mă bucur din nou de viață. De fapt, mă simțeam de-a dreptul fericită, populară și plină de succes, dar numai *când mă aflam într-un alt mediu cultural decât cel indian*. Îmi plăcea la nebunie această latură a vieții mele, oamenii pe care îi cunoșteam, slujba mea și călătoriile pe care le implica ea. Rolul de soție indiană tradițională nu mă mai atrăgea niciun pic. Nu vedeam niciun sens să renunț la satisfacția mea actuală de dragul „beneficiilor“ statutului de femeie măritată, așa că am continuat să îi dezamăgesc pe părinții mei, refuzând orice mire potențial.

În adâncurile ființei mele am continuat însă să mă simt inadecvată într-un fel sau altul. În subconștient, mă simțeam o ratată care nu se ridicase la standardele așteptate de ceilalți.

Această voce sâcâitoare din adâncurile conștiinței mele mă urma oriunde m-aș fi dus, având grijă să nu mă simt niciodată perfect sau în largul meu. Într-un fel sau altul, mă simțeam *avariată*... un produs stricat și necorespunzător...

Într-o zi, spre sfârșitul anului 1992, l-am cunoscut pe când mă așteptam mai puțin pe bărbatul care avea să îmi devină soț, deși la început nu aș fi crezut niciodată că era bărbatul perfect pentru mine. Ne-am întâlnit întâmplător într-o seară, prin intermediul unei cunoștințe comune.

– Cunoști un bărbat pe nume Danny Moorjani? m-a întrebat Naina la telefon, pe când mă aflam la birou și întocmeam un raport referitor la vânzările săptămânale. Naina era o prietenă care nu locuia în Hong Kong, dar care se afla în vizită în orașul meu, așa că în acea seară urma să ieșim împreună la un restaurant.

– Nu, nu l-am cunoscut niciodată, i-am răspuns. De ce mă întrebi?

– Este un sindhi drăguț pe care l-am cunoscut vara trecută, când mă aflam în New York. Am înțeles că locuiește și lucrează în Hong Kong. Sunt sincer surprinsă că nu ai auzit de el.

– Doar mă cunoști. Nu prea mă dau în vânt după comunitatea noastră, mai ales de când cu acel „incident“! Sunt foarte mulți bărbați sindhi în Hong Kong pe care nu i-am întâlnit niciodată, așa că nu ar trebui să fii atât de surprinsă.

– Ei bine, ești pe punctul de a-l cunoaște, mi-a spus ea. L-am sunat și l-am rugat să ni se alăture în această seară.

Mai târziu în acea seară, când am intrat împreună cu Naina în Club 97, un bar-restaurant elegant din centrul orașului, l-am identificat imediat pe acel bărbat, deși nu îl cunoscusem niciodată. Îl puteai remarca de departe, datorită ținutei lui lejere și nepretențioase. Purta pantaloni negri și

un pulover maro pe gât. S-a uitat către noi în timp ce ne apropiam, și deși o cunoștea doar pe Naina, nu am putut să nu remarc că îmi studia fiecare mișcare. Nici chiar când prietena mea l-a salutat nu și-a mutat privirea de la mine, iar când m-am uitat mai atentă la el, mi s-a părut că ne cunoaștem de când lumea. Era o senzație electrizantă. Îmi dădeam seama că și el simte exact același lucru. Apoi am început să vorbim.

Orice subiect am fi atins, ni se părea comun, iar până la sfârșitul serii făcuserăm deja schimb de numere de telefon. Spre încântarea mea, m-a sunat chiar a doua zi, așa că am ieșit cu el la un restaurant. S-a dovedit a fi extrem de romantic, aducându-mi flori și ducându-mă la un restaurant încântător, numit Bucătăria lui Jimmy, care continuă să fie și astăzi unul din localurile noastre favorite.

În săptămânile care au urmat am devenit din ce în ce mai apropiați. Cu toate acestea, nu doream să îl încurajez prea tare, căci nu aveam deloc încredere în instinctele mele. Ori de câte ori mă aflam în compania lui mă simțeam la fel de electrizată, și nu mă mai simțisem astfel de foarte mult timp. Acest lucru mă speria. Peste toate, mă temeam pentru că era un sindhi. Nu doream să mă implic într-o legătură romantică cu un bărbat din cultura mea, cel puțin nu acum... sau poate niciodată.

Eram perfect conștientă că o căsătorie în cultura indiană înseamnă un contract cu întreaga familie, nu doar cu persoana de sex opus de care te simți atras. Spre deosebire de alte culturi, printr-o căsătorie indiană nu se unesc doi oameni, ci două familii întregi. De aceea, nu doream să mă implic din nou într-o situație pe care să ajung să o regret mai târziu. Îmi doream să mă mărit cu un bărbat, nu cu toate rudele lui, și cunoscându-mi prea bine cultura, mă temeam de moarte. Nici nu doream să mă gândesc la ce ar fi spus familia lui despre

mine. De altfel, nu puteam să nu mă întreb dacă familia acestui bărbat auzise de „trecutul“ meu; dacă nu m-ar fi respins știind că am rupt cândva o înțelegere de logodnă. În plus, cum aș fi putut fi absolut sigură că el însuși nu avea aceleași așteptări de la mine pe care le au majoritatea indienilor de la soțiile lor? Nu mai doream să mă simt rănită, dar nici să rănesc eu însămi pe altcineva.

Danny s-a dovedit însă a fi foarte răbdător cu mine, oferindu-mi tot timpul de care aveam nevoie, lucru pe care l-am apreciat foarte tare. Prezența lui mi se părea irezistibilă, iar el mă făcea să mă simt iubită așa cum nu mă mai simțisem vreodată până atunci. Pe scurt, între mintea și inima mea se dădea o bătălie, iar inima mea începea să câștige.

După ce am ajuns să ne cunoaștem mai bine, mi-am dat seama că Danny semăna foarte mult cu mine. Nici el nu se simțea foarte atașat de cultura noastră, întrucât crescuse în Hong Kong și fusese educat în sistemul de școli britanice. Respingea multe din obiceiurile indiene, îndeosebi cele legate de femei și de căsătoriile aranjate. Era întotdeauna foarte generos și își manifesta deschis afecțiunea față de mine, iar iubirea lui mi se părea sinceră și necondiționată. Pentru prima dată, nu simțeam niciun fel de presiune și nici nu credeam că are o agendă ascunsă.

Peste toate, Danny avea un simț colosal al umorului, lucru care mi se părea extrem de atrăgător la el. Râdea des, iar râsul lui era molipsitor. De aceea, întâlnirile noastre erau extrem de amuzante. Părea să știe întotdeauna exact când să mă sune și ce să îmi spună. Era blând, dar puternic și convingător, iar aceste calități mi se păreau adorabile.

Pe nu știu ce plan al ființei mele, continuam însă să mă simt nevrednică și să cred că nu este decât o chestiune de timp până când Danny va descoperi că nu îl „merit“.

Cu alte cuvinte, mă temeam în continuare că mă voi simți dezamăgită.

Nu a fost însă cazul. Danny și-a păstrat ferm și nezdruccinat afecțiunea față de mine. Obişnuia să mă sune la telefon doar pentru a vedea ce mai fac și să îmi trimită daruri și flori cu diferite ocazii. Spre deosebire de mulți dintre compatrioții noștri, adora natura mea independentă. Departe de a se simți oripilat de visele, interesele și aspirațiile mele, le aproba necondiționat și se distra la culme pe seama încercărilor părinților mei de a-mi aranja o căsătorie tradițională. Calitățile mele i se păreau adorabile. Părea cu adevărat interesat de mine, și nu de cine știe ce mască purtată de dragul convențiilor sociale, iar această acceptare necondiționată mă reconforta, întrucât nu mai avusesem parte de așa ceva.

Danny absolvise o universitate economică, fiind specializat în afaceri. Așa cum se întâmplă frecvent în cultura noastră, tatăl său avea o companie, iar Danny a fost obligat să se înroleze în afacerea de familie, căci era singurul fiu al tatălui său, și deci moștenitorul companiei acestuia.

La vremea aceea trebuia să călătoresc destul de mult în afara Hong Kongului. Din fericire, Danny trebuia să călătorească la fel de mult, așa că uneori reușea să își sincronizeze călătoriile cu ale mele, fapt care îmi aducea de fiecare dată un zâmbet fericit pe față.

Într-o seară, pe când ne plimbam prin Deep Water Bay, una din plajele mele favorite din Hong Kong, l-am întrebat „în treacăt“ pe Danny dacă auzise de logodna mea și de ceea ce spuneau oamenii din comunitatea noastră despre mine. Până atunci nu vorbiserăm niciodată despre acest subiect, așa că mă simțeam destul de speriată. Nu eram prea sigură cum va reacționa dacă nu auzise niciodată de povestea mea.

– Da, am auzit, mi-a răspuns el. De fapt, știam povestea încă de când te-am cunoscut, și grație minunatei noastre culturi, pun pariu că am auzit o versiune mult înflorită, cu multe picanterii adăugate doar de dragul efectului!

– Și cum te-ai simțit când ai aflat? l-am întrebat, încă îngrijorată.

– Ești sigură că te simți pregătită să afli adevărul? mi-a răspuns el cu un zâmbet jucăuș pe buze.

– Da, vreau să aud adevărul curat. Îi pot face față, i-am spus, pregătindu-mă pentru tot ce putea fi mai rău.

– Ei bine, când am auzit ce ai făcut, primul gând care mi-a trecut prin minte a fost: „*Uau! Acesta este exact genul de femeie cu care doresc să mă însor – o femeie care gândește singură!*“

Pe față mi-a înflorit un zâmbet mare, iar de pe piept mi s-a ridicat o povară uriașă. I-am răspuns imediat:

– Să înțeleg că nu ești atras de mine din cauza talentului meu de a prepara o *chapatti* delicioasă?

– Hei, mă subestimezi, draga mea! Află că pot prepara eu însumi o *chapatti* delicioasă, și asta nu e tot! Știu să fac curățenie în casă și spăl inclusiv rufe!

În acel moment, zâmbetul meu s-a transformat într-un hohot nestăpânit de râs. Ne-am prăbușit amândoi în nisip și am râs până când ne-au dat lacrimile. Orice am fi spus ne făcea să râdem.

Când ne-am mai potolit, s-a ridicat în genunchi, în timp ce eu continuam să stau întinsă pe nisip. Mi-a luat mâna în a lui și mi-a spus:

– Anita, am vrut să te întreb din prima zi în care te-am cunoscut: vrei să fii soția mea?

În acel moment am știut dincolo de orice îndoială că acesta era bărbatul ideal pentru mine. Îmi găsisem sufletul pereche.

Pe data de 17 martie 1995, la exact două luni după cererea în căsătorie a lui Danny, s-a petrecut însă inevitabilul. A sunat telefonul. Am deschis ochii și m-am uitat la ceas.

Ce naiba se întâmplă? Nu este decât 5:15 dimineața. Înainte să apuc să răspund la telefon, am știut că nu mă așteaptă vești bune.

– Beta, scumpa mea, tu ești? am auzit vocea înlăcrimată a mamei la celălalt capăt al firului, înainte de a apuca să scot vreun cuvânt.

– Da, eu sunt. Ce s-a întâmplat?

M-am simțit cuprinsă de panică. În timp ce inima mea gonea nebunește, eram deja terorizată de vestea pe care urma să o primesc prin bucata de plastic din mâna mea. O altă parte din mine își dorea însă să afle ce s-a întâmplat și să scape odată de suspans.

– Este vorba de tata, mi-a spus mama. Nu s-a mai trezit în această dimineața. S-a stins în timpul somnului.

Când starea de sănătate a tatălui meu a început să se deterioreze cu câteva luni înainte, părinții mei s-au dus în India pentru a încerca diferite terapii alternative, cum ar fi tratamentele ayurvedice. Speranța mea fusese ca ei să se întoarcă la timp pentru nunta mea, iar tata să aibă sănătatea intactă și să danseze *bhangra* (dansul indian tradițional executat la nunți). De aceea, nu-mi venea să cred ce auzeam. Mi-am făcut imediat bagajele, aruncând câteva lucruri oarecare în valiză, în timp ce fratele meu făcea aranjamentele necesare pentru a zbura la Pune, în India, un oraș situat la patru ore de Mumbai.

Nu am păstrat decât câteva amintiri încețoșate ale călătoriei mele în India și ale înmormântării tatălui meu. Nu voi uita însă niciodată momentul în care am aruncat cenușa tatălui meu din urna frumos decorată în râul Indrayani, care

Am murit și m-am descoperit pe mine însămi

trece prin orașul sfânt Alandi, la est de Pune. La ora pe care ne-o indicase *mahraj*-ul (considerată favorabilă pentru ceremonie), ne-am adunat cu toții pe malul râului. Fratele meu a ridicat capacul urnei și a golit-o încet, lăsând vântul să ducă cenușa tatălui meu de-a lungul apei. Am privit cum râul înghite cenușa, cu obrajii inundați de lacrimi. Cum ne-am fi putut lua rămas bun de la acest bărbat minunat?

Tată, dragul meu tată! Îmi pare atât de rău dacă te-am întristat vreodată, am șoptit cu mâinile unite în *pranam* (rugăciune).

Urmează să mă mărit, iar tu nu vei fi aici să mă conduci în jurul focului nupțial. Știi că ai așteptat întreaga viață acest moment. Cum ai putut să mă părăsești chiar acum? – am întrebat valurile în timp ce acestea înghițeau cenușa tatălui meu, iar lacrimile mi se revărsau pe obraji.

Următoarele câteva luni au fost dulci-amare. Pe de o parte deplângeam încă moartea tatălui meu, în timp ce pe de alta discutam cu familia mea despre apropiata ceremonie a nunții mele. Eram conștientă de faptul că mama se simțea ușurată de faptul că trebuia să pregătească o nuntă, căci altfel ar fi depășit foarte greu această perioadă de doliu. Așa putea cel puțin să se gândească la altceva.

Cu toții eram întristați de lipsa tatălui meu și de faptul că acesta rata un eveniment care fusese atât de important pentru el. Tata considerase principala sa misiune în viață să mă vadă pe mine măritată. M-am consolată însă cu gândul că fusese prezent la logodna mea și că fusese extrem de fericit. Cred că a murit cu inima mult mai ușoară decât dacă nu aș fi fost logodită.

Împreună cu părinții lui Danny, l-am consultat pe *mahraj* pentru a afla data cea mai favorabilă pentru căsătoria noastră. I-am spus că trebuia să fie în a doua parte a anului,

căci familia mea încă se mai afla în doliu după moartea tatălui meu, așa că nu ne aflam în cea mai bună stare de spirit pentru a celebra. *Mahraj*-ul și-a consultat almanahul sfânt și ne-a informat că ținând cont de datele noastre de naștere cea mai bună dată era 6 decembrie 1995, care ne era favorabilă amândurora.

La acea vreme data ni s-a părut extrem de îndepărtată, dar lunile au trecut fără să ne dăm seama, căci aveam foarte multe aranjamente de făcut. Trebuia să rezervăm localul, să comandăm sariul de nuntă, să concepem invitațiile și să organizăm toate miriadele de amănunte specifice unei nunți tradiționale indiene.

Ca să mai uite de tristețea ei, mama m-a ajutat să planific în detaliu întreaga nuntă, să îmi aleg sariul de nuntă și toate celelalte veșminte necesare ocaziei. A ales un sari de culoarea bronzului pentru ceremonia propriu-zisă și unul alb cu ornamente auriu pentru ceremonia civilă.

Așa se face că pe data de 6 decembrie 1995 m-am măritat cu sufletul meu pereche, Danny, în cadrul unei ceremonii tradiționale sofisticate, ale cărei festivități au durat aproape o săptămână! Prietenii și rudele noastre din întreaga lume au venit la Hong Kong pentru a participa la ritualurile și la ceremoniile care au culminat cu o petrecere ținută în aer liber pe pajiștea Country Clubului din Hong Kong, situată pe o terasă chiar deasupra plajei mele preferate, Deep Water Bay, în partea de sud a insulei.

Într-o zi, cu câteva luni înainte de nuntă, am discutat cu Danny despre pregătiri și l-am întrebat mai în glumă mai în serios:

– Nu ar fi grozav să ne căsătorim pe plaja pe care m-ai cerut în căsătorie?

Ne-am distrat cu ideea timp de câteva minute, dar am renunțat la ea când ne-am dat seama cât de frustrate s-ar

simți invitatele noastre dacă ar trebui să se înfunde în nisip cu pantofii lor cu tocuri ascuțite. Mi-am amintit apoi că chiar deasupra plajei se afla Country Clubul din Hong Kong, care avea o pajiște superbă pe o terasă cu vedere la plajă. Am decis amândoi că acela era locul cel mai potrivit pentru a celebra ceremonia noastră nupțială.

În seara nunții vremea a fost frumoasă, iar briza blândă a purtat în aerul nopții sunetele *shenai*-ului (muzică indiană cântată la nunți). L-am ținut pe Danny de mână și am pășit împreună de șapte ori în jurul focului de nuntă, parafând astfel căsătoria noastră, în timp ce *mahraj*-ul recita în sanscrită legămintele de căsătorie. Danny arăta ca un prinț, îmbrăcat în *shervani*-ul lui (costum de nuntă regal) și cu turbanul pe cap. Eu purtam sariul de culoarea bronzului pe care mi-l alesese mama și un voal ușor peste părul în care îmi împletisem flori de iasomie. Pe mâini și picioare aveam pictat cu henna un design floral delicat, conform tradiției indiene.

În timp ce pășeam în jurul focului, i-am privit pe membrii familiei mele. Îmi dădeam seama că mama și fratele meu încă mai sufereau din cauza morții tatălui meu, dorindu-și din suflet ca acesta să fi putut participa la acest eveniment special.

După încheierea ritualurilor a urmat o petrecere de proporții, în care vinul a curs în valuri, iar oaspeții au băut, s-au ospătat și au dansat. Când s-a încheiat și ultima ceremonie, m-am retras împreună cu Danny în camera noastră de hotel, epuizată, dar fericită. Știam că acesta era bărbatul alături de care doream să fiu întreaga mea viață. Eram convinsă că aveam să trăim fericiți împreună până la adânci bătrâneți...

Capitolul 5

Îngrozitorul diagnostic

Pe măsură ce au trecut anii, Danny și cu mine ne-am construit o viață comună. El a părăsit afacerea familiei sale și a început o carieră în marketing și în vânzări pentru o organizație multinațională, după care ne-am mutat din garsoniera sa de burlac din centrul orașului într-un apartament minunat într-o suburbie liniștită din Hong Kong. Cu această ocazie, am adoptat și un câine, pe care l-am numit Cosmo.

La scurt timp după ce m-am măritat, fratele meu a părăsit Hong Kongul și a început o afacere în India, căci în orașul nostru domnea recesiunea, în timp ce India se afla în plin proces de dezvoltare. De aceea, s-a mutat în această țară împreună cu soția sa Mona și cu bebelușul lor Shahn, iar mama i-a urmat imediat. Îmi lipseau teribil, căci până atunci nu mi se întâmplase niciodată să trăiesc într-o altă țară decât cu familia mea.

Ca și cum lucrurile nu ar fi fost suficient de rele, mi-am pierdut slujba din cadrul companiei franceze, căci vânzările acesteia scăzuseră dramatic din cauza recesiunii. Acest lucru m-a necăjit, cu atât mai mult cu cât am primit vestea fără să mă aștept la ea, exact când mă luptam cu stresul provocat de mutarea familiei mele în India.

În aceeași perioadă, comunitatea indiană făcea presiuni asupra mea să am un copil, deși la acea vreme eram mult mai interesată să lucrez, să călătoresc și să explorez lumea.

În cele din urmă, am găsit o slujbă de consultant independent în cadrul unei companii de relocare. Sarcina mea era să îi ajut pe expatriații recent sosiți să se integreze mai bine în Hong Kong, iar libertatea pe care mi-o oferea slujba îmi convenea de minune, cu atât mai mult cu cât nu era o slujbă *full-time*.

Nu mă simțeam pregătită deocamdată să am copii, dar în comunitatea mea, de îndată ce te măritai toată lumea se aștepta să rămâi însărcinată. Ca de obicei, m-am trezit sfâșiată între așteptările celor din comunitatea mea și propriile mele aspirații, și de multe ori mă simțeam inadecvată în mijlocul prietenilor mei, căci nu îmi doream aceleași lucruri ca și ei, mai ales în ceea ce privește copiii.

Membrii comunității indiene din Hong Kong nu încetau să îmi reamintească faptul că ceasul biologic al unei femei are o durată limitată, fapt care nu a făcut decât să alimenteze noi temeri, ce s-au alăturat vechilor mele griji și anxietăți generate de faptul că eram o femeie indiană incapabilă să se integreze în vreo comunitate. *Bine, dar dacă ne vom dori cu adevărat copii, mă gândeam, vom putea adopta! Există atât de mulți copii nedoriți în această lume cărora le-am putea oferi un cămin plin de iubire. Și astfel, nu ar trebui să îmi mai fac griji în legătură cu ceasul meu biologic!*

Am discutat foarte serios această opțiune cu Danny și am căzut amândoi de acord că adopția era o alegere pe care merita să o luăm în calcul. Marele ei avantaj era că elimina din viața mea presiunea generată de gândul că eram sclava corpului meu. Nu la fel de pozitiv au reacționat însă

ceilalți membri ai comunității când le-am pomenit de această posibilitate. Majoritatea îmi răspundeau instinctiv:

– Oh! Nu poți avea copii? Îmi pare rău...

Și astfel, străvechea teamă că „nu mă voi ridica la înălțimea așteptărilor“ și-a ridicat din nou capul hidos în conștiința mea. În scurt timp au intervenit însă alte evenimente, care m-au făcut să uit de această problemă.

În vara anului 2001, cea mai bună prietenă a mea, Soni, a fost diagnosticată cu cancer. Vestea m-a șocat. Într-o zi, constatând că respiră greu, Soni și-a făcut o verificare de rutină, iar medicii au descoperit că avea o tumoare mare în interiorul cutiei toracice care apăsa pe plămâni ei. Pur și simplu nu-mi venea să cred. Soni fusese întotdeauna o fată tânără, plină de viață, perfect sănătoasă și plină de vitalitate, căreia îi plăcea să își trăiască viața. Medicii au internat-o de urgență la spital pentru a-i extirpa tumoarea, după care au supus-o unui tratament bazat pe radiații și chimioterapie.

La câteva luni după diagnosticarea lui Soni, am aflat că soțul sorei mai mici a lui Danny a primit același diagnostic, cu diferența că forma sa de cancer era mai agresivă.

Aceste vești m-au înspăimântat teribil, căci și Soni și cumnatul meu erau de vârsta mea. Am început să studiez toate materialele pe care le găseam despre cancer și despre cauzele sale. La început îmi doream să o ajut pe Soni, dar cu cât citeam mai multe despre boală, cu atât mai speriată deveneam, căci descopeream că practic orice o poate provoca: pesticidele, microundele, conservanții alimentari, alimentele modificate genetic, razele soarelui, poluarea atmosferică, cutiile alimentare din plastic, telefoanele mobile și așa mai departe. În cele din urmă, am ajuns să mă tem de orice.

Nici Danny, nici eu nu vom uita vreodată ziua de 26 aprilie 2002. La această dată ne-am dus amândoi la medic,

intrând în biroul acestuia ca într-o casă funerară. Ni se părea că moartea pândește la fiecare colț al biroului. Era o după-amiază târzie de vineri, așa că aveam în față un weekend. Toată lumea se grăbea acasă ca să savureze aceste ore de dinaintea sfârșitului de săptămână, mai puțin Danny și cu mine. Noi nu aveam ochi pentru apusul superb al soarelui care cobora dincolo de zgârie-norii Hong Kongului. Astăzi era ziua în care trebuia să aflăm rezultatele analizelor medicale pe care le făcuserăm nu cu mult timp în urmă.

Cu câteva zile mai înainte îmi descoperisem un nodul pe umărul drept, chiar deasupra claviculei. Pe moment am refuzat să cred că putea fi altceva decât un simplu chist, dar o voce săcâitoare din subconștientul meu, prezicătoare de nenorociri, îmi șoptea încontinuu la ureche că este mai mult decât atât.

În lunile de dinainte o vizitasem frecvent pe prietena mea Soni la spitalul în care murea de cancerul diagnosticat cu un an înainte. Terorizată și îndurerată, priveam cum corpul ei se stinge încetul cu încetul, măcinat de o bestie care refuza să se lase îmblânzită de știința medicală, oricât de mari ar fi fost progresele acesteia. Nu îmi puteam permite să cred că acest lucru odios mi se putea întâmpla și mie, dar nodulul de la baza gâtului meu m-a forțat să iau în calcul această posibilitate, așa că m-am dus să îmi fac analizele. Medicii îmi făcuseră o biopsie, iar în acea zi de vineri mă duceam să aflu rezultatele ei.

Medicul mi-a dat vestea pe un ton blând:

– Ai un limfom, adică o formă de cancer a sistemului limfatic.

După cuvântul *cancer*, nu prea am mai auzit altceva din ce mi-a spus. Parcă mi-ar fi vorbit de undeva de foarte departe. Ochii mei se uitau în gol pe fereastră. Afară nu se schim-

base nimic. Soarele continua să apună în spatele portului, zgârie-norii străluceau în nuanțe de ambră și portocaliu, iar oamenii continuau să se bucure de orele magice de dinaintea weekendului. Universul meu interior se prăbușise însă.

Amabil, medicul a continuat să îmi enumere posibilitățile pe care le aveam la dispoziție.

– Te voi susține indiferent ce decizie vei lua, m-a asigurat el, indiferent ce tratament dorești să urmezi. Dar mai întâi de toate, doresc să te programez pentru o scanare luni dimineața, astfel încât să îți putem evalua cu precizie diagnosticul, aflând în ce stadiu se află cancerul. După scanare vino la mine și vom discuta împreună rezultatele.

Vocea lui suna ca un zumzăit în capul meu. De-abia am auzit cuvintele sale, care ne spuneau să ne relaxăm și să ne bucurăm atât cât putem de weekendul care urma.

Teroarea se bătea cap în cap cu rațiunea. Nici Danny, nici eu nu puteam gândi. De fapt, refuzam să facem acest lucru. Nu doream să discutăm despre cancer, despre opțiunile care îmi mai rămâneau, despre moarte! Nu doream decât să fug și să îmi regăsesc lumea mea obișnuită. Era prea devreme să mă gândesc la opțiuni. Acestea erau prea înspăimântătoare, iar creierul meu era complet confuz. Din fericire, medicul ne spusese că nu trebuie să luăm nicio decizie până luni dimineața, când urma să fac o scanare computerizată, după care trebuia să discut cu el despre tratament.

Deși mintea mea era undeva departe, iar capul îmi bubuia de întrebări, Danny m-a convins să ies cu el la o plimbare. De aceea, când ne-am întors acasă, mi-am îmbrăcat rochia favorită, de culoare roșu-coral. În timp ce stăteam astfel îmbrăcată, simțindu-mă complet neajutorată, soțul meu m-a prins de mijloc și mi-a spus:

– Nu te teme. Vom trece împreună prin această încercare.

Și astfel, în acea seară am fugit împreună de teroare... cel puțin pentru o vreme.

Am luat cina sub cerul liber, la El Cid, restaurantul meu preferat, situat chiar lângă Golful Stanley din sudul insulei Hong Kong. Luna strălucea în toată splendoarea ei, iar atmosfera era răcorită de o briză blândă. Valurile domoale ale oceanului completau armonios muzica orchestrei de mariachi care cânta serenade de la o masă la alta. Pentru a ne asigura o seară perfectă, le-am dat cântăreților un bacșiș generos, astfel încât să cânte cel mai mult lângă masa noastră, interpretând cântecele mele preferate. Sangria curgea în valuri, muzicanții cântau, iar eu și cu Danny am uitat de orice altceva.

A doua zi dimineața, m-am trezit în brațele lui Danny. Era minunat să mă răsfaț în brațele lui, uitând din nou de orice alt gând. Mi-aș fi dorit ca vizita la medic să fi fost doar un vis urât, dar realitatea și-a arătat repede capul urât în mintea mea. Aveam în continuare cancer și nu puteam fugi de această realitate. Unde aș fi putut fugi de propriul meu corp?

Capacitatea minții noastre de a juca jocuri m-a uimit întotdeauna. Duminică la amiază încă nu doream să spun cuiva de diagnosticul meu. Eram convinsă că dacă nimeni nu știa nimic, nici eu nu trebuia să mă confrunt cu această realitate dureroasă. Chiar dacă nu puteam scăpa de trupul meu, mintea mea avea capacitatea de a se refugia în alte realități virtuale.

– Știi, va trebui să le spunem la un moment dat familiilor noastre, mi-a spus Danny, pe un ton rațional.

– Știu, dar toată lumea o să intre într-o stare de agitație care ne va strica tot cheful. Nu mă pot bucura de o ultimă zi senină înainte de a le spune celorlalți? m-am târguit eu.

Nu mi-a fost însă dat. În acea după-amiază m-a sunat mama, ca să mă întrebe de ce nu i-am comunicat încă

rezultatele biopsiei. Danny a fost cel care i-a dat vestea și înainte să aflu ce se petrecea, m-am trezit că mama își rezervase deja bilete pentru primul zbor către Hong Kong. Fratele meu m-a sunat la rândul lui ca să îmi spună același lucru, că făcea aranjamentele necesare pentru a veni și pentru a fi alături de mine.

Nu-mi doream toată această dramă. Toată lumea lua lucrurile mult prea în serios, făcând ca situația să pară mult mai reală! Reacțiile pline de iubire ale membrilor familiei mele mă sileau să mă confrunt cu hidoasa realitate mai devreme decât mi-aș fi dorit. Nu mai puteam evita adevărul diagnosticului primit.

Luni, m-am dus din nou la clinică împreună cu Danny. De această dată am discutat deschis despre opțiuni. Medicul a consultat rezultatele radiografiei computerizate cu o privire îngrijorată în ochi.

– Este în stadiul 2A, mi-a spus el cu blândețe.

– Ce înseamnă asta? l-a întrebat Danny.

– Înseamnă că s-a răspândit către piept și la subsuoară, dar deocamdată este restrâns la cutia toracică. Să examinăm acum opțiunile pe care le ai. Sugestia mea ar fi o combinație de radiații și chimioterapie.

– Nu vreau să fac chimioterapie! am anunțat pe un ton emfatic.

– Dar, scumpa mea, nu prea mai avem alte opțiuni, mi-a spus Danny surprins. M-am uitat la el cu o privire hotărâtă.

– Ai văzut ce efecte a avut chimioterapia asupra lui Soni și asupra cumnatului tău!

În realitate, nu îmi doream să port această conversație. Mi-aș fi dorit să mă pot întoarce la situația de dinainte. Mi-am îngropat fața în mâini, în încercarea de a alunga aceste gânduri.

– Chiar vrei să mor așa? Îmi puteam auzi teroarea din propria voce. Cei doi au suferit enorm... și fără niciun rezultat. Mai bine mor chiar acum decât să accept așa ceva!

– Știu, mi-a răspuns Danny, plasându-și palma caldă peste a mea, care zăcea inertă pe biroul medicului. Dar eu nu vreau să te pierd deloc. Ce altceva mai putem face?

Eram căsătoriți de șase ani. Mai aveam încă atâtea vise de împlinit, atâtea locuri de văzut și atâtea lucruri pe care doream să le facem împreună. Aceste vise se topeau însă în fața noastră, la fel ca ghețarii din calota glaciară.

Încercând să uit de propriile mele temeri, am încercat să îl liniștesc:

– Există și alte opțiuni. M-am întors către medic. Sunt convinsă că mai există și alte opțiuni, în afara chimioterapiei.

În acea zi am început împreună cu Danny o călătorie pe termen lung. La fel ca doi eroi din antichitate, am trecut prin numeroase încercări, hotărâți să învingem boala care amenința să ne răpească întreaga viață. De la bun început, această călătorie a fost marcată de emoții puternice, de la disperare la dezamăgire, teroare, iar mai târziu mânie.

Înainte de primirea diagnosticului, una din marile mele temeri fusese exact aceea de a nu mă îmbolnăvi de cancer, o boală care îmi măcinase pe mulți dintre cunoscuții mei. Faptul că am fost diagnosticată cu această boală exact când asistam la sfârșitul prietenei mele și al cumnatului meu nu a făcut decât să îmi confirme temerile. Am asistat neputincioasă la distrugerea corpurilor celor două persoane apropiate de către chimioterapie, metodă care se presupune că ar trebui să fie vindecătoare! Iar acum același coșmar îmi invadea propria viață, amenințând să distrugă totul în cale, așa cum făcuse cu ceilalți doi!

Astfel de gânduri furibunde mă făceau să intru în panică. Teamă de cancer ajunsese să facă ravagii în mine, încleștându-mi stomacul într-un pumn de fier. Efectele chimioterapiei mă înspăimântau și mai mult. Fiecare mușchi al corpului meu se încorda protector în jurul meu, încercând să mă ferească de acest coșmar.

Așa cum spuneam, de-a lungul lunilor de dinainte de primirea propriului meu diagnostic, am asistat la deteriorarea rapidă a sănătății lui Soni. În toată acea perioadă, îmi era imposibil să mă distrez știind că ea zace bolnavă pe patul de spital. Nu mi se părea corect ca eu să mă simt bine, în timp ce ea suferea atât de mult. Pe măsură ce starea ei de sănătate a continuat să se deterioreze, m-am simțit din ce în ce mai vinovată și mi-a devenit din ce în ce mai greu să mă bucur de propria mea viață.

Acum, că am descoperit că sufeream eu însămi de cancer, îmi era și mai greu să îmi văd prietena din ce în ce mai grav bolnavă, așa că îmi petreceam tot mai puțin timp alături de ea. Îmi era imposibil să o văd pe Soni și să îmi păstrez optimismul în ceea ce o privește, ca să nu mai vorbim de mine însămi. La un moment dat, am ajuns la concluzia că nu ne folosește niciuneia acest timp petrecut împreună. Efectele cancerului și alte tratamentul asupra corpului ei slăbit mă deprimau și mă descurajau. Mă simțeam din ce în ce mai vulnerabilă la gândul că cel mai probabil mă aștepta aceeași soartă, și nu puteam suporta acest gând.

În ziua în care am primit un telefon de la sora lui Soni, care mi-a spus că bălălia cu moartea a celei mai bune prietene a mea s-a încheiat, m-am prăbușit și am izbucnit în lacrimi. Soni ne părăsise.

Deși am suferit sincer la gândul că prietena mea murise, o parte din mine se simțea ușurată că nu mai trebuia să sufere.

Nu voi uita niciodată ziua înmormântării lui Soni. Încă mai pot vedea cu ochii minții fețele devastate ale părinților ei în urma morții fiicei lor preaiubite, șocul sorei sale mai mici și al fratelui său mai mare, durerea și neajutorarea întipărite pe fața soțului ei. Dar mai presus de toate, nu voi uita niciodată fețele inocente și înlăcrimate ale copilașilor ei și oroarea din ochii lor în timp ce priveau sicriul mamei lor intrând în crematoriu. Această amintire mă va bântui până la sfârșitul zilelor mele. Aceasta a fost ziua în care *mânia* s-a adăugat spectrului de emoții pe care le simțeam în legătură cu propria mea boală.

Ca și cum lucrurile nu ar fi fost suficient de rele, la scurt timp am primit un telefon care ne anunța că și bătaia cumnatului lui Danny cu moartea luase sfârșit. Și acesta a lăsat în urma sa o soție îndurerată (sora mai mică a lui Danny) și doi copilași.

Eram furioasă pe această farsă crudă numită viață. Nu puteam înțelege la ce servește ea. Mi se părea că ni se dăruiesc prea puțini ani, în care ne luptăm să înțelegem regulile jocului, și când în sfârșit începem să punem ordine în lucruri, ajungem cu toții într-un sicriu din lemn. Nu mi se părea normal ca acest lucru să se întâmple atât de rapid. Totul mi se părea inutil și oribil.

Capitolul 6

În căutarea mântuirii

Mânie.

Teroare.

Frustrare.

Teamă.

Disperare.

Acestea au fost emoțiile cu care m-am confruntat imediat după moartea lui Soni. De dimineața până seara, fiecare zi era un *montagne-russe* emoțional în care oscilam între diferite întrebări, suferințe, furie și disperare. Ca și cum propria mea situație nu ar fi fost de ajuns, simțeam aceste emoții și pentru familia mea. Nu îmi doream ca membrii ei să sufere din cauza morții mele.

Teama și disperarea m-au determinat să studiez toate materialele pe care le-am găsit despre vindecarea și bunăstarea holistică, inclusiv despre sistemele terapeutice orientale. Am consultat mai mulți specialiști în terapii alternative și am aplicat o parte din metodele lor. Astfel, am încercat hipnoterapia, meditația, rugăciunea, recitarea *mantrilor* și remediile chinezești din plante medicinale. În cele din urmă am renunțat la munca mea de consultant independent și am plecat în India pentru a mă trata în sistemul ayurvedic. Danny a rămas la Hong Kong, neputând veni cu mine din cauza

slujbei. M-a vizitat însă de două ori, rămânând cu mine de fiecare dată câte două săptămâni. În plus, vorbeam la telefon zilnic, căci dorea să fie informat în permanență cum mă simt.

M-am dus în orașul Pune, unde murise tata, pentru a afla mai multe despre yoga și despre ayurveda de la unul din maestrul de aici. Am petrecut șase luni în India, timp în care mi s-a părut că starea mea de sănătate s-a îmbunătățit. Maestrul meu m-a supus unei diete drastice, care nu includea decât anumite alimente vegetariene și remedii din plante. În plus, trebuia să fac *asane* (posturi yoghine) dimineața și seara, la răsăritul și la apusul soarelui.

Am aplicat luni de zile aceste metode și am început într-adevăr să mă simt mult mai bine. *Gurul* meu era uimitor. Nici nu-i venea să creadă că am cancer. I-am spus că medicii mi-au făcut analize și mi-au confirmat că sufeream de limfom, dar mi-a răspuns:

– *Cancerul* nu este decât un cuvânt care îi sperie pe oameni. Uită totul despre acest cuvânt și focalizează-te exclusiv asupra echilibrării corpului tău. Bolile nu sunt altceva decât un simptom al dezechilibrului. Nicio boală nu poate supraviețui într-un sistem echilibrat energetic.

Mi-a făcut sincer plăcere să aplic metodele recomandate de *gurul* meu, care mi-a mai alungat temerile referitoare la cancer. La sfârșitul celor șase luni era perfect convins că mă vindecasem, la fel ca și mine de altfel. Mă simțeam victorioasă și de-abia așteptam să mă întorc acasă și să îl regăsesc pe Danny. Îmi era foarte dor de el și aveam atât de multe lucruri să îi împărtășesc.

Când m-am întors la Hong Kong, foarte mulți oameni au remarcat imediat cât de bine arăt. Eu însămi mă simțeam mult mai bine decât oricând înainte, atât din punct de vedere fizic cât și din punct de vedere emoțional, dar această bu-

năstare interioară nu a durat prea mult. Toată lumea dorea să afle ce făcusem în India și cum mă vindecasem. Când le-am povestit celorlalți de regimul meu ayurvedic, am primit numai răspunsuri negative și pline de teamă. Oamenii erau bine intenționați și țineau sincer la mine, dar erau sceptici în privința acestei metode de tratament, iar scepticismul lor mi s-a transmis imediat. Mulți dintre ei nu credeau că limfomul poate fi tratat în acest fel, iar eu simțeam cum îndoielile și teama (care îmi erau atât de familiare) încep să mi se furișeze din nou în suflet, deși încercam să îmi apăr din răspuțeri poziția.

Privind retrospectiv lucrurile, îmi dau seama că acesta ar fi fost cel mai potrivit moment să mă întorc în India, pentru a-mi recâștiga din nou sănătatea. Din păcate, m-am lăsat influențată de scepticismul prietenilor mei, așa că am rămas la Hong Kong.

Drept urmare, am încercat să mă familiarizez cu medicina tradițională chineză (MTC), care este practică pe scară largă aici. Am rămas însă foarte confuză, căci acest sistem contrazice în multe privințe ayurveda. Spre exemplu, ayurveda îi încurajează pe bolnavi să devină vegetarieni stricți, în timp ce MTC îi încurajează să consume carne, îndeosebi de porc. În sistemul indian, carnea de porc și de vită reprezintă cele mai odioase alimente care pot fi ingerate.

Pentru a înrăutăți și mai mult lucrurile, am apelat la sistemul naturist occidental, căci mă simțeam din ce în ce mai confuză. În final, acest lucru nu a făcut decât să îmi amplifice și mai mult teama, căci fiecare disciplină îmi transmitea mesaje conflictuale. Spre exemplu, în sistemul naturist occidental zahărul și produsele lactate sunt absolut contraindicate, considerându-se că acestea favorizează creșterea celulelor canceroase. În schimb, în ayurveda produsele lactate fac în

mod obligatoriu parte integrantă din tratament, iar zahărul este recomandat pentru o dietă echilibrată, care să includă toate cele șase gusturi.

Am devenit astfel din ce în ce mai stresată, nemaștiind ce să mănânc și ce nu. De fapt, mă temeam să mai mănânc. Nu știam ce era și ce nu era bun pentru mine, căci fiecare sistem de vindecare își avea propriile sale adevăruri care se băteau cap în cap cu adevărurile celorlalte sisteme. Această confuzie mi-a amplificat și mai mult teama. De îndată ce teroarea m-a cuprins din nou în ghearele sale, starea mea de sănătate a început să se deterioreze rapid.

Simțeam nevoia să fiu aproape tot timpul singură și nu îi mai lăsam în viața mea decât pe cei foarte apropiați de mine. Prin respingerea realității imediate, speram să pot uita de adevărul oribil din viața mea. Pe de altă parte, nu îmi doream ca prietenii mei să îmi plângă de milă și să strângă bani pentru mine, ca și cum aș fi fost diferită de ei sau anormală. Unul din lucrurile care mă făceau să mă simt foarte neconfortabil în preajma celor din cultura mea era convingerea acestora că situația mea actuală se datora *karmei* mele, respectiv unor fapte rele pe care le făcusem într-o viață anterioară, pentru care eram acum pedepsită. Credeam eu însămi în conceptul de *karma*, așa că am început să mă simt ca și cum aș fi făcut ceva de care ar fi trebuit să îmi fie rușine. Simultan, mă simțeam judecată și neajutorată.

Dacă aceasta este pedeapsa pentru faptele mele dintr-o altă viață, mă gândeam, ce aș putea face pentru a schimba această situație? Ce mai pot face acum? Astfel de gânduri mă făceau să îmi pierd orice speranță legată de situația mea curentă.

Cu toate acestea, îmi puneam adeseori o mască, glumind, râzând și făcând conversație cu oamenii, chiar dacă

nu îmi doream acest lucru, căci era foarte important pentru mine să nu îi îngrijorez pe ceilalți din cauza condiției mele. Nu doream ca altcineva să se simtă întristat sau neconfortabil la gândul bolii mele, așa că puneam întotdeauna nevoile și bunăstarea celorlalți înaintea alor mele. Mulți oameni mi-au spus că mă admiră pentru „curajul“ meu și pentru felul în care mă descurcam cu boala. Erau convinși că sunt tot timpul pozitivă și fericită, dar numai eu știam ce simțeam în interior.

Danny era singurul care înțelegea perfect prin ce treceam și cum mă simțeam în prezența altor oameni, așa că a început să adopte un comportament protector, ferindu-mă de contactul cu ceilalți. Era conștient că în prezența lor adoptam o mască aparent fericită și detașată, ca să îi feresc de griji, dar aceasta mă secătuia de puteri. Ajunsesem să nu mai răspund nici măcar la telefon, căci nu doream să mai vorbesc despre boala mea, să ascult sfaturile celorlalți și să răspund la întrebările lor nesfârșite (firești, de altfel, în astfel de situații).

Am renunțat să mai ies și am început să rămân din ce în ce mai mult în siguranța căminului meu, cu atât mai mult cu cât nu mă simțeam bine, și oricum arătam foarte rău. Respirația îmi devenise din ce în ce mai dificilă, slăbisem foarte mult și de-abia mai reușeam să îmi țin capul drept pe umeri. Felul în care arătam și comentariile pe care le stârneam ajunseseră să mă deranjeze.

Din păcate, acest lucru m-a izolat într-o închisoare a propriilor mele temeri și disperări, reducând din ce în ce mai mult experiențele vieții reale. Timpul părea să treacă pe lângă mine. Cancerul devenise întregul meu univers, iar toți cei care nu sufereau de această boală mi se păreau incredibil de norocoși. Am ajuns să invidiez orice om care nu era bolnav, indiferent de celelalte condiții din viața sa. Unicul lucru care

conta pentru mine era faptul că nu purta povara care îmi măcina mie corpul... mintea și viața.

În fiecare dimineață mă trezeam cu un firicel de speranță în suflet: *astăzi ar putea fi ziua în care roata norocului se va schimba pentru mine*. Seara re trăiam însă povara grea care îmi devenise atât de familiară, iar noaptea mă simțeam și mai neajutorată decât cu o zi înainte.

Dezamăgită, am început să mă întreb de ce mă luptam atât de aprig ca să rămân în viață. La urma urmelor, ce rost mai avea? Din cauza durerilor și a fricii, nu mai vedeam niciun rost în a continua să trăiesc, căci mă simțeam din ce în ce mai obosită de viață. Pe scurt, începusem să renunț. Mă pregăteam deja să mă recunosc învinsă.

În tot acest timp, mă internam periodic la spital pentru transfuzii de sânge și alte tratamente. Când eram acasă, îmi petreceam cea mai mare parte a zilelor dormind sau odihnindu-mă. Nu mai puteam ieși și nu mai puteam sta în picioare perioade prea lungi de timp. Era suficient să fac ceva timp de o jumătate de oră pentru a-mi pierde respirația și pentru a mă simți epuizată. Peste toate, slăbeam rapid și aveam tot timpul febră.

– Doctore, crezi că situația mea se mai poate îmbunătăți în actualul stadiu? I-am întrebat pe medicul meu într-o zi, după o ultimă radiografie pentru a-mi evalua situația.

Și-a plecat privirea și mi-a răspuns:

– O trimit pe asistentă ca să te ajute să te îmbraci.

În realitate, dorea să discute cu Danny în particular.

– Nu mai putem face mare lucru, i-a spus el, privindu-l în ochi. Mai are cel mult trei luni de trăit. Ultimele radiografii arată că tumorile s-au extins și s-au înmulțit, iar cancerul s-a răspândit destul de agresiv în sistemul ei limfatic. Este prea târziu chiar și pentru chimioterapie. Corpul ei nu ar mai putea

suporta aceste substanțe toxice în actualul stadiu. Practic, orice alt tratament ar slăbi-o și mai tare, aducând-o și mai aproape de moarte. Îmi pare rău.

Deși Danny și-a pus o mască curajoasă și nu mi-a spus la momentul respectiv ce i-a transmis medicul (mi-a spus abia câteva luni mai târziu), îmi dădeam seama că ceva nu era în regulă. Până atunci abia dacă se mai ducea la serviciu, dar după acea vizită la medic nu s-a mai dus deloc. Părea să nu mai dorească să mă părăsească vreo clipă.

Într-o zi, l-am întrebat:

– O să mor?

– Cu toții o să murim cândva, mi-a răspuns el.

– Știu asta, prostuțule. Vreau să spun acum, din cauza cancerului. Ce se va întâmpla dacă voi muri?

– O să vin după tine și o să te aduc înapoi, mi-a spus el cu blândețe, mângâindu-mă pe păr.

Scena s-a petrecut la șase săptămâni după ultima vizită la medic. În această perioadă respirația îmi devenise foarte greoaie, așa că aveam în permanență lângă mine un tub de oxigen. Nu mai puteam sta întinsă, ci doar sprijinită, ca să nu mă înec în propriile mele fluide. Dacă încercam să mă întind pe spate, mă înecam imediat și începeam să mă sufoc, fapt care mă împiedica să îmi schimb poziția. Corpul meu era în întregime acoperit cu leziuni. Sistemul meu era invadat de atât de multe toxine încât pielea mea era nevoită să se deschidă pentru a elimina aceste otrăvuri.

Mă trezeam adeseori scăldată în sudoare, cu hainele ude, acesta fiind unul din simptomele clasice ale limfomului. De multe ori pielea mă mânca teribil, ca și cum aș fi fost acoperită cu furnici. Într-o noapte, mâncărimile au devenit atât de puternice încât oricât de mult m-aș fi scărpinat, nu reușeam să scap de ele. Danny a adus cuburi de gheață din

congelator, le-a pus într-o pungă și mi-a frecat cu ea locurile dureroase de pe corp, ca să-mi aline pielea inflamată. A durat mult, dar în cele din urmă mâncărimile au cedat.

Majoritatea nopților noastre erau albe, căci ajunseseam să depind în întregime de Danny. Acesta îmi anticipa fiecare nevoie chiar înainte să mi-o manifest. Îmi îngrijea rănila și mă ajuta să îmi spăl părul. Mă simțeam vinovată pentru că îl chinuiesc în acest fel, dar știam că nu o făcea din obligație, din datorie sau din responsabilitate. La baza tuturor acțiunilor sale stătea iubirea sinceră pe care mi-o purta.

La un moment dat, sistemul meu digestiv a încetat să mai absoarbă substanțele nutritive din alimente, așa că am început să slăbesc îngrozitor. Danny îmi cumpăra ciocolata mea preferată și mama îmi gătea numai felurile favorite în încercarea de a mă convinge să mănânc ceva, dar nu aveam poftă de mâncare. Chiar dacă mă chinuiam să mestec ceva, stomacul meu nu mai absorbea nimic. De aceea, carnea s-a topit literalmente de pe corpul meu și nu am mai putut merge decât cu ajutorul unui scaun cu rotile. Corpul meu a început să își consume propriile proteine pentru a supraviețui, iar eu am început să arăt ca unul din acei copii subnutriți din posterele care militează împotriva foametei în națiunile sărace. Am devenit un schelet ambulant, de-abia reușind să îmi țin capul ridicat.

Continuam să mă internez periodic la spital, dar ori de câte ori mă aflam acolo, nu îmi doream altceva decât să mă întorc acasă. Spitalul mi se părea o instituție rece și depri-mantă, care mă îmbolnăvea și mai tare. De aceea, am angajat o asistentă medicală care să stea cu mine în timpul zilei.

Mama și Danny stăteau în permanență alături de mine în timpul zilei, iar soțul meu și în timpul nopții, dorind să

se asigure că continui să respir și să fie lângă mine în caz că îmi dădeam ultima suflare. În majoritatea nopților nu reușeam să adorm din cauza tusei. De aceea, îmi eram profund recunoscătoare lui Danny pentru prezența lui reconfortantă. Pe de altă parte, eram perfect conștientă de durerea lui, care făcea ca situația mea să mi se pară și mai insuportabilă. Cu toate acestea, am continuat să afișez o atitudine curajoasă, asigurându-i pe toți că nu aveam deloc dureri și că mă simțeam bine, chiar dacă realitatea era complet opusă.

Simultan, eram la fel de conștientă de angoasa prin care trecea mama. Nicio mamă nu poate suporta să își vadă copilul murind înaintea ei. Ce să mai vorbim de această dezintegrare lentă și dureroasă prin care treceam eu.

În dimineața zilei de 1 februarie 2006 mă aflu într-o stare de spirit ceva mai pozitivă ca de obicei. Pentru prima oară după mult timp, am început să fiu mai atentă la realitatea din jurul meu. Am remarcat cerul, care mi s-a părut mai albastru ca de obicei, iar lumea mi s-a părut neobișnuit de frumoasă. În acea zi m-am întors acasă de la spital, în scaunul meu cu roțile și având alături bunul meu tovarăș, tubul de oxigen. Dintr-odată, am simțit însă că mă pot detașa și că totul va fi bine.

Lumea nu se va termina dacă nu voi mai fi eu în ea, m-am gândit. Nu știu de ce, dar mă simt foarte bine astăzi, din punct de vedere emoțional. Mai bine decât m-am simțit de foarte mult timp.

Corpul mă durea, iar respirația îmi era foarte dificilă, așa că m-am dus imediat la culcare. Asistenta mi-a administrat niște morfină ca să mă pot odihni, căci durerile erau prea mari. Și totuși, ceva era diferit. Simțeam cum mă relaxez și renunț la disperarea cu care m-am agățat până atunci de viață. Parcă aș fi atârnat de o stâncă, luptându-mă inutil să

Am murit și m-am descoperit pe mine însămi

rămân agățată de ea. Bătălia era oricum pierdută, așa că mă simțeam pregătită să îmi dau în sfârșit drumul. M-am scufundat într-un somn profund.

A doua zi dimineța, pe 2 februarie, nu mi-am putut deschide ochii. Mai târziu mi s-a spus că întregul meu corp era umflat într-o manieră hidoasă. Danny mi-a aruncat o privire și apoi l-a sunat pe medic. Acesta i-a spus să mă aducă la spital.

Eram în sfârșit pe punctul de a-mi încheia bătălia cu cancerul.

Partea a II-a

CĂLĂTORIA MEA
CĂTRE MOARTE...
ȘI ÎNAPOI

Capitolul 7

Părăsirea acestei lumi

În timp ce eram dusă de urgență la spital, lumea din jur a început să mi se pară onirică și suprarealistă. Simțeam cum mă îndepărtez din ce în ce mai tare de conștiința mea obișnuită. Când am ajuns la spital mă aflam în comă, și niciun medic nu mi-a mai dat vreo șansă de scăpare. Nu era spitalul la care îmi făceam de regulă tratamentele, care era mai degrabă o clinică particulară decât un spital cu toate dotările. Fusese potrivită pentru tratamentele mele de până atunci, dar nu era echipată pentru urgențe medicale de acest fel. Fusese opțiunea mea să fiu tratată într-o instituție de mici dimensiuni și aflată în apropierea casei, întrucât aceasta mi se părea mai puțin intimidantă, căci detestam literalmente spitalele. De fapt, chiar mă temeam de ele, căci pierdusem două persoane dragi în incintele lor. Cea mai bună prietenă a mea și cumnatul lui Danny au murit în spitale mari, specializate în tratarea cancerului.

Când Danny l-a sunat însă pe medicul meu în ziua în care am intrat în comă, acesta i-a spus să mă ducă la cel mai mare și mai bine echipat spital din Hong Kong, în care avea să mă aștepte o echipă de specialiști condusă de un medic pe care îl va suna el. De aceea, era pentru prima dată când eram

adusă în acest spital, și respectiv când eram tratată de această echipă de medici.

Când medicul oncolog (o femeie) m-a văzut, fața sa a reflectat vizibil șocul pe care îl simțea.

– Chiar dacă inima soției dumneavoastră continuă să bată, i-a spus ea lui Danny, ea nu se mai află printre noi. Este prea târziu pentru a o mai putea salva.

Cine se crede, de vorbește așa? m-am întrebat în sinea mea. *Nu m-am simțit mai bine în întreaga mea viață! Și de ce arată atât de speriați și de îngrijorați mama și Danny? Mamă, te rog, nu mai plânge. Ce nu este în regulă? Plângi cumva din cauza mea? Nu mai plânge, căci mă simt bine, sincer, dragă mamă, mă simt nemaipomenit de bine!* Eram convinsă că rostesc aceste cuvinte cu voce tare, dar nu s-a auzit nimic. Nu mai aveam voce.

Mi-aș fi dorit să o îmbrățișez pe mama, să o mângâi și să îi spun că mă simt bine. Nu puteam înțelege de ce nu reușesc să fac acest lucru. De ce nu mai coopera cu mine corpul meu? De ce zăceam acolo, complet rigidă, în condițiile în care doream să îmi îmbrățișez soțul preaiubit și pe mama, asigurându-i că mă simt bine și că nu mai am deloc dureri?

Din cauza gravității situației, doctorița a chemat un alt medic oncolog. Deși eram aproape moartă, eram mai plinar conștientă de ceea ce se petrecea în jurul meu decât în starea mea fizică obișnuită. Nu îmi mai puteam folosi cele cinci simțuri biologice, dar receptam toate informațiile, cu o acuitate mult mai mare decât dacă mi-aș fi folosit organele fizice. Aveam acces la un alt tip de percepție, care îmi permitea nu doar să *percep* ce se întâmpla, ci și să îmbrățișez cu conștiința mea totul, ca și cum aș fi *fuzionat* cu realitatea din jurul meu.

Medicul oncolog a adunat imediat o echipă medicală și m-a condus pe targa mea cu roțile către laboratorul de

radiologie pentru a-mi face o radiografie completă. Aveam capul sprijinit de perne astfel încât să nu mă înec, la fel ca acasă. În caz contrar, așa cum spuneam mai devreme, plămâni mi s-ar fi umplut cu fluide și m-aș fi înecat.

Eram în continuare conectată la tubul cu oxigen, iar când am ajuns la laboratorul de radiologie masca de oxigen mi-a fost scoasă, iar corpul meu a fost mutat în aparatul MRI. În doar câteva secunde am început să tușesc și să mă înec.

– Vă rog, nu îi scoateți masca de oxigen! Nu poate sta întinsă pe spate! Vă rog, se sufocă! Nu mai poate respira! O să moară dacă faceți acest lucru! l-am auzit pe Danny strigând.

– Trebuie să facem acest lucru, domnule, i-a explicat unul dintre radiologi. Nu vă faceți griji. Vom opera cât de blând putem. Poate rezista 30 de secunde fără oxigen, așa că vom defalca radiografia în etape.

Într-adevăr, radiologul m-a scos din capsula MRI la fiecare 30-40 de secunde ca să îmi pună masca de oxigen pe față, după care mi-o scotea și mă băga înapoi în aparat. De aceea, scanarea a durat foarte mult. Când medicii au terminat, m-au condus pe targă în salonul de terapie intensivă.

Echipa medicală a făcut tot ce i-a stat în puteri, stimulată de rugămințile lui Danny de a nu mă abandona. Mi-au fost administrate astfel diferite medicamente prin ace și tuburi, sub privirile neputincioase ale familiei mele.

În jurul patului meu a fost trasă o perdea groasă, astfel încât ceilalți pacienți aflați în salon să nu mă mai vadă. Din păcate, nici lui Danny, nici mamei nu li s-a permis accesul în interiorul perdelei.

Am observat că asistentele mi-au pregătit corpul aproape lipsit de viață pentru a-l conecta la diferite aparate, inclusiv la un tub de oxigen, în vederea unei perfuzii cu glucoză și

alte fluide, căci eram complet subnutrită. Deasupra patului meu exista un monitor, iar aparatele la care eram conectată îmi măsurau presiunea sângelui și pulsul. Prin nas îmi era introdus un tub care ajungea până în stomac, căci nu mai puteam fi hrănită altfel, iar un aparat de respirație artificială îmi trimitea oxigen în plămâni. Asistentele s-au chinuit fără succes să îmi bage tubul pe trahee, așa că s-au văzut nevoite să îmi pulverizeze un spray pentru a-mi amorti mușchii.

Știam când primeam vizite, cine erau și ce făceau vizitatorii mei. Deși ochii mei fizici erau închiși, eram perfect conștientă de tot ce se petrecea în jurul meu, până la ultimele detalii. Percepțiile mele erau mai acute decât dacă aș fi fost trează și dacă m-aș fi folosit de simțurile mele fizice. Eram conștientă nu doar de ceea ce se petrecea în jurul meu, dar și de ceea ce simțeau oamenii. Le puteam simți cu ușurință temerile, lipsa de speranță și resemnarea în fața situației mele.

Danny și mama arată atât de triști și de speriați. Mi-aș dori să le pot spune că nu mai am dureri. Mamă, te rog, nu mai plânge! Mă simt bine! Sunt chiar aici, lângă tine!

Chiar dacă în jurul meu se întâmplau foarte multe lucruri, era suficient să îmi focalizez atenția asupra lor pentru a le percepe până la cele mai mici detalii.

– Nu-i pot găsi venele, s-a agitat un asistent. Îi puteam simți teama din voce. S-au retras complet. O, uitați-vă la brațele ei. Nu mai au deloc carne pe ele. Corpul ei nu a mai absorbit substanțele nutritive de ceva vreme.

Îmi amintesc clar că asistentul era bărbat.

Pare atât de lipsit de speranță, m-am gândit. Cred că are de gând să renunțe, și nu îl pot învinovăți.

– Are plămânii plini de lichid. Se îneacă în propriile sale fluide. Va trebui să i-l scot din plămâni, ca să poată respira mai ușor.

De data aceasta, cel care vorbise era medicul oncolog. Mă uitam la medici și la asistenți cum lucrau asupra corpului meu nemișcat, care mi se părea prea ne semnificativ pentru a putea conține conștiința mea, așa cum o percepeam acum.

Deși echipa medicală acționa cu rapiditate, îmi dădeam seama că acceptaseră cu toții că era inutil, întrucât nu îmi mai acordau nicio șansă. Chiar dacă nu mai puteam simți nimic la nivel fizic, eram plenar conștientă de tot ce se întâmpla în jurul meu și simțeam o stare de libertate pe care nu o mai simțisem niciodată până atunci.

Uau! E incredibil! Mă simt atât de ușoară și de liberă! Ce se întâmplă? Nu m-am simțit niciodată atât de bine, în viața mea! Nu mai am nevoie de tuburi și de scaunul cu rotile. Mă pot mișca liber, fără niciun ajutor! Iar respirația nu mă mai apasă. E uimitor!

Nu simțeam nici cel mai mic atașament emoțional față de corpul meu aparent lipsit de viață care zăcea pe patul de spital. Parcă acesta nu mi-ar fi aparținut niciodată. Mi se părea prea mărunț și prea ne semnificativ pentru a găzdui toate senzațiile pe care le experimentam. Mă simțeam liberă și de o măreție sublimă. Durerile, tristețea și suferințele dispăruseră fără urmă! Eram complet în largul meu. Nu-mi aminteam să mă fi simțit vreodată atât de bine.

Parcă fusesem o prizonieră în propriul meu corp în ultimii patru ani în care cancerul mi-a măcinat forma fizică, iar acum eram în sfârșit eliberată. Mi se părea că gust pentru prima oară în viață adevărata senzație a libertății! Mă simțeam ușoară și realizez că pot fi în mai multe locuri în același timp... fapt care nu mi se părea deloc neobișnuit. Dimpotrivă, mi se părea absolut normal, ca și cum aceasta ar fi fost modalitatea firească de a percepe realitatea. Nu mi se părea ciudat nici măcar faptul că îl puteam auzi pe soțul

meu discutând cu medicul pe un coridor, la vreo 15 metri de salonul în care mă aflam.

– Nu mai putem face nimic pentru soția dumneavoastră, domnule Moorjani. Organele ei au încetat să mai funcționeze. Are tumori de mărimea lămâilor în întregul sistem limfatic, de la baza craniului și până mai jos de abdomen. Creierul ei este plin de fluide; la fel și plămâni. Leziunile de pe piele îi puroiază. Nu va reuși să treacă nici măcar de această noapte.

Nu îl mai văzusem niciodată pe acest medic.

Am văzut cum Danny se schimbă la față din cauza neliniștii și mi-aș fi dorit să îi pot striga: „*Sunt bine, iubitele, sunt bine! Nu-ți mai face griji. Nu-l asculta pe medic. Ce spune nu este adevărat!*“ Nu am putut însă. Nu s-a auzit niciun sunet. Danny nu mă putea auzi.

– Nu vreau să o pierd. Nu sunt pregătit pentru asta, a spus Danny.

Deși nu mai eram deloc atașată de corpul meu, mă impresiona drama creată în jurul lui. Cel mai mult îmi doream ca Danny să scape de disperarea profundă pe care o simțea la gândul că mă va pierde.

Iubitule, mă auzi? Te rog, ascultă-mă! Vreau să știi că sunt bine!

De îndată ce m-am implicat emoțional în drama din jurul corpului meu, m-am trezit că sunt trasă departe de acesta, ca și cum aș fi făcut parte integrantă dintr-un plan mai mare care se afla în plină desfășurare. Simțeam cum atașamentul meu se destramă și am început să realizez că totul era perfect și se desfășura conform planului.

În timp ce emoțiile mele se retrăgeau, nemaifiind acaparate de mediul înconjurător, am constatat o dilatare a conștiinței mele, care a început să umple întregul spațiu, până când nu am mai simțit nicio diferență între mine și restul lumii.

Am devenit astfel una cu realitatea, inclusiv cu ființele care o populau. Eram perfect conștientă de toate schimburile de cuvinte dintre familia mea și medici, deși corpul meu se afla la o anumită distanță de aceștia (nu se aflau nici măcar în salonul meu). Am recunoscut expresia terorizată de pe fața soțului meu și i-am putut simți teama. Eram una cu el.

Simultan, am devenit conștientă de prezența lui Anoop, fratele meu, care se afla într-un avion, la câteva mii de mile distanță, venind să mă vadă. Privindu-i fața îngrijorată, am simțit că mă implic din nou în drama emoțională aflată în plin proces de desfășurare în lumea fizică.

O, uau! Uite-l pe Anoop! Este într-un avion. De ce pare atât de îngrijorat? S-ar zice că vine la Hong Kong să mă vadă!

Îmi amintesc clar că i-am simțit graba de a ajunge la mine. Am simțit instantaneu o emoție puternică ce m-a atras către el.

O, bietul meu Anoop. Este atât de îngrijorat pentru mine și dorește să ajungă înainte să mor. Nu-ți face griji, Anoop. Te voi aștepta. Nu trebuie să te simți grăbit! Nu mă mai doare nimic, dragul meu frate!

Mi-aș fi dorit să îl pot îmbrățișa și să îl asigur că mă simt bine, și nu puteam înțelege de ce nu mă aude.

Sunt aici, frate!

Mi-am dorit atunci ca trupul meu fizic să nu moară înainte de sosirea lui. Eram perfect conștientă cât de mult l-ar fi întristat acest lucru și nu doream să treacă prin această durere.

La fel ca mai înainte, când afecțiunea pe care i-o purtam fratelui meu a început să mă tragă înapoi în această lume fizică, fiind copleșită la gândul durerii pe care i-o provoca moartea surioarei sale mai mici, am simțit că sunt

trasă undeva departe. Ori de câte ori emoțiile mele legate de o situație terestră începeau să prevaleze, conștiința mea se dilata imediat, iar eu mă simțeam eliberată de orice atașament. Realizam din nou că există un plan mai mare aflat în plină desfășurare și că totul este perfect în marea schemă a lucrurilor.

Cu cât mă dilatam mai mult, cu atât mai firească mi se părea această stare miraculoasă de conștiință. De fapt, ea nu mi se părea deloc neobișnuită. Dimpotrivă, mi se părea perfect naturală. Simultan, continuam să fiu plenar conștientă de procedurile pe care mi le administrau medicii, deși toată lumea mă credea inconștientă din cauza comei.

Am continuat astfel să mă dilat din ce în ce mai departe, fiind din ce în ce mai puțin atrasă de mediul fizic. Timpul și spațiul nu mă mai limitau, iar conștiința mea devenea din ce în ce mai nelimitată. Nu mai simțisem niciodată libertatea pe care o simțeam acum. Senzația pe care o trăiam nu poate fi descrisă altfel în cuvinte decât ca o bucurie fără margini, dublată de o stare de exaltare și de fericire. O parte din cauza acesteia era eliberarea de durerile și de starea de rău a corpului meu muribund, și de toate suferințele pe care mi le provocase boala.

Pe măsură ce am continuat să îmi dilat conștiința în lumea de dincolo, devenind treptat una cu întreaga realitate, am simțit cum atașamentele mele emoționale față de persoanele dragi și de lumea fizică încep să pălească. Am fost înconjurată de o iubire necondiționată care depășea orice imaginație. De fapt, termenul de *iubire necondiționată* nu descrie foarte bine această stare, căci aceste cuvinte au fost folosite atât de des încât aproape că și-au pierdut orice semnificație. Cert este că bătălia fizică pe care am purtat-o atâta vreme cu boala s-a sfârșit, iar eu trăiam o senzație sublimă de libertate.

Nu mă simțeam ca și cum aș fi plecat *fizic* în altă parte. Senzația era mai degrabă de *trezire*. Era ca și cum m-aș fi trezit dintr-un vis urât. Sufletul meu își realiza în sfârșit măreția sublimă, dilatăndu-se mult dincolo de corpul meu și de întreaga lume fizică. Devenea din ce în ce mai mare, până când a ajuns să includă în sine întreaga existență fizică, după care a continuat să se dilate într-o altă lume, care transcendea timpul și spațiul, incluzându-le în același timp.

M-am simțit scăldată în iubire, bucurie, extaz și minunare. Nu mi-aș fi putut imagina niciodată că iubirea poate fi atât de intensă. Mă simțeam mai liberă și mai vie decât fusesem vreodată pe pământ. *Știam* tot ce se întâmpla în planul fizic, de pildă conversațiile dintre familia mea și medici, deși acestea aveau loc departe de patul meu de spital.

Aceste senzații copleșitoare se derulau într-o lume a lor, pe care cuvintele umane nu o pot descrie. *Iubirea* necondiționată, pură și absolută, prevala mai presus de orice, depășind cu mult tot ce experimentasem vreodată. Era o iubire care nu judeca și nu critica, și știam că nu trebuie să fac nimic special pentru a o merita sau pentru a mă dovedi demnă de ea.

Spre marea mea uimire, am devenit conștientă de prezența tatălui meu, care murise cu zece ani în urmă, iar această prezență m-a reconfortat mai mult decât aș fi crezut că este posibil.

Tată, ești aici! Nu-mi vine să cred!

Nu rosteam propriu-zis aceste cuvinte. Mai degrabă le *gândeam*. De fapt, mai mult simțeam emoțiile din spatele cuvintelor, ca și cum în acea lume principală modalitate de comunicare erau emoțiile.

Da, sunt aici, scumpa mea, și am fost dintotdeauna aici, lângă tine și lângă întreaga noastră familie! – mi-a transmis

tata. Nici el nu s-a exprimat prin cuvinte, ci doar prin emoții, dar le-am înțeles perfect.

Am recunoscut apoi esența bunei mele prietene, Soni, care murise de cancer cu trei ani înainte. Prezența celor doi m-a umplut de o stare pe care nu o pot descrie decât ca entuziasm. Era ca și cum m-ar fi îmbrățișat, și m-am simțit extrem de reconfortată. Am știut atunci că au fost alături de mine cu mult timp înainte ca eu să devin conștientă de prezența lor, de-a lungul întregii mele boli.

Eram de asemenea conștientă de prezența altor ființe în jurul meu. Nu le recunoșteam, dar știam că mă iubesc foarte mult și că încearcă să mă protejeze. Am înțeles că s-au aflat alături de mine tot timpul, înconjurându-mă cu o iubire infinită, chiar dacă eu nu am fost conștientă de ea.

M-a bucurat enorm reîntâlnirea cu esența lui Soni, căci îmi lipsise foarte mult de-a lungul anilor care s-au scurs după moartea ei. Nu mai simțeam nimic altceva decât o stare de iubire necondiționată, atât pentru ea cât și din partea ei. Și atunci, esența mea a fuzionat cu cea a lui Soni, iar eu *am devenit una* cu ea. Cu această ocazie, am înțeles că ea putea exista simultan oriunde dorea, alături de toți cei dragi ei.

Deși nu îmi mai foloseam cele cinci simțuri fizice, aveam o percepție nelimitată, ca și cum aș fi avut acces la un simț nou, cu mult mai acut decât cele cu care suntem noi obișnuiți. Aveam o vedere periferică de 360 de grade și puteam vedea întregul mediu din jurul meu. Deși acest lucru pare uimitor pentru un pământean, atunci mi se părea perfect normal. Dintr-odată, corpul meu fizic mi s-a părut o închisoare.

Timpul în această dimensiune era extrem de diferit, căci puteam simți toate momentele în simultaneitate. Îmi puteam percepe trecutul, prezentul și viitorul în același timp. De fapt, am devenit conștientă de derularea simultană a mai multe

vieți. De pildă, într-una din aceste încarnări aveam un frățior mai mic decât mine, față de care eram foarte protectoare. Și totuși, esența acestuia era aceeași cu a lui Anoop, doar că în această existență eu eram sora mai mare. Ne aflam amândoi într-un mediu rural subdezvoltat, într-o epocă și într-un loc pe care nu am reușit să le identific. Locuiam într-o colibă de chirpici aproape deloc mobilată, iar eu aveam grijă de Anoop în timp ce părinții noștri lucrau la câmp.

În timp ce experimentam senzațiile asociate cu o soră mai mare extrem de protectoare, având grijă ca frățiorul meu să aibă ce mânca și să nu pățească nimic, nu mi s-a părut deloc că aș trăi o viață *anterioară*. Deși scena la care asistam avea într-adevăr conotații istorice, în acea dimensiune mi se părea că se petrece *aici și acum*.

Cu alte cuvinte, timpul nu se derula liniar, la fel ca pe Pământ. Minte noastră terestră interpretează secvențial ceea ce se întâmplă, dar atunci când nu ne manifestăm printr-un corp fizic totul se petrece în simultaneitate.

Deși în acea dimensiune percepția simultană a trecutului, prezentului și viitorului nu mă deranja deloc, ci dimpotrivă, părea să clarifice toate lucrurile, sunt conștientă că descrierea ei acum creează o stare de confuzie. Secvențialitatea timpului nu pare evidentă în afara timpului liniar, dar în această dimensiune fizică acest lucru este greu de înțeles și de acceptat.

Cele cinci simțuri fizice ne limitează, permițându-ne să ne focalizăm doar asupra unui moment o dată, după care mintea noastră unește între ele aceste momente, creând iluzia timpului liniar. Aceleași simțuri ne împiedică să percepem în totalitate spațiul înconjurător, limitându-ne doar la ceea ce putem percepe cu ajutorul ochilor, urechilor și al celorlalte organe ale simțurilor. Cât timp nu m-am aflat sub incidența

Am murit și m-am descoperit pe mine însămi

limitatoare a simțurilor, am putut percepe însă totul în simultaneitate.

Această modalitate nouă de percepție era uluitoare, fiind imposibil de descris cu adevărat în cuvinte, în pofida eforturilor mele. Claritatea pe care mi-o transmitea ea era desăvârșită.

Universul chiar are o logică! – am realizat. În sfârșit înțeleg! Acum știu de ce a trebuit să mă îmbolnăvesc de cancer! În acel moment eram prea fascinată de ceea ce mi se întâmpla pentru a insista asupra cauzelor, dar aveam să fac acest lucru în scurt timp. Am înțeles de asemenea de ce am trăit această viață – care a fost scopul pe care mi l-am propus atunci când mi-am asumat-o.

Cum se face că înțeleg dintr-odată toate aceste lucruri? – am dorit să știu. Cine îmi oferă toate aceste informații? Dumnezeu? Krishna? Buddha? Iisus? Și atunci, am fost copleșită de realizarea faptului că Dumnezeu nu este o ființă, ci o stare existențială... iar eu mă aflu acum exact în această stare!

Mi-am văzut viața ca pe un fir într-o țesătură infinită, extrem de complexă și de colorată. Toate celelalte fire și culori erau relațiile mele, inclusiv fiecare viață pe care am influențat-o într-un sens sau în altul. Astfel, existau fire care îi reprezentau pe mama, pe tata, pe fratele meu, pe soțul meu și pe toate celelalte persoane cu care mi-am intersectat destinul, indiferent dacă într-un sens pozitiv sau negativ.

Uau, există chiar și un fir care mă leagă de Billy, colegul meu de clasă care m-a abuzat în copilărie!

Toate aceste fire erau țesute și creau marea tapiserie a vieții mele de până acum. Eu însămi reprezentam un singur fir, dar acesta era esențial pentru crearea imaginii de ansamblu.

Cu această ocazie, am înțeles că am datoria (față de mine însămi, față de celelalte persoane din viața mea și față de viață însăși) să îmi manifest întotdeauna esența unică. Încercarea de a fi altcineva sau altceva nu mă făcea mai bună, ci doar mă îndepărta de sinele meu real! Simultan, îi împiedica pe ceilalți să mă perceapă așa cum sunt, iar pe mine să interacționez în mod autentic cu ei. Această lipsă de autenticitate privează întregul Univers de mine, așa cum mi-am dorit eu să vin pe Pământ, și de ceea ce am venit eu să exprim.

Aflată în această stare de claritate, am înțeles că eu nu sunt cea care am crezut întotdeauna că sunt. *Iată-mă! Nu mai am un corp, o rasă, o credință sau alte convingeri... dar continui să exist! Atunci, ce sunt? Cine sunt? Nu mă simt în niciun fel redusă sau diminuată. Dimpotrivă, nu m-am simțit niciodată atât de măreață, de puternică și de omniprezentă. Hm, chiar că nu m-am simțit niciodată în acest fel!*

Așadar, nu mai aveam un corp și trăsăturile mele fizice obișnuite, dar esența mea pură continua să existe, și nu ca un element redus al sinelui meu integral. Dimpotrivă, mă simțeam infinit mai măreață și mai intensă decât eul meu fizic, nelimitată și eternă, ca și cum aș fi existat dintotdeauna și ca și cum voi continua să exist de-a pururi. Cunoașterea la care aveam acces îmi tăia literalmente respirația!

Cum de nu am observat niciodată până acum toate aceste trăsături ale mele? – m-am întrebat.

Privind marea tapiserie a vieții mele de până acum, am putut identifica cu precizie ce anume m-a făcut să devin cea care eram în momentul de față.

Ce viață am mai avut și eu! Oare de ce a trebuit să fiu întotdeauna atât de dură cu mine însămi? De ce m-am criticat tot timpul? De ce am simțit nevoia să mă autopedepsesc? De

Am murit și m-am descoperit pe mine însămi

ce am fost incapabilă să îmi susțin punctele de vedere și să îi arăt lumii splendoarea sufletului meu?

De ce a trebuit să îmi reprim inteligența și creativitatea naturală pentru a le face pe plac altora? Ori de câte ori am spus da în condițiile în care doream să spun nu, m-am trădat pe mine însămi! De ce m-am călcat tot timpul în picioare doar pentru a obține aprobarea celorlalți oameni, în loc să fiu eu însămi? De ce nu mi-am urmat sufletul atât de frumos și de ce nu mi-am susținut propriile adevăruri?

De ce ne este atât de greu să înțelegem acest lucru atunci când ne aflăm în corpul nostru fizic? De ce nu am realizat niciodată că noi nu trebuie să ne criticăm și să ne minimalizăm singuri?

În continuare, mă simțeam scăldată într-un ocean de iubire și de acceptare necondiționată. Mă vedeam cu alți ochi pe mine însămi și am realizat că sunt una din ființele minunate care există în Univers. Simplul fapt că existam îmi dădea dreptul la această perspectivă plină de gingăsie, excluzând orice critică. Nu trebuia să fac ceva anume pentru a avea dreptul să mă bucur de această iubire. Meritam să fiu iubită necondiționat pentru simplul motiv că existam, nici mai mult, nici mai puțin.

Această realizare m-a luat prin surprindere, căci am crezut întotdeauna că trebuie să muncesc din greu ca să merit să fiu iubită, că trebuie să fiu demnă și virtuoasă pentru a mă bucura de afecțiune. De aceea, mi se părea de necrezut că nu este cazul. Sunt o ființă iubită necondiționat pentru simplul motiv că exist.

Înțelegerea faptului că această esență infinită, de o măreție sublimă, sunt chiar eu, m-a transformat pentru totdeauna. Am înțeles cu această ocazie că acesta este adevărul ființei mele. Eram proiectată într-o nouă paradigmă

a sinelui, devenind una cu lumina cristalină a propriei mele conștiințe. Nimic nu putea împiedica frumusețea glorioasă a acestui proces de transformare.

Am devenit conștientă că suntem cu toții conectați. Nu era vorba de o unificare a tuturor oamenilor și creaturilor vii, ci de o expansiune vie care includea *tot* ce există în Univers: toți oamenii, animalele, plantele, insectele, munții, mările, obiectele neanimate și întregul cosmos. Am înțeles că întregul Univers este viu și înzestrat cu o conștiință, incluzând întreaga viață și întreaga natură. Tot ceea ce există aparține Totalității infinite, iar eu eram indisolubil inserată în aceasta. Cu toții suntem fațete ale aceleiași unități și fiecare dintre noi influențează Totalitatea colectivă.

Spre exemplu, am înțeles că viața și menirea lui Danny erau strâns legate de ale mele și că dacă voi muri, acesta mă va urma în scurt timp. Am realizat simultan că chiar dacă lucrurile s-ar petrece așa, perfecțiunea imaginii de ansamblu nu s-ar diminua cu nimic.

Am înțeles de asemenea că boala mea nu era o pedeapsă pentru o greșală pe care am comis-o, nici o *karma* negativă generată de acțiunile mele anterioare, așa cum am crezut până atunci. Fiecare moment conține în sine posibilități infinite, iar momentul temporal în care mă aflam reprezenta apogeul tuturor deciziilor, alegerilor și gândurilor din întreaga mea viață. Numeroasele mele temeri și puterea mea colosală s-au manifestat sub forma cancerului care m-a măcinat.

Capitolul 8

O realitate infinită, dar absolut fantastică

Deși în aceste pagini încerc să îmi împărtășesc experiența în preajma morții, în realitate nu există cuvinte capabile să descrie profunzimea acestuia și cunoașterea care s-a revărsat atunci asupra mea. Tot ce pot face este să apelez la metafore și la analogii. Din fericire, acestea surprind o bună parte din esența experienței pe care încerc să o descriu.

Spre exemplu, imaginează-ți un depozit foarte mare și întunecat, în care nu ai la dispoziție decât o lanternă. Tot ceea ce cunoști din spațiul uriaș care te înconjoară este ce ai putut vedea la lumina slabă a lanternei tale. În cazul în care cauți ceva, îl poți eventual găsi, dar la fel de bine poți să nu îl găsești, ceea ce nu înseamnă că lucrul respectiv nu există. El se află acolo, dar raza lanternei tale nu l-a atins încă. Nici chiar obiectele luminate de lanternă nu sunt întotdeauna ușor de identificat. Îți poți face o anumită idee despre ele, dar rămân întotdeauna întrebări neelucidate. Singurele lucruri pe care le poți vedea sunt cele pe care le atinge raza lanternei tale, iar de identificat nu reușești să le identifici decât pe cele pe care le cunoști deja.

Cam așa se desfășoară viața în planul fizic. Noi nu cunoaștem decât acele crâmpie din realitate asupra cărora ne focalizăm cele cinci simțuri și nu putem înțelege cu adevărat decât ceea ce ne este familiar.

În continuare, imaginează-ți că cineva aprinde lumina în întregul depozit. Pentru prima dată poți vedea acum tot ce se află în acesta, și nimic nu este așa cum ți-ai imaginat tu. Luminile sunt orbitoare, iar nuanțele de roșu, galben, verde și albastru se intersectează, alături de multe altele pe care nu le-ai văzut niciodată, într-un caleidoscop fabulos. În plus, în depozit se aude o muzică incredibilă, care te invadează din toate direcțiile, așa cum nu ai mai auzit vreodată.

Neoanele strălucesc puternic într-un curcubeu de culori inedite, care îți amintesc de cireșe, de lămâi, de corali, de struguri, de lavandă și de aur. Jucării electrice aleargă pe șinele lor, și pretutindeni există rafturi cu cutii frumos ambalate, hârtii, creioane, acuarele, cerneluri, alimente, prăjituri și bomboane, cutii cu băuturi răcoritoare, ciocolate de toate varietățile, șampanie și vinuri din toate colțurile lumii. În atmosferă explodează subit artificii care creează jerbe și cascade de culori, motive florale și scânteii multicolore.

Vastitatea, complexitatea, profunzimea și dimensiunile depozitului te copleșesc și ți se par amețitoare. Nu poți vedea capătul acestuia, așa că știi că te așteaptă și alte minuni, dincolo de cele care îți stimulează acum simțurile și emoțiile. Îți dai însă seama că faci parte integrantă dintr-o realitate vie, infinită și absolut fantastică, dintr-o tapiserie uriașă în plin proces de țesere care transcende ceea ce vezi și ceea ce auzi la ora actuală.

Înțelegi acum că ceea ce credeai până acum că este realitatea nu reprezenta decât un crâmpie infinitezimal din minunile care te înconjoară. Realizezi că toate aceste părți

diferite sunt interconectate și depind unele de altele. Pe de altă parte, totul se află la locul potrivit. Observi câte lucruri pe care nu le-ai văzut niciodată există în depozit. Nu ți-ai imaginat niciodată că pot exista atâtea culori, sunete și texturi fabuloase, de o splendoare inefabilă; și totuși, acestea se află acum în fața ta, alături de cele pe care le cunoșteai deja. Chiar și obiectele pe care le cunoști îți apar însă într-un context diferit. De aceea, chiar și ele ți se par complet noi și uimitor de suprarealiste.

Chiar dacă lumina se va stinge din nou în depozit, nimic nu-ți va mai putea lua vreodată noua înțelegere și noua claritate dobândite, imaginile de o frumusețe amețitoare la care ai asistat și senzația fabuloasă a experienței pe care tocmai ai trăit-o. Amintirea cunoașterii lucrurilor care există în depozit nu se va mai șterge niciodată din memoria ta. Acum ești mult mai conștient de ceea ce există în acesta, de maniera în care poți avea acces la lucrurile dorite și de posibilitățile infinite care se află în fața ta, decât în perioada în care întreaga ta cunoaștere se limita la ceea ce puteai observa cu ajutorul lanternei. Peste toate, rămâi cu amintirea cutremurătoare a minunilor la care ai asistat în acele momente de luciditate extremă. Dintr-odată, viața capătă o semnificație nouă pentru tine, iar noile tale experiențe derivă din această perspectivă diferită.

Așa am procedat și eu: m-am minunat de noua mea capacitate de înțelegere în lumea de dincolo, savurând și explorând această nouă stare de conștiință. Cu această ocazie, am înțeles că am de ales.

Am redevenit conștientă de prezența reconfortantă a tatălui meu alături de mine, aproape ca și cum m-ar fi îmbrățișat.

Am murit și m-am descoperit pe mine însămi

Tată, parcă aș fi ajuns acasă! Sunt atât de fericită că mă aflu aici. Viața pe Pământ este atât de dureroasă! – i-am spus.

Bine, dar ești întotdeauna acasă, scumpa mea, mi-a transmis el telepatic. Te afli întotdeauna aici și nu îți vei putea părăsi niciodată cu adevărat căminul celest. Aș vrea să îți amintești acest lucru.

Chiar dacă în copilăria mea nu m-am simțit întotdeauna foarte apropiată de tatăl meu, acum tot ce puteam simți era iubirea lui necondiționată și glorioasă pentru mine. În timpul vieții mele fizice, m-am simțit adeseori frustrată de încercările lui repetate de a mă face să mă conformez normelor culturale indiene, cum ar fi măritișul de tânără, care m-au făcut să mă simt tot timpul o neadaptată, căci nu mă puteam integra în comunitatea mea. În lumea de dincolo am realizat însă că dincolo de restricțiile fizice și de condiționările și așteptările culturale, singurul lui sentiment real pentru mine era iubirea necondiționată.

Presiunile culturale pe care le-a pus asupra mea în timpul vieții au dispărut acum, căci făceau parte exclusiv din experiența terestră. Nimic din aceste lucruri nu mai contează după moarte. Aceste valori nu sunt suficient de importante pentru a fi duse de conștiință în lumea de dincolo. Singura realitate care a rămas a fost conexiunea dintre noi și iubirea necondiționată pe care ne-o purtam unul altuia. De aceea, pentru prima dată în viața mea, m-am simțit prețuită și în siguranță în prezența tatălui meu. Mi se părea incredibil, întărind senzația că am ajuns în sfârșit acasă!

Comunicarea dintre noi nu era de tip verbal, ci mai degrabă un fel de înțelegere reciprocă. De fapt, nu numai că îl înțelegeam pe tatăl meu, dar chiar *deveneam una* cu el. Cu această ocazie, am înțeles că tata a rămas alături de familia

sa în toți anii care au urmat morții sale, că a susținut-o și a protejat-o pe mama, și că a fost alături de mine în timpul nunții mele, dar și în perioada anilor de boală.

Dintr-odată, am devenit conștientă de faptul că esența tatălui meu comunica mai direct cu mine:

Scumpa mea, aș vrea să știi că nu a sosit încă timpul tău să te întorci acasă. Depinde însă numai de tine dacă dorești să vii cu mine sau să te întorci în corpul tău.

Bine, dar corpul meu este bolnav, secătuit și măcinat de cancer! – a fost primul gând care mi-a trecut prin minte. De ce m-aș întoarce în acel corp? Nu mi-a provocat decât suferință, și nu doar mie, ci și mamei și lui Danny! Nu văd niciun rost să mă întorc în el.

Ce nu i-am spus atunci tatălui meu era că starea de iubire necondiționată pe care o simțeam era atât de beatifică încât nu puteam suporta gândul de a o părăsi. Îmi doream să rămân de-a pururi în acea dimensiune.

Ceea ce s-a întâmplat ulterior este foarte greu de descris în cuvinte. Pe de o parte, indiferent asupra cărei realități îmi focalizam conștiința, aceasta apărea instantaneu în fața mea. Pe de altă parte, timpul devenise complet irelevant. Pur și simplu nu mai exista.

Înainte de acel moment, medicii îmi făcuseră analize și constataseră că organele mele nu mai funcționau, fapt pe care îl consemnaseră într-un raport medical. În acea lume rezultatele analizelor și raportul depindeau însă de decizia mea: dacă doream să trăiesc sau să îmi continui călătoria în lumea de dincolo. În cazul în care alegeam a doua cale, rezultatele analizelor ar fi indicat încetarea completă a funcționării organelor mele. În cazul în care optam însă pentru întoarcerea pe Pământ, analizele ar fi arătat că organele mele au reînceput să funcționeze.

În acel moment, m-am decis că nu doresc să mă întorc. Am devenit apoi conștientă de realitatea corpului meu fizic muribund și i-am auzit pe medici spunându-le mamei și lui Danny că acesta murise din cauza blocării organelor.

În acest moment, tata mi-a transmis:

Trebuie să te oprești aici, scumpa mea. Dacă vei merge mai departe, nu te vei mai putea întoarce.

Într-adevăr, am devenit conștientă de existența unui hotar în fața mea, deși natura acestuia nu era una fizică. Era mai degrabă un prag invizibil ce delimita două nivele energetice fundamental diferite între ele. Știam că dacă voi depăși acel hotar, nu mai exista cale de întoarcere. Toate legăturile mele cu lumea fizică ar fi fost întrerupte pentru totdeauna, iar medicii le-ar fi spus celor dragi că moartea mea a survenit ca urmare a încetării funcționării organelor din cauza etapei finale a limfomului.

Iubirea și acceptarea necondiționată pe care le simțeam erau uluitoare, iar eu nu îmi doream nimic altceva decât să trec odată acel hotar, pentru a mă bucura pentru eternitate de ele. Devenisem una cu esența pură a tuturor ființelor și creaturilor vii, dar fără să experimentez durerile, suferințele, dramele și egoul lor.

Mi-am focalizat atenția asupra reacției familiei mele la auzul tulburătoarei vești a morții mele. L-am văzut pe Danny îngropându-și capul în pieptul meu inert și ținându-mi mâna rigidă. Corpul i se zguduia de suspine. Mama stătea în picioare, mai albă la față ca hârtia. Fratele meu Anoop trăia la rândul lui un șoc, căci nu reușise să ajungă la timp.

Înainte să fiu aspirată din nou în drama existenței mele fizice și a familiei mele, am simțit că sunt trasă din nou departe de aceste emoții. Am trăit încă o dată sentimentul reconfortant că totul face parte integrantă dintr-un plan mai

mare, de o armonie perfectă. Știam că chiar dacă aș fi optat pentru a nu mă întoarce, totul va rămâne exact așa cum trebuie să fie în marea tapiserie a vieții.

În clipa în care am luat decizia de a-mi continua călătoria în lumea de dincolo, am devenit conștientă de un nou nivel al adevărului.

Am descoperit că de vreme ce am înțeles cine sunt și mi-am recunoscut măreția sublimă a sinelui real, dacă aș fi optat pentru a mă întoarce în corpul meu, acesta s-ar fi vindecat rapid, nu în săptămâni sau în luni, ci în zile! *Știam* că medicii nu vor mai găsi nicio urmă de cancer dacă optam pentru a mă întoarce în corpul meu!

Cum este posibil așa ceva? Eram șocată de această revelație și doream să înțeleg de ce.

Am realizat atunci că trupul meu nu era decât o reflexie a stării mele de conștiință. Atât timp cât sinele meu este conștient de măreția sa sublimă și de conexiunea sa cu tot- ceea-ce-există, corpul nu poate decât să reflecte această realitate perfectă, vindecându-se rapid.

Deși aveam în continuare de ales, mi-am dat seama că mai există un element de care ar trebui să țin seama... *S-ar părea că am o misiune de îndeplinit. Dar care anume? Cum o pot descoperi?*

Am înțeles apoi că nu va trebui să o caut prea mult, căci menirea mea mi se va revela singură. Această misiune presupunea ajutarea a mii de oameni, poate zeci de mii, și eventual transmiterea unui mesaj către aceștia. Nu trebuia să mă gândesc însă cum să realizez aceste lucruri. Trebuia doar să las lucrurile să evolueze de la sine.

Pentru a avea acces la această stare de deschidere interioară, tot ce trebuia să fac era *să fiu eu însămi!* Cu această ocazie, am înțeles că în toți anii de dinainte, tot ce

ar fi trebuit să fac *vreodată* a fost să fiu eu însămi, fără să mă judec și fără să mă simt „defectă“. În același timp, am înțeles că în esența noastră, noi suntem alcătuiți de iubirea cea mai pură. *Noi suntem iubire pură* – fiecare dintre noi. Și cum ar putea fi altfel, de vreme ce ne-am născut din Totalitate și ne întoarcem întotdeauna la ea? Am realizat de asemenea că acest lucru înseamnă că nu trebuie să ne temem niciodată de ceea ce suntem, căci iubirea și sinele nostru real sunt unul și același lucru!

Când am trăit această revelație supremă, am fost străfulgerată. Am înțeles astfel că mă pot vindeca pe mine și îi pot vindeca pe ceilalți oameni doar fiind iubirea care sunt. Până atunci nu înțelesesem niciodată acest lucru, dar acum mi se părea incredibil de evident. Dacă suntem cu toții Una, fațete ale aceleiași Totalități, care nu este altceva decât iubire necondiționată, înseamnă că *esența noastră este iubirea!* Acesta este unicul scop al vieții: să fii tu însuți, să îți trăiești adevărul interior și să fii iubirea care ești.

Ca pentru a-mi confirma marea revelație, tata și Soni mi-au transmis:

Acum că ai înțeles adevărul ființei tale, întoarce-te și trăiește-ți viața fără teamă.

Capitolul 9

Realizarea miracolului

În timp ce eu zăceam în spital, fratele meu a simțit că ceva nu era în regulă, deși nu îi spusese nimeni că eram în comă și că îmi trăiam ultimele clipe ale vieții. Anoop locuia la Pune, în India, dar ceva l-a determinat să sune la o agenție de voiaj și să își rezerve un zbor către Hong Kong. De fapt, simțea o urgență atât de mare încât și-a rezervat zborul chiar pentru acea zi. Agentul i-a spus că toate zborurile din Pune pentru acea zi erau deja rezervate, dar mai exista un loc liber la o cursă care pleca din Mumbai. Anoop l-a rezervat fără să ezite și a închiriat o mașină pe care a condus-o timp de patru ore pentru a prinde avionul de Hong Kong.

Când Danny a sunat acasă la fratele meu pentru a-l informa de starea mea și pentru a-i spune să vină cât mai repede, cumnata mea, Mona, i-a răspuns la telefon și i-a spus că Anoop se afla deja pe drum.

Dându-și seama cât de gravă era starea mea, Mona, care este budistă, a organizat pe loc un grup de rugăciune care să recite incantații pentru vindecarea mea.

Între timp, mama, aflată în Hong Kong, străbătea în sus și în jos coridorul spitalului, rugându-se lui Shiva pentru viața

mea. Se simțea neajutorată, neștiind ce altceva ar fi putut face. De aceea, s-a dus la templul hindus (la care mă duceau când eram copil), a urcat treptele de la intrare, a străbătut curtea interioară a templului și s-a oprit în marea sală de rugăciune, ornată cu statui în mărime naturală ale zeităților Krishna, Shiva și Ganesha, aflate pe pedestalele lor pictate în culori vii. Mama și-a acoperit capul și a rămas în fața lor cu fruntea plecată, vorbindu-le și găsindu-și liniștea în prezența lor.

Simultan, o prietenă de familie pe nume Linda, catolică devotată, a organizat un grup de rugăciune la biserica ei. I-a povestit preotului situația mea și grupul s-a rugat la unison pentru mine.

În timp ce eu zăceam în comă pe patul meu de spital, cu tot felul de tuburi care îmi ieșeau din gură, din nas și din brațe, soțul meu stătea alături de mine și îmi șoptea la ureche că era lângă mine și că dorea să mă întorc la el.

– Mai avem atât de multe lucruri de făcut împreună, scumpa mea, l-am auzit pe Danny spunându-mi. Te rog, *te rog*, vino înapoi. Am să te aștept întotdeauna aici, chiar dacă va trebui să stau o viață întreagă.

A rămas treaz întreaga noapte, privind încordat monitoarele aparatelor, căci nu dorea să piardă ultima mea respirație, dar încă mai spera că mă voi întoarce.

Dragul, iubitul meu Danny. Sper că vei ști întotdeauna cât de mult te iubesc, m-am trezit că doresc să îi transmit. Te rog, nu-ți face griji pentru mine. Sunt bine. Aș dori să îți pot povesti tot ce am aflat aici. Corpul a cărui mână o ții nu sunt eu. Vom fi întotdeauna împreună, conectați de-a lungul eternității. Nimic nu ne va putea despărți vreodată, chiar dacă voi muri la nivel fizic. Totul este perfect așa cum este. Acum știi acest lucru, și vreau să îl înțelegi și tu.

Pe la 4:00 dimineața corpul meu a intrat în convulsii, ca și cum nu ar mai fi avut aer. Danny a intrat în panică,

convins că acesta este sfârșitul, și a sunat soneria de alarmă. Asistentele au dat năvală, iar una dintre ele l-a chemat pe medic. Apoi mi-au întors corpul și m-au bătut pe spate.

A durat 20 de minute ca medicul să ajungă. Acesta i-a spus lui Danny că plămâniile mele erau umpluți cu lichid și că mă înecam cu propriile mele fluide. Le-a transmis apoi asistentelor să aducă o trusă de golire a pleurelor. Când acestea au adus o pungă transparentă și un ac lung, medicul mi-a introdus acul prin spate în plămâni și a scos cu el niște lichid, pe care l-a golit în pungă. A repetat operațiunea de trei-patru ori, până când în pungă s-a adunat circa un litru de lichid, după care mi-a scos acul din spate. Îmi puteam vedea corpul, care respira mai ușor acum.

Soțul meu a continuat să stea la căpătâiul meu dimineața și în cursul zilei care a urmat, supraveghind în permanență monitoarele și ținându-mă de mână.

Fratele meu a sosit la Hong Kong în acea după-amiază și l-a sunat pe Danny de pe aeroport, pe telefonul său mobil.

Danny i-a spus:

– Nu te du nici măcar la hotel, ca să îți lași bagajele. Ia un taxi și vino direct la spital. Nu știm cât mai durează.

Așadar, Anoop a venit direct la spital, aducându-și inclusiv bagajele.

Ochii mei au început să se deschidă pe la 4:00 după-masa, dar vederea îmi era foarte încețoșată. De-abia puteam să îmi dau seama că persoana de lângă mine era Danny, dar i-am auzit vocea:

– A revenit!

Părea incredibil de fericit. Era data de 3 februarie, la circa 30 de ore după ce intrasem în comă. Am auzit apoi vocea fratelui meu și am încercat să îi zâmbesc.

– Bună, surioaro! Bine ai revenit printre noi!

Îi simțeam și lui bucuria în voce.

– Ai reușit să ajungi! am exclamat. Știam că o să vii.
Te-am văzut în avion.

Părea cam nedumerit, dar nu a luat în seamă comentariul meu. Familia mea era pur și simplu fericită că păream să îmi revin. Mama era și ea acolo, zâmbindu-mi în timp ce îmi lua mâna în a ei. Mă simțeam cam confuză, căci nu știam că fusesem în stare de comă și nu îmi dădeam seama că nu mă mai aflam în lumea de dincolo.

Vederea mi-a devenit din ce în ce mai clară și mi-am putut vedea mai bine familia. Am văzut valiza lui Anoop în spatele lui, lângă perete.

Medicul a intrat în salon și a părut surprins, dar plăcut impresionat să mă vadă trează.

– Bine ai revenit! Ne-am făcut cu toții griji pentru tine!

– Bună seara. Mă bucur să vă revăd, domnule doctor Chan, i-am răspuns amuzată.

– Cum m-ai recunoscut? m-a întrebat el surprins.

– Doar v-am văzut mai devreme. Nu sunteți dumneavoastră cel care mi-a scos fluidul din plămâni în timpul nopții pentru că respiram greu?

Părea sincer uimit. Mi-a spus:

– Bine, dar ai fost în comă în tot acel timp. Ochii tăi erau închiși!

A renunțat să dezlege această enigmă și a continuat:

– Este într-adevăr o surpriză plăcută. Nu mă așteptam să te văd trează, dar am venit să le dau membrilor familiei tale vești bune. Tocmai au venit rezultatele analizelor pentru ficat și rinichi, iar aceste organe și-au reluat funcționarea.

Părea extrem de mulțumit.

– Bine, dar știam că vor începe să funcționeze din nou, i-am spus moale, simțindu-mă în continuare confuză.

– Nu aveai de unde să știi, m-a asigurat răbdător dr. Chan. A fost ceva extrem de neașteptat. Acum odihnește-te, m-a instruit el, după care a părăsit salonul.

Familia mea strălucea de fericire și arăta mai veselă decât o văzusem de mult timp. I-au mulțumit cu toții medicului pentru veștile bune, în timp ce acesta ieșea.

După plecarea doctorului Chan, i-am spus soțului meu:

– De ce a fost atât de surprins că l-am recunoscut? Doar l-am văzut în timp ce mă trata. Nu a fost el medicul care ți-a spus că organele mele au încetat să mai funcționeze și că nu mai aveam decât câteva ore de trăit?

– Cum ai putut auzi aceste lucruri? m-a întrebat Danny. Nici măcar nu eram în acest salon. Am purtat acea conversație pe coridor, la circa 12 metri distanță!

– Nu știu cum, și nu înțeleg de ce, dar știam deja rezultatele noilor analize chiar înainte de venirea medicului, i-am răspuns eu.

Deși eram încă amețită, cei prezenți începeau deja să înțeleagă că s-a întâmplat ceva cu mine.

În zilele care au urmat le-am povestit membrilor familiei mele ce mi s-a întâmplat în lumea de dincolo, inclusiv foarte multe lucruri care s-au întâmplat în spital, în timp ce eu mă aflam în comă. Le-am redat aproape *ad verbatim* conversațiile pe care le-au purtat nu doar în salon, ci și pe coridor sau în sălile de așteptare ale spitalului. Le-am descris multe din procedurile care mi-au fost administrate și i-am identificat pe medicii și pe asistentele care le-au realizat, spre marea surpriză a tuturor.

Le-am povestit medicului oncolog și familiei mele cât de greu mi-a fost să respir și cum am început să mă sufoc cu propriile mele fluide în toiul nopții, după care soțul meu a sunat soneria de alarmă. Am văzut apoi sosirea asistentelor

și apelul de urgență transmis medicului, care a venit în fugă, căci toată lumea credea că îmi dau ultima suflare. Le-am descris incidentul în toate detaliile, inclusiv ora la care s-a întâmplat, și toată lumea m-a ascultat într-o stare de șoc.

Am identificat chiar și persoana care a intrat în panică atunci când am fost internată în spital. Le-am spus alor mei:

– Acela este asistentul care a spus că venele mele s-au retras. A afirmat apoi că brațele mele nu mai au niciun pic de carne pe ele și că eram numai piele și oase, așa că îmi era imposibil să îmi găsească vreo venă pentru a mă hrăni intravenos. De fapt, tonul lui spunea că era inutil chiar și să mai încerce.

Fratele meu s-a supărat auzind acest lucru, iar mai târziu a recunoscut că l-a muștrat sever pe bărbat, spunându-i:

– Sora mea a auzit fiecare cuvânt pe care l-ai spus, cum că nu îmi puteai găsi venele. Și-a dat seama că erai pe punctul de a renunța să mai încerci.

– Nu aveam nicio idee că mă putea auzi! Doar era în comă! s-a arătat șocat asistentul, iar mai târziu și-a cerut cu efuziune scuze pentru lipsa lui de sensibilitate.

La numai două zile după ce am ieșit din comă, medicii mi-au spus că după ce organele mele au reînceput să funcționeze în mod miraculos, nodulii cauzați de acumularea de toxine s-au redus considerabil. Eram extrem de optimistă, așa că le-am cerut medicilor să îmi scoată tubul alimentară, întrucât mă puteam hrăni singură. Unul din medicii oncologi a protestat, susținând că eram încă prea subnutrită și că organismul meu nu absorbea substanțele nutritive. Eu am insistat totuși, afirmând că eram pregătită să mă hrănesc singură. La urma urmelor, organele mele își reluseră funcționarea normală. Medicul a acceptat cu greu și mi-a spus că dacă nu digeram corect alimentele, tubul îmi va fi introdus din nou.

Tubul alimentar era probabil cel mai neconfortabil dintre toate tuburile la care eram conectată. Îmi era inserat prin nas și ajungea în stomac trecând prin trahee. Prin intermediul lui eram hrănită cu proteine lichide, care ajungeau direct în sistemul meu digestiv. Din păcate, din cauza lui gâtul îmi era încontinuu uscat și dureros, iar nasul mă mânca. De aceea, de-abia așteptam să scap de el.

După ce mi-a scos tubul, medicul le-a spus rudelor mele că cea mai bună hrană solidă pe care o puteam consuma în momentul de față era probabil înghețata. Aceasta nu numai că mi-ar fi calmat gâtul inflammat, dar aș fi putut-o digera foarte ușor fără să fac efortul de a o mesteca. Fața mi s-a luminat când am auzit această sugestie, iar Danny a aranjat să îmi fie adusă o cutie cu înghețata mea favorită de ciocolată.

Când celălalt medic oncolog și-a făcut vizita de rutină, el nu și-a putut ascunde surpriza.

– Tumorile tale au scăzut vizibil în doar trei zile! a exclamat el încă incredul. Iar umflăturile glandelor s-au redus la jumătate!

A doua zi mi-a fost scoasă masca de oxigen, spre încântarea mea. Medicii m-au testat și au constatat că puteam respira fără ajutor. Puteam deja să stau în fund în pat, deși trebuia să îmi sprijin capul cu perne, căci eram încă prea slăbită pentru a-l susține singură o perioadă prea lungă de timp. Eram în continuare în cea mai bună stare de spirit. De-abia așteptam să vorbesc cu familia mea, îndeosebi cu Anoop, ca să văd ce a mai făcut între timp.

Mai mult, doream să ascult muzică, așa că l-am rugat pe Danny să îmi aducă iPod-ul. Din cauza tuburilor și firelor la care eram conectată și a rănilor produse de leziunile de pe gât, nu puteam purta căști pe cap, așa că Danny a conectat

la aparat o pereche de boxe mici și mi le-a așezat la capul patului.

Data fiind starea mea euforică, îmi doream să ascult cele mai frumoase melodii, deși eram prea slăbită ca să mă dau jos din pat și să dansz. În imaginația mea făceam însă acest lucru, iar muzica a contribuit și mai mult la starea mea de spirit, deja extatică. La acea vreme nici măcar nu-mi dădeam seama de ce aveam o atitudine atât de pozitivă. Pur și simplu intuiai că aflasem ceva important.

Mă simțeam exact ca un copil. Doream să mă bucur de muzică, de înghețată și de discuțiile cu familia mea, râdeam și eram fericită. Nu mă puteam da jos din pat, dar totul mi se părea perfect într-o manieră pe care nu o mai experimentasem până atunci.

Fiind încă în salonul de terapie intensivă, medicii au decis că eram prea exuberantă și că îi deranjam pe ceilalți pacienți, care erau grav bolnavi! Familiile acestora începu-seră să se plângă de muzica mea și de râsetele care se auzeau încontinuu de după perdeaua mea.

– Nu știu ce să mă mai fac cu tine! mi-a spus dr. Chan în timpul uneia din vizite. Nici măcar nu știu ce să scriu în fișa ta medicală. Cazul tău este cu totul ieșit din comun!

În cea de-a cincea zi, am fost transferată într-o cameră obișnuită, în care stăteam singură și îmi puteam asculta liniștită muzica, râzând după pofta inimii!

Încetul cu încetul (chiar foarte lent), am început să înțeleg ce mi s-a întâmplat de fapt. Când mintea mea s-a liniștit, am început să îmi aduc aminte toate detaliile experienței prin care am trecut. Exuberanța mea a început să alterneze cu tristețea la gândul că am părăsit toată frumusețea și libertatea lumii de dincolo. Pe de altă parte, continuam să mă simt fericită și recunoscătoare, căci mă simțeam din ce în ce mai bine

și eram din nou reunită cu familia mea. Plângeam mult, iar lacrimile mele reflectau în egală măsură regretul și bucuria.

Peste toate, simțeam o conexiune cu oamenii pe care nu o mai simțisem până atunci, nu doar cu membrii familiei mele, ci și cu medicii, cu asistentele și cu ceilalți membri ai personalului medical. Simțeam o iubire incredibilă pentru toți oamenii care mă îngrijeau într-un fel sau altul sau care făceau ceva pentru mine. Nu eram familiarizată cu acest tip de afecțiune. Mă simțeam conectată cu acești oameni pe un nivel foarte profund și înțelegeam cu ușurință ce simțeau și ce gândeau, ca și cum am fi împărțășit aceeași minte.

Patul meu se afla lângă fereastră, iar la scurt timp după ce am fost transferată, o asistentă m-a întrebat dacă doream să mă ridic ca să privesc afară. Mi-am dat seama că nu mai văzusem lumea exterioară de ceva timp, așa că m-am grăbit să îi răspund cu entuziasm:

– Da, neapărat!

Asistenta m-a ajutat să mă ridic în fund, iar când am privit pe fereastră, ochii mei s-au mărit de uimire. Am început să plâng. Nu realizasem până atunci că spitalul se afla la doar câteva străzi distanță de casa în care am copilărit, în Happy Valley.

Așa cum spuneam mai devreme, în ultimii ani mi-am făcut tratamentele și transfuziile la o altă clinică. De aceea, nu mai fusesem niciodată internată în acest spital, la care am fost adusă în stare de inconștiență.

Practic, aveam în față imaginea extrem de familiară a cartierului pe care îl știam din copilărie. Puteam vedea stadionul pentru cursele de cai și linia de tramvai pe care călătorisem de atâtea ori cu Ah Fong! În timp ce priveam cu lacrimi în ochi acest peisaj atât de binecunoscut, m-am simțit de parcă aș fi întregit cercul.

Am murit și m-am descoperit pe mine însămi

O, Doamne, nu-mi vine să cred, m-am gândit, minunându-mă. Iată tramvaiele, parcul, clădirile din copilăria mea. Ce mesaj cutremurător! Este evident că am primit o a doua șansă, că o pot lua de la început!

Deși imaginile din față îmi erau extrem de familiare, fiind absolut comune, mie mi se păreau inedite. Totul părea proaspăt și frumos, ca și cum m-aș fi uitat la aceste scene pentru prima oară în viață. Culorile mi se păreau mai strălucitoare decât mi le aminteam eu și fiecare detaliu îmi sărea în ochi ca și cum nu l-aș mai fi văzut niciodată până atunci. Am privit clădirile din fața mea, inclusiv cea în care am crescut, parcul din fața lor, în care mergeam atât de des când eram copil, tramvaiele care treceau trepidând pe șinele lor, mașinile de pe stradă, trecătorii care își plimbau câinii sau care făceau cumpărături. Totul mă fascina, căci îmi regăsisem privirea inocentă de copil. Scenele din fața mea nu ar fi putut fi mai comune, dar mie mi se păreau tot ce am văzut vreodată mai frumos în viață!

Capitolul 10

Dovada vindecării

La câteva zile după ce am fost mutată de la terapie intensivă am început fizioterapia, pentru a-mi întări mușchii. În prima zi în care am reînceput să merg, o asistentă m-a condus până la baie, astfel încât să mă pot vedea în oglindă. Privind reflexia mea scheletică, mi s-a oprit pentru o clipă inima. A fost primul moment de după ieșirea din comă când m-am simțit întristată.

Am rugat-o pe asistentă să mă lase singură pentru câteva clipe și am continuat să mă privesc în oglindă. Aproape că nu puteam să mă recunosc în imaginea pe care o vedeam. Îmi pierdusem cea mai mare parte a părului, ochii păreau să îmi iasă din orbite, oasele obrazilor îmi ieșeau prin piele, iar pe gât aveam un bandaj mare, chiar sub urechea dreaptă, care acoperea o leziune uriașă pe piele. M-am cutremurat în fața propriei mele imagini și am început să plâng.

Nu plângeam dintr-un orgoliu rănit. Înfățișarea mea fizică nu mi se părea importantă în acele momente. Simțeam pur și simplu tristețea pe care o simte orice om atunci când privește o altă ființă umană aflată în acea stare jalnică. Această tristețe era dublată de o empatie profundă. Puteam vedea în acei ochi și pe acea față anii de suferință care se scurseseră și care mă aduseseră în această situație.

Am murit și m-am descoperit pe mine însămi

*Cum am putut îngădui să acumulez atât de multă
angoasă? Cum mi-am putut provoca singură atât de multă
suferință?*

Da, eram conștientă că îmi provocasem singură toată
aceea suferință. Mi-am atins fața din oglindă cu mâna și mi-am
făcut promisiunea de a nu-mi mai face niciodată rău.

Medicii erau foarte precauți în legătură cu vindecarea
mea, întrucât nu puteau uita starea în care fusesem adusă la
spital. De aceea, încercau diferite doze ale medicamentelor
pentru chimioterapia pe care mi-o aplicau și de care îmi
fusesse cândva atât de teamă.

Când veneau să îmi administreze tratamentul, asistentele
atârnavu punga cu medicamente lichide de suportul perfuziei.
Pe fiecare astfel de pungă scria cu litere mari, de culoare
roșie: „OTRAVĂ“. Asistentele însele purtau măști și mănuși
de protecție, astfel încât să nu aibă vreun contact cu periculoasele
substanțe chimice. Nu părea să le deranjeze însă că
îmi introduceau aceste otrăvuri direct în vene.

În sinea mea, știam foarte bine că nu aveam nevoie de
chimioterapie. Medicii îmi administrau medicamentele din
motivele lor, care nu aveau nimic de-a face cu convingerile
mele. Eu știam că sunt invincibilă. Nimic nu mă putea
distruge, nici măcar otrava pe care mi-o injectau direct
în vene și de care mă temusem atât de mulți ani! În mod
incredibil, nu am suferit deloc de faimoasele efecte secundare
ale chimioterapiei. Toți medicii se minunau că nu aveam
simptomele obișnuite de greață în urma tratamentului.

Mă simțeam victorioasă. Nu mă mai temeam de absolut
nimic, nici de cancer, nici de chimioterapie, iar felul în care
mă simțeam îmi demonstra în fiecare clipă că cea care mă
distrusese în anii din urmă fusese *teama*. Pe de altă parte, îmi
dădeam cu ușurință seama că dacă aș fi făcut acest tratament

Înainte de incursiunea mea pe tărâmul lumii de dincolo și dacă aș fi văzut cuvântul „OTRAVĂ“ scris cu litere mari și roșii pe pungile cu medicamente care intrau direct în venele mele, la care se adăuga imaginea asistentelor protejate din cap până în picioare pentru a nu fi contaminate, teama m-ar fi ucis cu siguranță. Efectul psihologic ar fi fost suficient în această direcție, căci știam cât de multe temeri acumulasem deja până atunci.

Acum, mă simțeam invincibilă. Eram conștientă că decizia pe care o luasem în lumea de dincolo de a mă întoarce în această lume era mai puternică decât orice s-ar fi întâmplat în lumea fizică.

Medicii mi-au făcut un set de analize complete pentru a-și face o imagine mai clară despre ceea ce se întâmpla în corpul meu, astfel încât să îmi poată doza în mod corespunzător tratamentul chimic. Am acceptat împotriva dorinței mele, căci știam că aveau nevoie de analizele lor pentru a se convinge că eram vindecată, dar și pentru că știam deja care vor fi rezultatele acestor analize. Acestea ar fi fost cea mai bună dovadă a victoriei mele. Medicii erau convinși că eram încă mult prea slăbită pentru a suporta o testare atât de completă, așa că au repartizat analizele pe durata a două săptămâni, astfel încât să am timp să îmi recapăt forțele. Cântăream mai puțin de 40 de kilograme și trebuia să îmi sporesc greutatea corporală înainte de a putea suporta testele care presupuneau operații chirurgicale minore.

Leziunile de pe pielea mea erau imense, fiind curățate și pansate zilnic de asistentele medicale. De aceea, medicii considerau că acestea nu se puteau vindeca de la sine, ci necesitau o intervenție terapeutică. Corpul meu nu avea puterea de a se regenera singur. De aceea, a fost adus un medic specializat în reconstrucție ca să evalueze situația.

Acesta a confirmat că rănilile mele erau prea mari pentru a se putea vindeca singure, îndeosebi deoarece corpul meu nu dispunea de substanțele nutritive necesare în acest scop. Mă considera însă prea fragilă pentru a putea suporta o operație de reconstrucție, așa că le-a cerut asistentelor să continue să îmi curețe și să îmi panseze zilnic rănilile până când aveam să capăt suficientă putere pentru a putea suporta operația. Într-adevăr, aproape că nu mai aveam mușchi pe oase.

La șase zile după ce am fost mutată de la terapie intensivă, am început să mă simt ceva mai puternică, fapt care îmi permitea să mă plimb puțin pe coridoarele spitalului înainte de a simți nevoia de a mă odihni. Primul test pe care medicii au decis că îl pot suporta a fost o biopsie a măduvei spinării. Procedura este foarte dureroasă și constă în introducerea unui ac gros la baza șirei spinării pentru a extrage măduva.

Unul din simptomele comune ale limfomului în ultimul stadiu este metastaza măduvei spinării. De aceea, medicii se așteptau ca analizele să confirme acest simptom, urmând apoi să decidă ce medicamente trebuiau să îmi administreze și în ce doze.

Îmi amintesc și acum ziua în care am primit rezultatele. Medicul a intrat în camera mea însoțit de o întreagă echipă medicală și părând foarte preocupat. Mi-a spus:

– Am primit rezultatele biopsiei și ceva nu este în regulă.

Pentru prima dată după multe zile, m-am simțit puțin îngrijorată.

– De ce? Ce s-a întâmplat?

Membrii familiei mele se aflau și ei în camera mea de spital și toți păreau la fel de îngrijorați.

– Nu putem depista cancerul în măduva ta, mi-a răspuns medicul.

– Atunci, care este problema? a întreat Danny. Nu înseamnă acest lucru pur și simplu că nu mai suferă de cancer la nivelul măduvei spinării?

– Nu, este imposibil, i-a spus medicul. Cancerul nu dispare peste noapte. Trebuie doar să îl găsim, iar până atunci avem o problemă, căci nu știu ce doză de medicamente să îi administrez.

Drept urmare, medicii au trimis mostra de măduvă la unul din cele mai sofisticate laboratoare de patologie din țară. Patru zile mai târziu au venit rezultatele. Acestea erau negative. În măduva mea nu mai exista nicio urmă de cancer. La auzul veștilor, m-am simțit mai victorioasă ca oricând.

Nelăsându-se convinși, medicii și-au propus să realizeze o biopsie a nodulilor limfatici, pentru a depista aici cancerul. Inițial, noul meu simț renăscut al sinelui și-a dorit să riposteze și să le pună: „Nu, *nu* sunt de acord cu alte analize. Este corpul meu, iar eu *știu* că nu veți găsi *nimic* în el!”

Medicii au continuat însă să insiste, reamintindu-le alor mei de starea în care mă aflam atunci când m-au adus la spital cu doar câteva zile înainte. De aceea, am luat decizia de a le face pe plac, perfect conștientă de faptul că nu vor găsi nimic, confirmându-mi astfel o dată în plus victoria.

– Faceți ce considerați necesar, i-am spus medicului, dar vreau să știți că nu consider aceste analize necesare decât pentru a vă convinge pe dumneavoastră. Eu știu deja rezultatele testelor!

Medicii au mai așteptat câteva zile pentru a mă reface înainte de biopsia nodulilor limfatici, care presupune o operație chirurgicală minoră. Înainte de procedură am fost trimisă la radiologie, unde medicul trebuia să folosească un echipament sofisticat cu ultrasunete pentru a-mi găsi cel mai

mare nodul limfatic, marcându-l pe piele pentru ca medicul chirurg să îl poată extirpa.

În timp ce stăteam pe masa din laboratorul de radiologie, am observat că radiografiile făcute în ziua internării mele în spital se aflau într-o cutie alăturată. Toate indicau prezența tumorilor. Radiologul le-a consultat și a constatat că avusesem gâtul umflat de tumori și noduli, așa că a început procedura scanându-mi ceafa. A continuat cu scanarea părților laterale ale gâtului, iar apoi cu partea din față. Pe față i s-a întipărit o uimire profundă, dublată de confuzie.

A consultat din nou radiografiile din cutie, apoi s-a întors către mine. M-a întrebat dacă poate folosi aparatul pentru a-mi scana subsuoarele. Am fost de acord, dar după ce a terminat medicul arăta încă și mai șocat. Mi-a scanat apoi pieptul, spatele și abdomenul.

– Este totul în regulă? l-am întrebat.

– Nu știu ce să mai cred, mi-a răspuns.

– De ce? Ce s-a întâmplat? (Cam bănuiam eu...).

– Scuză-mă o clipă.

S-a dus la un telefon din apropiere și l-am auzit vorbind cu medicul meu oncolog.

– Nu mai înțeleg nimic, i-a spus el. Radiografiile arată că întregul sistem limfatic al pacientei era sufocat de tumori acum două săptămâni, iar acum nu mai găsesc niciun nodul limfatic suficient de mare pentru a sugera cât de cât existența cancerului.

Un zâmbet mare mi-a luminat fața. Când medicul s-a întors, m-am ridicat și i-am spus:

– Bun! Înțeleg că pot să plec!

– Nu atât de repede, mi-a replicat el. Medicul tău oncolog *insistă* să găsească un nodul limfatic pentru biopsie și spune că este imposibil să nu mai ai deloc cancer în sistemul

tău. Cancerul nu dispare peste noapte. De aceea, va trebui să găsească un nodul într-un loc ușor de accesat, cum ar fi gâtul.

În final, mi-a marcat un nodul limfatic pe gât, deși acesta nu era foarte mare. Am fost apoi programată pentru chirurgie, iar medicul mi-a făcut o incizie mică în partea laterală a gâtului pentru a-mi extirpa nodulul.

Operația a fost făcută sub anestezie locală, așa că am rămas complet conștientă. Nu mi-au plăcut deloc senzațiile de disconfort pe care le-am simțit când chirurgul mi-a tăiat nodulul. Îmi mai amintesc și acum mirosul cărnii arse când mi-a cauterizat rana. Dintr-odată, ideea de a-i lăsa pe medici să facă ce vor cu corpul meu nu mi s-a mai părut o idee chiar atât de bună!

La fel ca până atunci, rezultatele au arătat că în corpul meu nu mai exista nicio urmă de cancer.

De aceea, am început să protestez deschis la ideea continuării testelor și tratamentelor cu substanțe chimice. În sinea mea oricum nu mai aveam nici cea mai mică îndoială că eram vindecată. Nu mai doream nici măcar să rămân internată în spital. Doream să ies și să explorez din nou lumea exterioară, cu atât mai mult cu cât eram perfect conștientă de faptul că urma să mă însănătoșesc rapid. Medicii mei s-au opus însă, insistând asupra necesității de a-mi face noi teste și de a-mi administra noi medicamente. Ca de obicei, mi-au reamintit de starea în care mă aflam atunci când am fost adusă la spital.

– Dacă nu puteți găsi nicio urmă de cancer în corpul meu, atunci de ce trebuie să continuăm cu această farsă? i-am întrebat eu.

– Simplul fapt că nu găsim cancerul nu înseamnă că acesta nu mai există. Îți reamintim că te aflai într-o fază terminală când ai fost adusă la spital, cu doar două săptămâni în urmă! mi-au răspuns ei.

În cele din urmă, mi-au făcut o tomografie completă cu emisie de pozitroni (PET), iar rezultatele au indicat fără nicio urmă de îndoială că nu mai sufeream de cancer, așa că medicii au renunțat în sfârșit la tratament.

Ca și cum năuceala medicilor nu ar fi fost deja suficient de mare, aranjamentele pe care le făcuseră cu chirurgul specializat în reconstrucție nu s-au mai dovedit necesare, căci rănilile mele s-au vindecat singure.

Pe data de 9 martie 2006, la cinci săptămâni după internarea mea în spital, am fost externată. Puteam merge pe picioarele mele, deși încă mai aveam nevoie de puțin ajutor pentru a urca scările. Mă aflam într-o stare de euforie atât de mare când am plecat, încât medicii nu s-au putut abține să nu îmi scrie pe fișa de externare: „Odihnă la pat. PACIENTA NU ARE VOIE SĂ IASĂ LA CUMPĂRĂTURI SAU SĂ PARTICIPE LA PETRECERI TIMP DE CEL PUȚIN ȘASE SĂPTĂMÂNI!“

Cui îi păsa însă de recomandările medicilor!? Doar o săptămână mai târziu, de ziua mea de naștere, pe data de 16 martie, am ieșit cu familia la restaurantul meu favorit, Bucătăria lui Jimmy, pentru a sărbători împreună noua mea viață. În săptămâna următoare, pe data de 26 martie, am participat la nunta unei prietene. Spre consternarea amicilor mei, care știau prin ce trecusem, am dansat și am băut șampanie din toată inima. Mai mult ca oricând, știam că viața trebuie trăită ca o sărbătoare, într-o stare de fericire și abandon.

Capitolul 11

„Doamnă, oricum aș privi lucrurile, ar trebui să fi moartă!”

La câteva săptămâni după ce scăpasem complet de cancer încă mai procesam toate evenimentele prin care am trecut, încercând să le pun în ordine. Mă enerva reacția șocată a cunoștințelor mele care mă vedeau pentru prima dată după ieșirea mea din spital.

Deși nimeni nu mi-a spus în față acest lucru, știam că toți fuseseră convinși că voi muri ultima oară când mă văzuseră. Nimeni nu se aștepta să mă revadă. Unii au încercat să își ascundă surpriza văzând cât de bine îmi merge, dar alții nu erau actori la fel de buni.

– O, Doamne, chiar tu ești? m-a întrebat profesoara mea de yoga, a cărei falcă a căzut până aproape la pământ când m-a văzut intrând în studioul ei pentru prima oară după șase luni. Arăți uimitor! Am auzit eu că îți merge mai bine, dar nu mi-am imaginat niciodată că îți merge *atât* de bine!

Amirah fusese instructora mea de yoga în ultimii ani și era o persoană minunată, cu un studio frumos ce avea vedere la cartierul central al afacerilor din partea victoriană a Hong Kongului. Știa că fusesem bolnavă, iar pe măsură ce am devenit prea slăbită pentru a mai sta în posturile yoghine a lucrat cu multă blândețe cu mine sau m-a lăsat să stau în

shavasana (postura de relaxare completă, în care stai întins pe spate, ca și cum ai dormi). Chiar și în etapele terminale ale bolii mă mai duceam uneori la studioul lui Amirah, căci îmi plăcea să mă scald în acea energie pozitivă.

Am încetat să mă mai duc la studioul ei abia când nu am mai putut merge, fiind ținută într-un scaun cu rotile, lângă tubul meu de oxigen, și îngrijită de o asistentă angajată cu ziua.

De aceea, de îndată ce m-am simțit suficient de bine, mi-am propus să intru în mijlocul orei sale de curs, pentru a o surprinde – și chiar că a fost surprinsă! După ce și-a mai revenit, Amirah m-a prezentat cursanților, căci nu toți mă cunoșteau. Cei care își mai aminteau de mine au rămas la fel de șocați ca și ea. Una dintre femei a făcut ochii mari, căci nu crezuse că mă va mai vedea vreodată după ultima mea participare... iar ceea ce vedea acum în fața ochilor i se părea a fi un miracol.

Toată lumea cu care mă întâlneam era curioasă să afle ce s-a întâmplat. Cum m-am putut vindeca într-un timp atât de scurt? Îmi era foarte greu să le explic însă oamenilor ce s-a întâmplat, cu atât mai mult cu cât nu înțelegeam nici eu pe deplin totul. Nu știam cum aş putea descrie experiența prin care am trecut astfel încât ceilalți să o înțeleagă. Pur și simplu nu îmi găseam cuvintele, îndeosebi în limba engleză.

Într-o zi, am primit un email de la Anoop, care mi-a trimis un link către un site despre experiențele în apropierea morții. Căutase pe Internet să vadă dacă mai existau oameni care au trecut prin ce am trecut și eu și găsisese site-ul Fundației de Cercetare a Experiențelor În Aproximarea Morții (NDERF): **www.nderf.org**. În mesajul său, mi-a scris că experiența mea părea similară cu cele împărtășite pe acest site, așa că mă ruga să arunc o privire pe el.

„Doamnă, oricum aş privi lucrurile, ar trebui să fii moartă!”

La acea vreme nu ştiam prea multe despre experienţele în apropierea morţii. Desigur, auzisem de ele şi cred că văzusem un documentar sau două la televizor, dar nu cunoşteam nicio persoană care să fi trăit personal o astfel de experienţă, şi cu atât mai puţin mă aşteptam să o trăiesc eu!

Citind informaţiile de pe site-ul pe care mi l-a trimis fratele meu, am simţit cum mă trec fiori pe şira spinării, căci am găsit pe el poveşti care îmi aminteau de a mea. Niciuna nu conţinea elementele bolii mele (în stadiul ei final), dar o parte din experienţele trăite în lumea de dincolo erau oarecum similare cu ale mele. Unii oameni povesteau de faptul că s-au simţit dilataţi, că au trăit o stare de luciditate fără precedent şi senzaţia că suntem cu toţii conectaţi. Alţii povesteau că nu s-au simţit judecaţi, experimentând doar o iubire coplesitoare şi necondiţionată. Foarte mulţi spuneau că au întâlnit în lumea de dincolo rudele şi alte fiinţe dragi decedate şi că au trăit o stare de înţelegere şi de cunoaştere universală. Nu-mi venea să cred că şi alţii au experimentat acceptarea şi unitatea pe care le trăisem eu, şi faptul că suntem cu toţii iubiţi de către întregul Univers. O bună parte dintre respondenţii site-ului adăugau că după experienţa în preajma morţii au devenit conştienţi de faptul că aveau o misiune de îndeplinit în viaţă, şi exact acest lucru îl simţeam şi eu.

După ce am citit câteva relatări, am remarcat o rubrică în care scria: „Ai trăit vreodată o experienţă în apropierea morţii pe care doreşti să o împărtăşeşti? Dacă da, fă clic aici!” Am apăsat imediat pe mouse. Pe ecran mi-a apărut un formular extrem de detaliat, pe care am început să îl completez. Până atunci vorbisem despre experienţa mea doar cu membrii familiei şi cu apropiaţii mei, dar era pentru prima oară când trebuia să o analizez în atât de multe detalii.

Fiind prima dată când trebuia să îmi împărtășesc experiența în fața unor oameni pe care nu îi cunoșteam, doream să fiu absolut sigură că descriam foarte clar ceea ce doream să spun. În plus, întrebările erau astfel formulate încât m-au făcut să mă gândesc la anumite aspecte ale experienței mele din perspective pe care nu le abordasem până atunci. Am descris astfel în detaliu faptul că am suferit de cancer în faza terminală, tot ce am experimentat când am ajuns în lumea de dincolo și după ce m-am întors, inclusiv dispariția extrem de rapidă a cancerului din corpul meu. După ce am completat toate câmpurile formularului și am adăugat câteva detalii suplimentare în spațiile care permiteau acest lucru, am apăsas pe tasta: „Trimite.“ Mi-a apărut imediat un mesaj care spunea: „Îți mulțumim pentru că ne-ai trimis mărturia ta. Te vom contacta în următoarele trei săptămâni pentru a te informa dacă experiența trăită de tine va fi postată pe site-ul nostru.“

Era deja târziu, așa că m-am dus la culcare, convinsă că nu voi primi prea curând vești de la autorii site-ului. Spre plăcuta mea surpriză, a doua zi dimineața aveam deja un mesaj de la un anume dr. Jeffrey Long în cutia mea poștală.

Dr. Long mi-a explicat că era medic oncolog și proprietarul site-ului NDERF, pe care îmi descriesem experiența, și că o considera una dintre cele mai excepționale mărturii pe care o primise vreodată. De aceea, dorea să îmi pună câteva întrebări, îndeosebi legate de boala mea, întrucât îl intriga foarte tare vindecarea mea accelerată. Mi-a spus că îmi descriesem experiența extrem de articulat, dar dorea să afle mai multe amănunte legate de cancerul de care suferisem, cum ar fi momentul în care am fost diagnosticată, durata bolii și cât de rapid s-a vindecat boala după experiența în preajma morții.

„Doamnă, oricum aş privi lucrurile, ar trebui să fii moartă!”

I-am răspuns la toate întrebările cum am putut mai bine, iar el mi-a trimis un nou mesaj aproape imediat. Nu era greu să îmi dau seama că era foarte entuziasmat. Într-adevăr, mi-a spus că era plăcut impresionat de răspunsurile mele și că dorea să le posteze pe site imediat, convins că vor inspira zeci de mii de oameni din întreaga lume. Mi-a postat experiența cu un link direct către pagina principală a site-ului NDERF, adăugând răspunsurile la întrebările pe care mi le-a pus ulterior, care există și astăzi în arhiva site-ului în formatul lor original.

Am aflat mai târziu că dr. Long mi-a scos la imprimantă formularul completat pentru a-l putea reciti de mai multe ori (lucru pe care nu îl mai făcuse niciodată până atunci), întrucât i se părea absolut remarcabil.

La rândul lui, prietenul meu Peter Lloyd, editor al unei publicații numite *Holistic Hong Kong*, a fost atât de uimit de ceea ce mi s-a întâmplat încât mi-a cerut permisiunea de a-mi publica povestea. De aceea, i-am trimis o copie a formularului pe care l-am completat pentru NDERF, iar el a inclus-o în următorul său număr.

Câteva săptămâni mai târziu, în vara anului 2006, am fost contactată de un alt medic oncolog din Statele Unite, pe nume Peter Ko. Acesta mi-a spus că era foarte interesat să studieze remisiunile spontane. A adăugat că în numai trei săptămâni a primit link-uri către experiența mea de la două persoane. Un link făcea legătura cu relatarea mea postată pe site-ul NDERF, iar celălalt cu site-ul oficial al revistei *Holistic Hong Kong*. Când a primit primul link, a refuzat să citească formularul postat pe site-ul NDERF, întrucât era mult prea lung, și primea sugestii de la foarte mulți oameni care îi recomandau diferite articole. Când a primit însă al doilea email, care îi transmitea un link către site-ul revistei

Am murit și m-am descoperit pe mine însămi

Holistic Hong Kong și o notă în care era asigurat că va fi foarte interesat de citirea articolului, s-a decis să vadă despre ce este vorba.

După ce mi-a citit povestea, a fost atât de fascinat de aceasta încât l-a contactat pe Peter Lloyd și l-a întrebat dacă putea lua legătura cu mine, întrucât site-ul nu dădea decât prenumele meu și inițiala numelui. Articolul era intitulat: „Experiența în preajma morții pe care a trăit-o Anita M.“ Peter ne-a făcut legătura pe Internet doctorului Ko și mie, iar dr. Ko m-a întrebat imediat dacă mă putea suna, întrucât avea foarte multe întrebări să îmi pună.

Am vorbit la telefon mai multe ore, timp în care i-am oferit detalii referitoare la experiența mea, și îndeosebi la boala de care am suferit. I-am transmis apoi prin fax mai multe documente care îmi confirmau istoria medicală, inclusiv raportul medicului din data de 2 februarie, ziua în care am fost internată la spital în stare de comă, în care era descrisă condiția mea și prognoza medicală, cu diagnosticul „limfom, stadiul 4B“.

După ce a citit acele pagini, prima sa reacție a fost:

„Doamnă, oricum aș privi lucrurile, ar trebui să fii moartă!“

Dr. Ko a fost atât de intrigat de cazul meu încât a făcut o călătorie de afaceri la Hong Kong și s-a dus la spitalul în care am fost internată pentru a studia la fața locului fișele mele medicale.

L-am întâlnit la spital pe la jumătatea lui octombrie. Ne-am așezat în sala de așteptare și am discutat puțin, făcând cunoștință unul cu celălalt. Mi-a pus apoi mai multe întrebări legate de experiența și de boala mea, dorind să afle povestea din perspectiva mea. Ne-am dus apoi împreună la biroul administrației și am cerut fișele mele medicale. Funcționara ne-a adus un dosar uriaș, cu o grosime de opt centimetri, pe

„Doamnă, oricum aş privi lucrurile, ar trebui să fii moartă!”

care l-a trântit pe masă. L-am luat și ne-am dus la cantina spitalului, unde dr. Ko a început să îl studieze pagină cu pagină, extrăgând documentele cele mai reprezentative pentru a le xeroxa.

Mă simțeam extrem de privilegiată și de onorată de faptul că doi medici oncologi, dr. Long și dr. Ko, erau atât de interesați de experiența mea. Acest lucru îmi confirma faptul că m-am întors în această lume pentru a-mi îndeplini o menire mai înaltă, și anume de a ajuta un număr cât mai mare de oameni. Mă simțeam recunoscătoare și încântată că suferințele mele nu fuseseră în zadar, ci puteau ajuta alți semeni de-ai mei.

Dr. Ko m-a întrebat dacă eram dispusă să vorbesc în public despre experiența mea. A recunoscut că de felul lui era un sceptic, dar ceea ce a citit în fișele mele medicale l-a umplut de entuziasm, așa că dorea să îmi facă cunoscut cazul cât mai rapid posibil. A pus imediat la cale o conferință la nivel local, de vreme ce tot se afla la Hong Kong, pentru a-și împărtăși cele mai recente descoperiri cu comunitatea medicală, și dorea ca eu să iau la rândul meu cuvântul. A adăugat că mi-a menționat deja cazul mai multor oameni din comunitatea medicală locală, oferindu-le detalii despre povestea mea și despre reticența mea de a accepta tratamentul convențional.

Doctorul considera important ca membrii comunității medicale să îmi asculte povestea inclusiv din perspectiva mea. Mi-a spus că nu a mai întâlnit niciodată un caz de remisiune a unui cancer aflat într-un stadiu atât de avansat, ca să nu mai vorbim de rata uluitor de accelerată cu care s-a produs. De aceea, era de părere că era foarte important ca oamenii să afle de existența acestui caz. Solicitarea lui

m-a umplut de entuziasm, așa că am acceptat încântată să iau cuvântul la conferința sa.

L-am pus de asemenea în contact pe dr. Ko cu medicul general al familiei mele, dr. Brian Walker, care i-a confirmat întreaga poveste, inclusiv starea lui de șoc atunci când m-am vindecat. Nici el nu mai auzise de vreun cancer aflat într-un stadiu atât de avansat care să intre în remisiune. Dr. Ko a discutat mai mult timp cu dr. Walker despre evoluția cancerului meu de-a lungul anilor, iar dr. Walker i-a validat descoperirile de până atunci. Drept urmare, dr. Ko a contactat presa și s-a asigurat că la conferință se va afla cel puțin un reporter dispus să îmi publice povestea.

Iată un extras din raportul pe care l-a redactat dr. Ko după studierea detaliată a tuturor fișelor mele medicale. El a trimis acest raport (pe care îl reproduc mai jos cu permisiunea lui) sub formă de email către presă și către comunitatea medicală, ca o invitație la conferința sa. Raportul include detaliile experienței mele din perspectiva unui medic oncolog, confirmând-o în același timp:

Sper că veți găsi povestea Anitei la fel de interesantă cum am găsit-o eu... Întâlnirea cu ea a fost una dintre cele mai fascinante din viața mea! Când am venit la HKG [Hong Kong] luna trecută, intenția mea era să îi studiez istoria medicală și să îi validez sau să îi invalidez afirmațiile. După ce am aflat toate detaliile cazului, am devenit din ce în ce mai intrigat de fantastica ei experiență... îndeosebi de mesajul pe care l-a adus cu ea! Chiar dacă detaliile clinice pot fi ușor plictisitoare pentru publicul general, doresc să le ofer ca referință, astfel încât să vă puteți da seama cât de bolnavă a fost și cât de dramatică a fost recuperarea ei. Sper ca aceste

„Doamnă, oricum aş privi lucrurile, ar trebui să fii moartă!”

detalii, împreună cu câteva observații personale, să ofere poveștii Anitei un fundament cât mai solid:

1. Iată relatarea cronologică a bolii Anitei... În primăvara anului 2002 ea a observat o umflătură tare deasupra claviculei stângi. S-a dus la medic, iar acesta a considerat că simptomul este alarmant. De aceea, i-a recomandat biopsia, care a fost făcută în aprilie același an, stabilind diagnosticul de limfom al lui Hodgkin în stadiul 2A (stadiu asimptomatic de început/mijloc). Știți cu toții despre reticența ei în a urma o terapie convențională, care a determinat-o să caute o abordare alternativă. În următorii doi ani și jumătate, boala ei a progresat lent. În anul 2005, boala a început deja să îi afecteze starea generală. Au apărut din ce în ce mai mulți noduli limfatici, iar aceștia au continuat să crească. Anitei i-au apărut de asemenea și așa-numitele „simptome B”... transpirații nocturne, febră, mâncărimi etc., care indicau o progresie serioasă a bolii. În plămâni ei au început să se acumuleze fluide, iar în anul 2005 au fost necesare mai multe intervenții pentru scoaterea fluidelor, căci acestea începuseră să o sufocă. De Crăciun, evoluția bolii s-a accelerat, iar Anita a intrat într-o spirală descendentă... Boala s-a răspândit din plămâni și din piept, afectându-i pielea și creând ulcerații infectate care nu mai puteau fi vindecate. Incapabilă să mai mănânce sau să absoarbă substanțele nutritive, Anita a început să slăbească, a devenit din ce în ce mai obosită, iar mușchii i s-au topit de pe oase... De asemenea, rinichii ei au început să dea rateuri.

În dimineața zilei de 2 februarie ea nu s-a mai putut da jos din pat. Fața, gâtul și brațul stâng îi erau umflate ca niște baloane. Ea nu își mai putea deschide ochii din cauza umflării feței, căci venele care făceau legătura

între cap și gât erau complet blocate de nodulii limfatici deveniți uriași și masivi. Efuzia pleurală era bilaterală, împiedicând-o să respire, în pofida tubului de oxigen. Nemaștiind ce să facă, soțul și mama Anitei l-au sunat pe medicul de familie, care le-a recomandat să o ducă de urgență la spital. Aici, a fost chemat imediat un medic oncolog, care a rămas șocat să constate proasta condiție în care se afla Anita. Drept urmare, el a apelat la un coleg pentru a-i susține deciziile, întrucât tratamentul era foarte dificil de stabilit. Au fost chemați de asemenea mai mulți specialiști pentru a oferi consultanță referitoare la organele care începeau să cedeze. Toată lumea a fost unanim de acord că Anita nu va putea supraviețui fără o intervenție medicală. Chimioterapia i-ar fi putut fi fatală, căci organele ei nu mai funcționau, dar era singura sa șansă. În timpul nopții care a urmat, Anita a fost examinată de mai multe ori cu aparatele MRI și CT, din piept i s-au scos doi litri de fluid, i s-au administrat trei din cele șapte medicamente ale chimioterapiei² și a fost plasată în salonul de terapie intensivă. Acesta a fost momentul în care ea a trăit ceea ce consideră a fi o experiență în apropierea morții.

2. Povestea recuperării dramatice a Anitei după experiența în preajma morții... În seara zilei de 3 februarie Anita s-a trezit, s-a ridicat din pat și i-a spus familiei sale că se va vindeca. A discutat cu medicul ei oncolog, care a rămas uimit să constate că pacienta sa (aflată în stare de comă când a fost adusă la el) îl recunoștea.

Pe data de 4 februarie, Anita a cerut să i se scoată tubul alimentară și le-a promis medicilor că va mânca

---

² Tratamentul chimioterapiei presupune administrarea a șapte medicamente în opt cicluri, fiecare durând trei săptămâni.

„Doamnă, oricum aş privi lucrurile, ar trebui să fii moartă!”

pentru a mai lua în greutate. Şi-a rugat de asemenea soţul să îi aducă iPod-ul de acasă.

Pe 5 februarie, şi-a salutat medicii întrebându-i dacă doresc să „se alătore petrecerii“ (căci asculta muzică şi îi venea să danseze). Aceştia au fost de acord să o scoată de la terapie intensivă a doua zi.

La acea vreme, majoritatea umflăturilor de la nivelul feţei şi gâtului dispăruseră; nodulii limfatici masivi începuseră să se reducă, iar Anita şi-a putut în sfârşit întoarce capul după foarte mult timp. Primul ciclu de medicamente s-a încheiat la jumătatea lunii februarie. Un chirurg plastician a fost consultat pentru:

- a. a-i face o biopsie a unui nodul limfatic extirpat din gât, şi
- b. a-i acoperi cu o grefă a pielii leziunile de pe gât. Medicul nu a putut găsi niciun nodul limfatic, aşa că a programat-o pentru o testare cu ultrasunete anterioară biopsiei. El ar fi trebuit să efectueze biopsia în acelaşi timp cu grefarea pielii.

Au fost efectuate trei teste cu ultrasunete, dar niciunul nu a scos în evidenţă existenţa vreunui nodul limfatic patologic. Pe 27 februarie, medicul a făcut totuşi biopsia unuia din nodulii obişnuiţi din zona gâtului... dar nu a găsit nicio urmă de cancer. La rândul lor, ulceraţiile pielii s-au vindecat singure, fără să mai fie nevoie de vreo grefă.

În cele din urmă, medicii oncologi au fost de acord să o externeze pe Anita pe data de 9 martie, după încheierea celui de-al doilea ciclu de chimioterapie. Pe data de 16 martie ea şi-a sărbătorit ziua de naştere la restaurantul Bucătăria lui Jimmy, iar pe data de 26 martie a

participat la o nuntă, unde a dansat și a băut șampanie. După șase cicluri de chimioterapie și o ultimă scanare CT-PET (efectuată pe data de 24 iulie), medicii au declarat-o pe Anita perfect sănătoasă, renunțând la ultimele două cicluri.

Recuperarea Anitei a fost cel puțin „remarcabilă“. Ținând cont de experiența mea și de opiniile mai multor colegi pe care i-am consultat, nu pot pune vindecarea dramatică a Anitei pe seama chimioterapiei. Date fiind informațiile despre cancer pe care le deținem, nu pot decât să emit ipoteza că ceva (poate o... „informație“ nefizică) a împiedicat genele mutante să se mai exprime sau le-a programat să se sinucidă. Mecanismul nu ne este cunoscut, dar cu siguranță nu are nimic de-a face cu medicamentele citostatice.

Nu pot decât să sper că experiența Anitei mă va ajuta să învăț mai multe despre acest fenomen și despre adevărata natură a sinelui nostru!

La conferința doctorului Ko au participat numeroși membri ai profesiei medicale, îndeosebi profesori de la departamentul de oncologie al facultății locale de medicină. La aceștia s-au adăugat mai mulți invitați de-ai mei, de-ai doctorului Ko și ai unora dintre profesori. Ulterior, am fost invitată împreună cu dr. Ko și dr. Walker să susținem un interviu la radio (articolul apărut în ziar și interviul la radio există pe site-ul meu: **www.anitamoorjani.com**).

În urma conferinței am cunoscut mai mulți membri ai facultății de medicină din cadrul Universității din Hong Kong, care m-au invitat să devin consultant la departamentul lor de studii behavioriste pentru profesorii de psihologie care doreau să se specializeze în tratarea pacienților bolnavi de cancer sau de alte boli letale. Am fost rugată să țin prelegeri

„Doamnă, oricum aş privi lucrurile, ar trebui să fii moartă!”

regulate în fața profesorilor și a studenților pe acest subiect, iar experiența mi-a făcut o plăcere deosebită.

Dr. Ko a scris un raport cu descoperirile sale medicale în urma studierii cazului meu și l-a trimis instituțiilor specializate în studierea cancerului din întreaga lume, cărora le-a adresat inclusiv un set de întrebări personale. Până la ora actuală, nimeni nu a putut răspunde la aceste întrebări și se pare că nimeni nu a mai întâlnit vreodată un caz de remisiune atât de dramatic.

Iată câteva din fenomenele rămase neexplicate din punct de vedere științific, care continuă să rămână un mister inclusiv la ora actuală (din perspectiva doctorului Ko):

– Fișele mele medicale confirmă că organele mele nu mai funcționau în momentul în care am fost internată în spital, dar ceva le-a determinat să își reia funcționarea. Dr. Ko se întreabă ce cauză a putut determina un astfel de comportament. El a remarcat inclusiv o notă a unui medic oncolog care spunea: „Familia pacientei a fost informată“, pe care a interpretat-o în sensul că familia mea a fost informată că eram pe punctul de a muri.

– Fișele mele medicale confirmă că am avut tumori de mărimea lămâilor în întregul meu corp, la baza craniului, în jurul gâtului, subsuoarelor și pieptului, până la abdomen. Doar câteva zile mai târziu acestea se redusese cu 70%. Dr. Ko se întreabă ce anume a determinat miliarde de celule canceroase să dispară într-un timp atât de scurt.

– Am avut leziuni deschise ale pielii, iar fișa mea medicală afirmă că aveam nevoie de chirurgie reconstructivă, căci corpul meu nu dispunea de substanțele nutritive necesare pentru a se vindeca singur. Când am ajuns la spital eram subnutrită, iar mușchii mei aproape că dispăruseră de pe oase. Notele medicilor indică programarea chirurgiei

Am murit și m-am descoperit pe mine însămi

reconstructive de îndată ce urma să devin mai puternică. Rănile mele s-au vindecat însă singure, cu mult timp înainte ca echipa de chirurși să mă considere pregătită pentru operație.

Toate aceste enigme pot fi reduse la o singură întrebare referitoare la remisiunile spontane: *ce factor a declanșat schimbarea, determinând corpul meu muribund să se vindece singur?*

În ceea ce mă privește, cunosc răspunsul... dar acesta nu poate fi găsit în manualele de medicină.

Capitolul 12

Viața privită prin alți ochi

În primele luni după ce am părăsit spitalul am trăit o stare de euforie continuă, ca și cum aș fi fost drogată. Totul mi se părea minunat de frumos și chiar și cel mai banal obiect sau eveniment mi se părea miraculos și încărcat de magie; spre exemplu, mobila din sufrageria casei mele, pe care o aveam de foarte mulți ani și care nu mi s-a părut niciodată specială în vreun fel. Când m-am întors acasă, am sesizat imediat frumusețea deosebită a mobilei și am intuit cât de laborioasă a fost munca depusă pentru confecționarea ei. În mod similar, m-am urcat plină de emoție la volanul mașinii mele (pe care nu o mai putusem conduce în ultimele opt luni), minunându-mă încontinuu de capacitatea mea de a-mi coordona mâinile, ochii și picioarele pentru a o conduce. Tot ce era legat de corpul uman și de viață mă umplea de o încântare fără seamăn.

Pe măsură ce au trecut lunile, am început să îmi doresc să fac din nou ceva cu viața mea. Când mă gândeam însă la ceea ce îmi doream cu adevărat, mă simțeam copleșită, căci nu știam de unde să încep. Lumea nu mi se mai părea la fel cu aceea pe care o cunoscusem înainte. Îmi petrecusem ultimii patru ani focalizată exclusiv asupra bolii mele, citind, studiind și învățând tot ce puteam în legătură cu cancerul.

Unicul meu scop în viață fusese vindecarea de această boală. Într-un fel, pot spune că mă identificam mult mai puternic cu faptul că eram bolnavă de cancer decât cu viața propriu-zisă. Acum, această identificare dispăruse. Ce urma să fac așadar cu restul vieții mele?

Înainte de a primi diagnosticul, ținusem orbește la independența mea. Cât timp am fost bolnavă, am depins însă întru totul de Danny și de ceilalți membri ai familiei mele. Când m-am vindecat, aceștia și-au reluat rolurile obișnuite. Danny s-a întors la muncă, mama și fratele meu s-au întors în India, iar eu am rămas singură, încercând să îmi imaginez ce aș putea face cu viața mea în continuare.

Gândul de a mă întoarce la slujba mea de consultant în domeniul relocării mi se părea absurd. Renunțasem la această slujbă la scurt timp după ce am fost diagnosticată, iar în ultimii patru ani nu mai muncisem deloc, fiind mult prea absorbită de boala mea. Gândul de a mă întoarce la muncă mi se părea diferit acum, căci eu însămi nu mai eram aceeași.

Simțeam că nu mă mai pot conecta cu cei din jurul meu, sau mai bine zis, că ceilalți nu se mai puteau conecta cu mine. Ori de câte ori mă gândeam să mă întorc la lucru, nu știam ce anume îmi doream să fac. Nicio slujbă nu mi se mai părea potrivită. Într-un fel, nu mă mai simțeam integrată în rândul oamenilor de pe această planetă și al valorilor lor. Prioritățile mele se schimbaseră și nu mai eram interesată să lucrez într-un birou, să am un șef sau să câștig bani doar de dragul de a avea un venit. Nu-mi mai păsa nici de ideea de socializare, de ieșitul în oraș cu colegii de muncă, și nu-mi doream să mă mai lupt cu traficul aglomerat de dimineața și seara, ca să nu mai vorbesc de naveta într-un alt oraș. Pentru prima dată de la experiența mea în preajma morții, mă simțeam pierdută... și singură.

Mi-a devenit din ce în ce mai greu să mă angajez în conversații banale. Mîntea îmi fugea adesea și mă trezeam că mă gîndesc la altceva, inclusiv atunci când vorbeam cu prietenii. Mi-am pierdut interesul față de ceea ce se întîmpla în lumea politicii și față de știri, ba chiar și față de ceea ce făceau prietenii mei. În schimb, mă fascina mai mult ca oricînd apusul soarelui în timp ce stăteam pe plajă și savuram o înghețată. Acesta mă făcea de fiecare dată să mă simt de parcă aș fi experimentat pentru prima oară în viață frumusețea și iubirea acestei lumi. Splendoarea nuanțelor portocalii ale luminii solare care se reflecta în apa oceanului în timp ce nisipul ud îmi mîngîia picioarele mă umplea de fericire, într-o manieră pe care nu o mai experimentasem vreodată pînă atunci. Gustul cremos și delicios al înghețatei belgiene de ciocolată pe care o savuram mă făcea să mă simt de parcă era prima dată în viață când mîncam așa ceva!

Îl vedeam pe Dumnezeu pretutindeni, în fiecare animal și în fiecare insectă. Peste noapte, interesul meu față de lumea naturii a crescut amețitor. Nu mai puteam ucide nici măcar țânțarii care mă mușcau. Erau și ei forme de viață, și trebuiau să fie respectați ca atare. Aveau și ei menirea lor în această lume. Nu știam care era aceasta, dar știam că există, la fel cum și eu aveam o menire; în caz contrar, nu m-aș fi aflat în această lume.

În fiecare dimineață mă trezeam dorindu-mi să explorez din nou această lume. Fiecare zi reprezenta o aventură pentru mine. Îmi doream să mă plimb, să conduc, să explorez, să mă așez pe o pajiște sau pe nisip și să contemplan frumusețea vieții pe Pămînt! Eram interesată și de mediul urban, care mi se părea veșnic inedit. Îmi petreceam timpul explorînd piețele, savurînd imaginile orașului aglomerat, zgîrie-norii

luminați de neoane care păreau să atingă cerul, admirând sistemul de transport public atât de eficient și incredibilele poduri suspendate deasupra apei care făceau legătura între diferitele insule ale Hong Kongului. Toate aceste lucruri mă fascinau, de parcă le-aș fi văzut pentru prima dată.

Pe scurt, priveam lumea prin ochii unui nou-născut. Mă simțeam de parcă m-aș fi născut ca adult și am devenit pentru prima dată un copilăș pe data de 3 februarie 2006.

Pe de altă parte, îmi era greu să mă reconectez cu vechii mei prieteni, deși mă întâlneam uneori cu ei la o cafea sau pentru a lua masa la restaurant. Majoritatea doreau să afle ce s-a întâmplat cu mine, dar niciunul nu părea să înțeleagă profunzimea schimbărilor pe care le-a produs în mine experiența prin care am trecut. M-am trezit că devin agitată și că îmi pierd cu ușurință răbdarea în timpul acestor evenimente sociale. Nu mai puteam sta liniștită perioade lungi de timp și nu mă mai puteam angrena în conversații banale despre viața de zi cu zi.

Constatam că oamenii și-au pierdut capacitatea de a vedea magia vieții. Niciunul nu îmi împărtășea fascinația în fața naturii... și a vieții înseși. Păreau foarte prinși în rutinele lor și erau focalizați exclusiv asupra următorului lucru pe care îl aveau de făcut. Exact așa fusesem și eu înainte de experiența în apropierea morții. Oamenii sunt atât de prinși în ceea ce fac încât uită să trăiască momentul prezent.

Mai presus de orice, mă simțeam de parcă mă aflam în mijlocul unui proces minunat aflat în plină desfășurare. Eram conștientă că nu mi-a fost dat să trec degeaba prin experiența prin care am trecut. În pofida acestei stări interioare de entuziasm, nu consideram că trebuie să *fac* ceva anume. *Era suficient să fiu eu însămi și să nu îmi fie teamă*

să îmi manifest adevărata natură! Numai în acest fel puteam deveni un instrument al iubirii. În timpul experienței mele în apropierea morții am înțeles că acesta este cel mai bun lucru pe care îl poate face orice om, atât de dragul lui cât și de dragul planetei pe care trăiește.

Din acest punct de vedere, problemele nu mi se mai păreau atât de mari ca înainte. Dimpotrivă, mi se părea că oamenii își iau viața și problemele mult prea în serios, atitudine pe care o aveam și eu înainte. În trecut eram foarte prinsă în dramele celorlalți oameni, ca să nu mai vorbim de propriile mele drame. După experiența în apropierea morții m-am simțit pur și simplu binecuvântată că trăiesc și că am o nouă ocazie de a mă exprima în această lume. De aceea, nu mai doream să risipesc nici măcar un moment din această mare aventură. Îmi doream să fiu *eu însămi* în toată plenitudinea mea și să savurez la maxim fiecare moment în care sunt vie!

Nu mai suportam gândul de a mă lăsa trasă în jos de problemele minore lumești, cum ar fi grijile pentru viitor, cele provocate de bani, de lucru sau de casă și familie. Toate aceste aspecte mi se păreau insignifiante, căci aveam o încredere oarbă în procesul cosmic al vieții în care eram integrată.

Mi se părea mult mai important să râd și să mă distrez. Mă simțeam ușoară și regenerată, și râdeam cu ușurință. De aceea, savuram compania oamenilor care nu păreau să ia foarte în serios viața.

Când mă implicam într-o conversație legată de boală, de politică sau de moarte, opiniile mele erau întotdeauna radical diferite de ale celorlalți, tocmai din cauză că nu mă mai implicam în astfel de chestiuni. Peste noapte, capacitatea mea de a discerne și de a evalua lucrurile devenise imparțială.

Nu mai simțeam nevoia de a judeca și de a critica pe cineva, căci nici eu nu fusesem judecată în vreun fel în timpul experienței mele în apropierea morții. În lumea de dincolo am fost întâmpinată cu o compasiune infinită și cu o iubire necondiționată. De aceea, am adoptat la rândul meu această atitudine față de ceilalți oameni.

Așa se face că am început să îi privesc cu aceeași compasiune pe criminali și pe teroriști ca și pe victimele lor. Am ajuns să înțeleg (așa cum nu înțelesesem niciodată până atunci) că pentru a comite astfel de acte, aceștia trebuie să se afle într-o stare teribilă de confuzie, de frustrare, de durere interioară și de ură de sine. Un om fericit și conștient de sine nu ar comite *niciodată* astfel de fapte! Este o bucurie să te afli în preajma unui om care se iubește și se prețuiește pe el însuși, căci el nu are altceva de oferit decât iubirea sa necondiționată. Pentru a fi capabil de asemenea crime, un om trebuie să fie foarte bolnav din punct de vedere emoțional, stare deloc diferită de cancer.

Din păcate, societatea noastră îi tratează cu dispreț pe acești oameni care suferă de un cancer „mental“, fără să îi ajute în vreun fel să se vindece de condiția lor. Dimpotrivă, face tot ce îi stă în puteri pentru a le amplifica ura de sine. Din cauza acestei atitudini, acest „cancer“ societal nu face decât să crească și să se răspândească. Eram din ce în ce mai conștientă că oamenii nu au creat o societate care promovează sănătatea și bunăstarea mentală și fizică.

Din acest punct de vedere, nu mai puteam privi această lume din perspectiva lui „noi“ versus „ei“, respectiv a victimelor și a abuzatorilor. „Ei“ nu există. Există numai „noi“. Suntem cu toții Una, produse ale propriei noastre creații, ale gândurilor, acțiunilor și convingerilor noastre.

Chiar și răufăcătorii sunt victime ale urii lor de sine și ale durerii lor interioare.

Nu mai priveam nici moartea așa cum o văd ceilalți oameni, așa că îmi era foarte greu să jelesc pe cineva. De bună seamă, dacă murea cineva care îmi era drag, mă întristam, căci îmi era dor de el, dar nu îl mai plângeam, căci eram conștientă că a ajuns în lumea de dincolo și că era foarte fericit! Este imposibil să fii trist în acea lume. Mai mult, indiferent cum murise, știam că moartea sa a fost perfectă și că la nivelul tapiseriei generale totul continuă să rămână desăvârșit.

Data fiind această perspectivă extrem de diferită de cea a celorlalți oameni, am devenit extrem de prudentă în a-mi exprima opiniile, căci nu îmi doream să fiu înțeleasă greșit. Știam că puțini sunt oamenii care ar înțelege că în lumea de dincolo nu ne așteaptă nicio judecată, lucru valabil chiar și pentru cei mai răi dintre teroriști. De aceea, eram plină de compasiune față de aceștia, înțelegând perfect de ce acționează așa cum o fac. Pe un nivel mai lumesc, știam că nu mă așteaptă nicio judecată în lumea de dincolo dacă nu voi respecta dogmele religioase și culturale care nu mi se păreau potrivite.

Așa se face că am ajuns (încetul cu încetul) să îmi cultiv îndeosebi propria companie, cu excepția lui Danny. În prezența lui mă simțeam într-o siguranță deplină. Știam că el nu mă va judeca niciodată. Soțul meu fusese alături de mine de-a lungul întregii mele călătorii, fiind unul dintre puținii oameni care mă înțelegeau cu adevărat. Mă asculta întotdeauna cu răbdare atunci când îi vorbeam despre ceea ce simt și mă ajuta să îmi înțeleg mai bine noile emoții.

Pe de altă parte, simțeam nevoia continuă de a vorbi despre experiența mea, de a înțelege mai bine ce s-a întâmplat

Am murit și m-am descoperit pe mine însămi

și de a-mi împărtăși această experiență cu alți oameni. De aceea, Danny m-a încurajat să scriu despre ea și să îmi exprim astfel sentimentele. I-am ascultat sfatul și am început să scriu. Am început prin a scrie pe bloguri și pe forumuri de pe Internet, iar această activitate mi s-a părut extrem de terapeutică, ajutându-mă să mă integrez mai bine în noua mea lume.

Capitolul 13

Găsirea Căii mele

Am ajuns astfel la o viziune asupra vieții pe care foarte puțini oameni din cercul meu social (dacă exista vreunul) o împărtășeau. Între altele, nu mă mai temeam de nimic: de boală, de moarte, de bătrânețe, de lipsa banilor etc. Când nu te mai temi de moarte este greu să mai găsești vreun motiv de spaimă, căci marea majoritate a oamenilor consideră moartea cel mai odios scenariu. Iar dacă tot ce poate fi mai rău te lasă rece, ce altceva te-ar mai putea înspăimânta?

Pe de altă parte, aveam dificultăți în a mă reintegra în această lume fizică, întrucât aceasta nu mi se mai părea reală. Lumea de dincolo mi se părea mult mai autentică. Așa cum spuneam mai devreme, mă intriga faptul că oamenii își iau viața atât de în serios, de pildă problemele financiare, în condițiile în care au atâtea alte motive să se bucure și să fie recunoscători. În plus, nu puteam înțelege de ce ignoră oamenii cu atâta grație iubirea, relațiile, talentul, creativitatea, individualitatea și alte asemenea valori pe care eu începusem să le prețuiesc foarte mult. Toată lumea era focalizată asupra banilor, pierzând foarte mult timp în slujbe pe care le detestau. Această perspectivă asupra vieții mi se părea extrem de greșită. Prioritățile și valorile oamenilor erau prost ierarhizate și totul mi se părea cu susul în jos în această

Am murit și m-am descoperit pe mine însămi

lume. Îmi dădeam seama că și eu gândisem la fel înainte, dar nu-mi puteam imagina că m-aș mai putea întoarce vreodată la această perspectivă.

Nu-mi voi mai lua niciodată o slujbă care nu-mi face plăcere numai de dragul banilor; îmi spuneam adeseori. Criteriile mele s-au schimbat. Viața și timpul pe care îl petrec pe această planetă mi se par mult mai valoroase acum.

Danny a descoperit la rândul lui că perspectiva sa asupra vieții s-a schimbat după ce m-a văzut măcinată de cancer și aproape moartă. Înainte de boala mea lucrase în vânzări și în marketing pentru o organizație multinațională, fiind responsabil pentru distribuția produselor acesteia în țările din Asia. După toate prin câte am trecut împreună, această slujbă i se părea acum monotona și neatrăgătoare. Ne maturizaserăm amândoi. Am învățat împreună foarte multe lucruri, iar acestea ne-au transformat.

Visul lui Danny a fost întotdeauna acela de a-și conduce propria afacere. De aceea, l-am încurajat să o facă. Înainte de experiența în apropierea morții, mi-ar fi fost frică să fac acest lucru, căci m-aș fi focalizat exclusiv asupra riscurilor. Cum ne-am mai fi putut susține viața dacă ar fi dat greș?

Între timp, perspectiva mea asupra vieții s-a schimbat, iar împlinirea visului lui mi se părea mult mai importantă, căci nimic nu merită în condițiile în care lași în urma ta numai regrete. De aceea, l-am încurajat să își înceapă afacerea la care visase întotdeauna: crearea și asigurarea de instrumente de evaluare a carierei pentru studenți și pentru corporații.

Trecerea lui Danny de la o slujbă în serviciul unui angajator la o activitate independentă a fost mult ușurată de faptul că a fost concediat, întrucât lipsise prea mult de la serviciu în timpul bolii mele. În trecut acest lucru ne-ar fi deranjat pe amândoi. Acum ni se părea însă că Universul

ne iese în întâmpinare, ajutându-l pe soțul meu să își îndeplinească visul. Priveam concedierea lui ca pe o ocazie de a face altceva, care să îl umple de entuziasm!

De bună seamă, pentru a începe această nouă aventură a trebuit să ne restrângem dramatic cheltuielile. Ne-am mutat într-un apartament mai mic și am tăiat foarte mult din cheltuielile noastre personale. Am ajuns astfel într-o zonă săracă și departe de centrul Hong Kongului, într-un sătuc situat la granița cu China. Eram astfel izolați de comunitatea noastră, dar acest lucru ne-a permis să ne reevaluăm viața. Trăiam o viață foarte diferită de cea de dinainte, dar ni se părea amândurora că aveam șansa unui nou început.

În trecut aș fi privit concedierea lui Danny și nevoia de a ne muta la periferia Hong Kongului și de a ne reduce cheltuielile ca pe un eveniment negativ sau dureros. Acesta mi-ar fi cauzat foarte multă teamă, căci mi-aș fi simțit pusă în pericol securitatea. Dat fiind însă că mai auzeam încă în minte cuvintele: „*Du-te înapoi și trăiește-ți fără teamă viața!*“, știam că totul se va sfârși cu bine. Printre multele mesaje pe care le primisem în timpul experienței mele în apropierea morții – cum ar fi acela că suntem cu toții una, că esența noastră este iubirea cea mai pură sau că suntem niște ființe mărețe și sublime – acesta mi se părea cel mai impresionant, așa că îl auzeam tot timpul în mintea mea. Dat fiind că mi-a fost transmis simultan de tata și de Soni, ori de câte ori îl aud în sinea mea, îl aud fie cu vocea tatălui meu, fie cu cea a lui Soni, în funcție de situație. În cazul de față, am privit evenimentele ca pe o aventură minunată la care participam și ca pe un nou început.

În plus, experiența în apropierea morții mă făcuse să trec de la o perspectivă exterioară asupra vieții pe care o integram apoi în interior la una interioară pe care o proiectam

apoi în exterior. Cu alte cuvinte, înainte lumea exterioară mi se părea reală, silindu-mă să mă adaptez ei. Datorită acestei perspective, îmi ofeream puterea lumii exterioare, lăsând-o să îmi controleze comportamentul, stările de spirit și modul de a gândi. În acea vreme nu îmi consideram reale reacțiile emoționale și sentimentele, căci acestea nu erau tangibile. La urma urmelor, erau simple reacții subiective la evenimentele reale ale lumii exterioare. Datorită acestui tipar, mă simțeam o victimă a circumstanțelor exterioare, și nu creatoarea propriei mele vieți. Chiar și boala de care am suferit mi se părea un eveniment exterior care s-a abătut pe neașteptate asupra mea, fără nicio contribuție personală.

După experiența în apropierea morții am început să mă consider parte integrantă dintr-o Totalitate mai mare decât mine, care include întregul Univers, nu doar cel din momentul de față, ci și cel care a existat sau care va exista vreodată. Cu acea ocazie, am înțeles că toate lucrurile sunt interconectate și că eu sunt centrul universului meu, care se adaptează la perspectiva mea interioară, așa cum se întâmplă și în cazul celorlalți oameni. Cu toții ne aflăm în centrul acestei rețele cosmice uriașe.

De-a lungul timpului, am reușit să îmi construiesc împreună cu Danny o viață nouă, fapt care mi-a confirmat această nouă perspectivă asupra lumii. Deși întreaga creație există în interiorul acestei rețele interconectate, iar noi avem acces la întreaga rețea, lumea mea într-un anumit moment este o tapiserie țesută din gândurile, sentimentele, experiențele, relațiile, emoțiile și evenimentele prin care am trecut până în acel moment. Niciun eveniment din viața mea nu poate exista dacă nu l-am țesut eu însămi în propria mea tapiserie. De aceea, eu pot favoriza sau limita anumite evenimente prin includerea sau prin restricționarea lor în conștiința mea. Cu

alte cuvinte, eu dispun cu adevărat de un liber arbitru, care îmi permite să decid ce anume doresc să atrag în experiența mea de viață prin focalizarea mea.

Ori de câte ori îmi focalizez atenția asupra unui anumit aspect al vieții, acesta devine parte integrantă din tapiseria mea. Ca să revin la analogia cu depozitul, asta înseamnă că îmi proiectez lumina lanternei asupra lui. În acest fel, respectivul aspect devine parte integrantă din sistemul convingerilor mele, adică adevărul meu interior.

Am înțeles astfel că scopul vieții mele constă în lărgirea tapiseriei mele și în atragerea unor experiențe mai sublime și mai interesante în viața mea. Am ajuns să consider mult mai multe lucruri posibile în toate domeniile vieții, renunțând la multe din limitările pe care le acceptasem până atunci. Am început să mă întreb ce adevăruri în care am crezut orbește până atunci erau simple condiționări sociale. Mi-am reexaminat convingerile și le-am pus la îndoială pe cele care mi se păruseră înainte negative sau imposibile.

De ce cred cutare lucru? – mă întrebam. Este această convingere o condiționare culturală sau socială? A fost ea adevărată cândva pentru mine, fără să mai fie la ora actuală? Merită să continui să cred în multe din convingerile care mi-au fost inoculate în copilărie și prin educație?

Am constatat că deși îmi puteam păstra anumite convingeri mai vechi, la marea majoritate merita să renunț.

Spre exemplu, am crescut de mică cu convingerea că femeile trebuie să fie supuse. Mediul meu cultural a exercitat dintotdeauna o mare presiune asupra femeilor care sunt prea independente sau care aspiră să facă ceva cu viața lor, considerând că principalul rol pe care trebuie să îl joace o femeie este acela de soție și mamă. Personal, nu m-am ridicat niciodată la înălțimea acestui standard.

Din această cauză, mi-am petrecut foarte mult timp din viață criticându-mă singură și condamnându-mă pentru că nu mă ridicam la înălțimea acestor așteptări. Din acest punct de vedere, m-am simțit întotdeauna inadecvată. După experiența în apropierea morții am înțeles că aceste convingeri nu erau decât un set greșit de standarde sociale.

În plus, în trecut credeam că nu sunt suficient de spirituală și că trebuie să lucrez din greu în această privință. După experiența în apropierea morții am descoperit că suntem cu toții ființe spirituale, indiferent de ceea ce facem sau de ceea ce credem. Noi nu putem fi altceva, pentru simplul motiv că asta suntem: ființe spirituale. Singura problemă este că nu realizăm acest lucru.

Cu această ocazie, am înțeles că nu voi putea găsi vreodată adevărata bucurie și fericire decât iubindu-mă pe mine însămi, interiorizându-mă, urmându-mi inima și făcând numai lucrurile care îmi plac cu adevărat. Am descoperit astfel că atunci când mi se pare că m-am rătăcit și că nu îmi mai găsesc direcția în viață (lucru care mi se întâmplă frecvent, inclusiv la ora actuală), adevărata semnificație a acestei stări este că am uitat de mine însămi, că nu mai sunt conectată la esența mea și la menirea pe care am venit să o îndeplinesc în această lume. Acest lucru tinde să se întâmple ori de câte ori nu îmi mai ascult vocea interioară și când îmi cedez puterea lumii exterioare, cum ar fi reclamele TV, ziarele, marile companii de medicamente, opiniile celorlalți oameni, convingerile culturale și sociale etc.

Înainte, atunci când mă simțeam pierdută, primul lucru pe care îl făceam era să caut răspunsuri *în afara mea*, în cărți, la profesori sau la maeștri, în speranța că aceștia îmi vor oferi pe tavă soluția pe care eu nu reușeam să o găsesc. De pildă, exact asta am făcut atunci când am fost diagnosticată

cu cancer. În final, această atitudine nu făcea decât să mă golească și mai tare de energie, căci îmi cedam puterea de fiecare dată.

Inversarea perspectivei m-a ajutat să capăt o încredere din ce în ce mai mare în călăuzirea pe care o primeam în interior. Am constatat astfel că ceea ce simt are un impact absolut asupra întregului meu univers. Fiind centrul rețelei mele cosmice, Totalitatea este afectată de mine. Astfel, din punctul meu de vedere, dacă eu sunt fericită, întregul Univers este fericit. Dacă eu mă iubesc pe mine însămi, toată lumea mă iubește la rândul ei. Dacă eu mă simt împăcată, întreaga creație se simte împăcată, și așa mai departe.

Dacă mă confruntam cu dificultăți și cu încercări, nu mai încercam să le modific la nivel fizic (așa cum procedam înaintea experienței mele în apropierea morții), ci verificam ce se întâmplă în lumea mea interioară. Astfel, ori de câte ori mă simt stresată, anxioasă, nefericită sau ceva de genul acesta, mă interiorizez și încerc să ies din această stare. Meditez, reflectez, mă plimb prin natură sau ascult muzică, până când încep să mă simt din nou centrată și calmă. Într-un mod de necrezut, ori de câte ori fac acest lucru lumea exterioară se transformă la rândul ei și multe din obstacolele cu care mă confruntam dispar de la sine, fără ca eu să fac ceva anume.

Atunci când afirm că devin „centrată“, mă refer la faptul că mă simt din nou în centrul rețelei mele cosmice, *conștientă* de această poziție. În realitate, noi ne aflăm întotdeauna în centrul existenței noastre, dar este foarte important să *simțim* acest lucru.

Când și când, mi se întâmplă să uit de locul central pe care îl ocup în cosmosul meu. Mă las prinsă în dramele, contradicțiile, durerile și suferințele lumii exterioare, fără

să mă mai consider ființa măreață și sublimă care sunt în realitate.

Din fericire, în timp am ajuns să îmi dau seama că noi nu suntem deconectați niciodată cu adevărat de centrul nostru. Atunci când uităm însă de el, nu mai simțim pacea și fericirea care derivă din el. Devenim implicați în iluzia separării și nu ne mai dăm seama că fericirea și tristețea merg mână în mână în această lume, la fel ca lumina și întunericul sau yin și yang. Deconectarea face parte integrantă din iluzia dualității și face imposibilă sesizarea unității creației. Centrarea în sine înseamnă exact opusul: privirea lumii din perspectiva unității și *conștientizarea adevăratului nostru loc... în centrul acestei unități.*

Pe un nivel foarte profund, continuam să fiu conștientă de faptul că noi suntem una cu Universul. De aceea, chiar și în această lume fizică, *eu sunt* în centrul mării rețele cosmice care alcătuiește acest Univers, indiferent dacă sunt sau nu conștientă de acest lucru! Asta înseamnă să îți realizezi propria măreție și conexiunea cu Infinitatea.

Pe măsură ce au trecut lunile și anii, am început să pun din ce în ce mai mult în practică această nouă perspectivă asupra lumii. Au existat cazuri în care eram foarte ocupată și în care toată lumea din jurul meu era foarte stresată, situație în care îmi luam câteva momente libere pentru a mă centra, fapt care îmi atrăgea acuzațiile celorlalți. Eu știam însă că încercarea de a rezolva lucrurile exclusiv la nivel fizic este fie sortită eșecului, fie mult mai lentă decât centrarea la nivel spiritual. Chiar și astăzi, încercarea de a rezolva ceva exclusiv la nivel fizic mă face să simt că mă mișc cu încetinitorul, provocându-mi o mare frustrare și amplificându-mi stresul.

Pe de altă parte, am descoperit că dacă îmi fac timp să mă centrez din nou în sine, indiferent de ceea ce cred cei din jurul

meu, multe din obstacolele exterioare dispar de la sine, de îndată ce redevin conștientă de conexiunea mea cu Totalitatea și de îndată ce încep să mă simt din nou fericită și calmă. În timpul acestor ședințe de centrare în sine devin foarte lucidă, descoperind soluții infinite mai bune la problemele mele decât dacă încerc să le abordez doar din perspectiva exterioară. Această metodă este o consecință directă a experienței mele în apropierea morții și derivă din înțelegerea faptului că fac parte integrantă din marea tapiserie cosmică și că mă situez chiar în centrul acesteia, putând intra în contact cu întregul Univers prin simpla interiorizare.

De-a lungul anilor care au urmat experienței mele în apropierea morții am descoperit de asemenea că am o nevoie mult mai mare să fiu aproape de natură, îndeosebi de mare, dacă doresc să mă simt foarte bine. La fel ca în primele zile din spital, am descoperit că mă pot conecta instantaneu cu starea pe care am trăit-o în lumea de dincolo dacă privesc și dacă ascult valurile oceanului.

O altă schimbare care m-a încântat literalmente a fost transformarea prietenilor cei mai apropiați și a membrilor familiei mele. Poate părea paradoxal, dar după experiența mea în preajma morții mulți oameni mi-au spus că simt o schimbare energetică atunci când se află în preajma mea. Nu vorbesc foarte des despre acest lucru în public, deoarece cred că această transformare se produce la nivelul sinelui. Este posibil ca starea mea de spirit să reflecte în acești oameni acele aspecte pozitive pe care sunt pregătiți să le experimenteze.

Tot datorită experienței pe care am trăit-o atunci, am ajuns să cred cu toată convingerea că avem *cu toții* capacitatea de a ne vindeca și de a-i vindeca pe cei din jurul nostru. Atunci când intrăm în contact cu acest aspect infinit al ființei noastre în care suntem una cu Totalitatea, boala pur

și simplu nu mai poate sălăslui în trup, și întrucât suntem cu toții conectați, nu există niciun motiv pentru care bunăstarea unei persoane să nu îi influențeze și pe ceilalți, ridicându-le nivelul de conștiință și declanșând în ei propria lor vindecare. Prin vindecarea altor persoane, noi contribuim de asemenea și la vindecarea de sine, ba chiar și a planetei pe care trăim. Între noi, semenii noștri și întreaga planetă nu există alte diferențe decât cele din mintea noastră.

De-a lungul timpului, viața mea a avut multe suișuri și coborâșuri, iar uneori îmi vine foarte greu să rămân centrată în sine. Există multe treburi lumești cărora trebuie să le fac față, cum ar fi cele casnice sau plata facturilor, iar după experiența mea în preajma morții nu mai reușesc să mă focalizez foarte bine asupra acestor detalii. În orice situație m-aș afla însă, nu mă situez niciodată prea departe de regăsirea locului meu central în Univers și de mesajul pe care l-am adus cu mine din lumea de dincolo: „*Du-te și trăiește-ți fără teamă viața!*“

Pe de altă parte, am descoperit că deși mi-am făcut prieteni noi (printre care unul care m-a ajutat enorm să îmi înțeleg propria experiență), am dificultăți în a mă reconecta cu mulți dintre prietenii mei vechi. Nu mai sunt la fel de sociabilă cum eram în trecut și nu mai îmi plac aceleași lucruri. Înainte aveam foarte mulți prieteni superficiali, dar acum nu mai las decât un grup foarte select de oameni aleși sufletește să pătrundă în intimitatea mea. Pe mulți dintre aceștia i-am cunoscut prin intermediul unui grup de persoane care au trăit experiențe în apropierea morții la care am participat în anii din urmă. Câțiva dintre noi ne-am apropiat, mulți dintre aceștia trăind experiențe similare cu ale mele.

Le sunt în continuare devotată membrilor familiei mele, îndeosebi soțului, mamei și fratelui meu. Aceștia au fost alături de mine de-a lungul întregii crize existențiale prin

care am trecut, ajutându-mă din răspuțeri, motiv pentru care le sunt extrem de recunoscătoare. Pe de altă parte, îmi este foarte greu să ating acest nivel de intimitate cu alte persoane.

Asta nu înseamnă că îmi propun să trăiesc în solitudine. Continui să am o viață socială, iar una din marile mele plăceri constă în a-i ajuta pe oameni să se înțeleagă mai bine pe ei înșiși și viața pe care o trăiesc. Realizez acest lucru în principal prin textele pe care le scriu și prin activitatea mea actuală, de antrenor cultural. Așa cum vei vedea în capitolul următor, această permisiune pe care mi-am acordat-o de a fi eu însămi a avut un impact uriaș asupra mea de-a lungul acestei noi aventuri extraordinare care a fost viața mea trăită după experiența în apropierea morții.

Capitolul 14

Vindecarea este doar începutul

Cartea pe care o ții în mână este cea mai bună dovadă a lucrurilor care se pot petrece atunci când îți acorzi permisiunea de a fi tu însuși. În cadrul acestui capitol doresc să îți împărtășesc o serie de sincronicități care s-au petrecut pentru ca această carte să poată apărea.

La scurt timp după experiența mea în preajma morții și după vindecarea mea, trăiam o stare de euforie continuă și doream să strig în gura mare ceea ce am aflat în timpul ei, pentru ca toată lumea să afle! Îmi doream ca toți oamenii să știe ce mi s-a întâmplat și să simtă ce simțeam eu. Pe de altă parte, mă cam speria gândul de a vorbi deschis despre experiența mea și de a o publica sau de a atrage atenția asupra mea. Nu mă simțeam pregătită să ajung în lumina reflectoarelor și în centrul atenției.

Principiile yin și yang se completează însă întotdeauna de-a lungul ciclurilor vieții, așa că deși eram preocupată de felul în care va fi primită de alți oameni experiența mea, ceva din interiorul meu îmi spunea că trebuie să o împărtășesc cu un public cât mai numeros. Cu alte cuvinte, simțeam simultan nevoia de a vorbi despre ea, dar și aceea de a rămâne în banca mea. Eram însă conștientă că atunci când va sosi momentul oportun, iar eu mă voi simți pregătită în interiorul meu, calea

de a atrage atenția lumii asupra experienței mele avea să mi se reveleze de la sine, cu aceeași ușurință pe care am simțit-o în timpul experienței mele în apropierea morții.

Până atunci nu am făcut altceva decât să mă las în voia noii mele înțelegeri, recent achiziționate, așa cum am descris în capitoul anterior. Mi-am păstrat autenticitatea și am trăit în maniera care mă făcea să mă simt cel mai fericită. Cum spune dictonul american, „mi-am urmat fericirea“, convinsă că oamenii pregătiți sau care aveau nevoie să audă mesajul meu mă vor găsi singuri. În acest scop, am rămas tot timpul deschisă în fața posibilităților infinite ale Universului, lăsându-l pe acesta să decidă cât de departe trebuie să se răspândească mesajul meu. În pofida acestei atitudini interioare de deschidere și acceptare, nimic nu m-a pregătit pentru ceea ce avea să urmeze...

În luna martie 2011 mă aflu în Emiratele Arabe Unite, vizitând-o pe buna mea prietenă din copilărie Sunita, care tocmai își deschisese aici un centru de pregătire holistică. Aceasta m-a invitat să vin și să îmi relatez experiența în fața unei audiențe din Dubai, iar eu mă aflu în cea mai bună stare de spirit, căci prelegerea mea a fost foarte bine primită. Nu fusem prea sigură cum va fi receptată experiența mea, iar surpriza pe care am trăit-o a fost una dintre cele mai plăcute pentru mine. Prin urmare, în interiorul meu s-a produs un declic și m-am simțit în sfârșit complet pregătită să îmi împărtășesc povestea vieții întregii lumi.

Pentru prima dată de la experiența mea în preajma morții, am simțit o transformare în sala în care îmi țineam prelegerea, dar aceasta se producea de fapt în mine însămi, chiar dacă îi influența pe toți cei de față. Nu-mi venea să cred cât de puternice sunt efectele vindecătoare ale cuvintelor mele. Oamenii trăgeau concluziile de care aveau nevoie

pornind de la experiența mea și toată lumea simțea că se petrece ceva important.

Cu această ocazie, am înțeles din nou că ceilalți oameni trebuie să afle ce mi s-a întâmplat! Mai mult, am înțeles că am căzut din nou în capcana fricii și a emoțiilor negative, ascunzându-mi sinele real din cauza acestora, motiv pentru care începeam să pierd legătura cu el. În Dubai m-am simțit din nou conectată plenar cu acest sine infinit și sublim, așa că m-am simțit pregătită pentru orice mi-ar fi oferit viața în continuare. În acea sală de conferințe, am renunțat la toate inhibițiile mele legate de împărtășirea experienței prin care am trecut în fața întregii lumi, indiferent cum ar fi fost primită aceasta. Pentru prima dată, eram dispusă să mă arunc în necunoscut și să am încredere în ambiguitate.

Până atunci crezusem că experiența mea în apropierea morții a fost specială doar pentru mine, și deși am adus un mesaj pentru toți oamenii, *eu* rămâneam principala beneficiară a vindecării mele. Acesta era unul din motivele pentru care aveam îndoieli atât de mari în ceea ce privește împărtășirea experienței mele, căci nu îmi dădeam seama cât de mult ar fi putut beneficia ceilalți oameni de pe urma ei. În acea zi și în acea sală de conferințe, ceva s-a schimbat în mine. Privind reacția ascultătorilor mei și transformarea care se producea în ei sub privirile mele, am înțeles subit că boala de care m-am îmbolnăvit și vindecarea ei ulterioară nu mi-au servit numai mie, ci ar fi trebuit să servească *întregii planete*. Dacă este adevărat că suntem cu toții Una, atunci ceea ce mi s-a întâmplat mie li s-ar putea întâmpla și altor oameni. Eu nu sunt distinctă de restul Universului, deci nici experiențele mele nu pot fi *numai ale mele*. Cu această ocazie, am înțeles că motivul pentru care m-am îmbolnăvit și apoi am luat decizia de a mă întoarce în această lume era tocmai acela

de a sluji ca instrument pentru ca și alți oameni să se poată vindeca, nu doar la nivel fizic, ci și la nivel emoțional (care este mai important decât cel fizic), căci realitatea fizică este întotdeauna modelată de ceea ce simțim.

Până atunci crezusem că vindecarea mea de cancer a fost apogeul călătoriei mele prin această viață și finalul poveștii mele. În Dubai am înțeles însă că realitatea era exact pe dos: vindecarea mea reprezenta începutul, nu sfârșitul. Ea semnala începutul unui nou capitol din viața mea, mai măreț decât cele de dinainte, și tot ce trebuia să fac pentru a scrie acest capitol era să pășesc fără teamă în necunoscut.

Ca de obicei, nu trebuia să fac ceva anume, căci lucrurile vor veni de la sine atât timp cât *le voi permite* să se petreacă. De aceea, în acel moment m-am gândit: „*Bine! Așa să fie! Sunt complet deschisă în fața tuturor surprizelor pe care mi le rezervi! Acum înțeleg!*“

La o săptămână de când mă aflam în Dubai, pe data de 16 martie, mi-am verificat email-ul așteptându-mă să primesc felicitări de ziua mea de la prieteni și de la membrii familiei mele. Spre uimirea mea, printre acestea se afla un mesaj de la un editor adjunct al editurii Hay House care îmi scria: „Wayne Dyer a devenit unul din cei mai mari fani ai dumneavoastră după ce a citit despre experiența în apropierea morții prin care ați trecut. Dacă sunteți interesată să scrieți o carte despre această experiență, editura Hay House se oferă să colaboreze cu dumneavoastră și să o publice.“

Citind aceste cuvinte, nu mi-am putut împiedica lacrimile să îmi curgă pe obraji. Ce surpriză incredibilă de ziua mea! Ce confirmare perfectă a sentimentelor mele din ziua precedentă!

Mă apucasem deja să scriu o carte și mă întrebam câteodată cum am să reușesc să o public, dar demersul mi se

părea prea îndrăzneț și fără cine știe ce șanse de reușită. De altfel, până cu o zi înainte nu fusesem cu adevărat pregătită să îmi împărtășesc experiența întregii lumi.

Totuși, de-a lungul lunilor precedente mulți oameni mă întrebaseră dacă nu scriu o carte despre experiența mea în apropierea morții. Când le spuneam că da, mă întrebau dacă mi-am găsit o editură, iar eu le răspundeam că nu.

Atunci, majoritatea îmi spuneau:

– Deși povestea ta este cu adevărat uimitoare, în zilele acestea este greu să convingi un editor măcar să îți citească manuscrisul. Sunt prea multe cărți spirituale care se scriu în această perioadă, așa că cel mai probabil editorii nici măcar nu vor arunca o privire peste ce ai scris. Fii pregătită să primești numeroase respingeri.

Alții îmi spuneau:

– Ai nevoie de un agent literar care să te reprezinte. În caz contrar, manuscrisul tău nu va ajunge pe masa niciunui editor. Editorii au renunțat de mult să mai citească manuscrise care nu provin direct de la un agent literar. Cel mai sigur ar fi să îți publici singură cartea!

Eu le răspundeam tuturor:

– Nu am de gând să bat la porțile niciunei edituri, și nici să implor pe cineva să îmi publice cartea. Povestea vieții mele se va răspândi cu viteza care îi este predestinată. Dacă este predestinată să ajungă la un număr mare de oameni, Universul va avea grijă de acest lucru.

Le mai spuneam prietenilor mei că dintre toate opțiunile pe care le aveam la dispoziție, visul meu era să fiu publicată de Hay House, pe care o consideram cea mai bună editură de profil. Îi iubeam în egală măsură pe toți autorii pe care îi publica. Am verificat site-ul editurii și am descoperit că într-adevăr, aceasta nu accepta manuscrise care nu prove-

neau de la agenți literari. Nu-mi era prea clar unde se găseau acești agenți, așa că am lăsat lucrurile să curgă și mi-am văzut de viața mea.

Așa cum spuneam mai devreme, după experiența mea în preajma morții am simțit în permanență că se petrece ceva mareț. M-am simțit tot timpul călăuzită și ghidată, inclusiv în acele momente în care viața nu părea să mă conducă într-o direcție anume. Continuam să am încredere în ceea ce am simțit în timpul experienței mele și știam că totul era bine și așa cum trebuia să fie. Primirea aceluși email de la Hay House mi-a confirmat că am avut tot timpul dreptate.

De bună seamă, am răspuns imediat la email cu un entuziast: „*Da, da, da!*“, ba chiar i-am scris aceluși editor adjunct că era ziua mea și că îmi trimisese un cadou minunat!

Câteva zile mai târziu, când m-am întors acasă la Hong Kong, am primit un mesaj de la buna mea prietenă Veronica Lee, în care aceasta îmi spunea că a ascultat un show radiofonic al lui Wayne Dyer în care acesta a vorbit despre experiența mea. A adăugat că acesta a povestit despre experiența mea în preajma morții câteva săptămâni la rând, așa că am intrat pe site-ul Hay House Radio, am accesat arhivele și am început să ascult. Și într-adevăr, Wayne Dyer a vorbit despre mine și despre experiența mea săptămâni la rând! Nu-mi venea să cred că devenisem obiectul atenției unui număr atât de mare de oameni.

La scurt timp, mi-am propus să îl iau prin surprindere pe Wayne și să sun în direct în cadrul showului său, căci accepta apeluri de la ascultători și le răspundea. Datorită diferenței de fus orar, programul lui era difuzat la 4:00 dimineața, ora Hong Kongului. De aceea, mi-am pus ceasul să sune la 3:30, am deschis calculatorul și am prins postul de radio, după care am început să formez numărul de telefon. La primele două

încercări linia a fost ocupată, dar spre încântarea mea, a treia oară am reușit. Nu era încă nici măcar ora 4:00.

Persoana care mi-a răspuns la telefon m-a întrebat cum mă cheamă și de unde sunam. În continuare, m-a pus să aștept. Când showul a început efectiv, imediat după introducerea producătoarea lui Wayne, Diane Ray, a spus:

– O, avem un apel din Hong Kong. Ce-ar fi să îl luăm?

Inima mea a sărit peste o bătaie când am auzit aceste cuvinte. (Aflasem că este foarte greu să fii acceptat la showul radiofonic al lui Wayne).

Chiar înainte să scot vreun cuvânt, Wayne a exclamat:

– O, Doamne, cred că știi cine ar putea fi! Este cine cred eu că este?

– Bună ziua. Numele meu este Anita, i-am răspuns.

– O, Doamne, la telefon este chiar Anita, cea care a trăit experiența în preajma morții! Sunt fericit că ai intervenit în showul meu radiofonic! a exclamat Wayne. Diane, vrei să anulezi toate celelalte apeluri? Nu voi mai primi altul în timpul acestui show!

După care m-a rugat să îmi împărtășesc în direct experiența. După încheierea emisiunii, Wayne m-a rugat să rămân pe fir. Am continuat să vorbim, ocazie cu care mi-a spus că ar fi onorat să îmi scrie prefața la carte, dacă voi fi de acord.

Dacă voi fi de acord? Oare glumește!? Aș fi superîn-cântată!

În continuare, Wayne mi-a spus că a scos la imprimantă întreaga relatare a experienței mele în apropierea morții, care are 21 de pagini, a făcut 40 de copii și le-a distribuit la toți cunoscuții lui. I-a dat o copie chiar și mamei sale, care și-a găsit foarte multă mângâiere citind-o. Wayne a adăugat

Am murit și m-am descoperit pe mine însămi

că m-a citat de mai multe ori în ultima sa carte, *Dorințe împlinite*.

Nu-mi venea să cred. Prin minte îmi treceau gânduri de genul: „*Chiar mi se întâmplă așa ceva? Wayne Dyer m-a citat în ultima lui carte?*“

După ce am schimbat numerele de telefon, Wayne mi-a spus că îl pot suna oricând doresc.

Nu mai puteam de bucurie! În următoarele zile parcă pluteam prin aer. Nu mai aveam poftă de mâncare și nu mai puteam dormi, căci exaltarea mea interioară era prea mare. Simțisem tot timpul că mă aștepta ceva mareț și că tot ce trebuia să fac era să fiu eu însămi, să permit lucrurilor să se întâmple și să mă bucur de călătorie. Iar acum, toate acestea chiar se întâmplau!

În următoarele săptămâni am vorbit de mai multe ori la telefon cu Wayne, discutând despre carte și despre direcția ei, iar el mi-a citit frumoasa prefață pe care a scris-o, fapt care mi-a adus din nou lacrimi în ochi. Recunosc, sunt destul de sensibilă la astfel de lucruri, mai ales atunci când recunosc scenariul pe care l-am întrevăzut în timpul experienței mele în apropierea morții desfășurându-se în fața mea.

În timpul uneia din conversațiile noastre, Wayne mi-a spus că atunci când a citit pentru prima oară experiența, nu i-a *rugat* pe cei de la Hay House să mă localizeze, ci le-a *cerut* să mă găsească cu orice preț și să mă convingă să scriu o carte, pe care o vor publica chiar ei!

Această informație m-a dat pe spate, așa că l-am întrebat cum a aflat de experiența mea. Mi-a răspuns că a auzit de mine de la o femeie pe nume Mira Kelley, care locuiește în New York și cu care mi-a făcut legătura prin email. Am început să corespundez cu Mira, iar apoi să vorbim la telefon, iar ea mi-a povestit toate micile detalii care au trebuit să se

petreacă la momentul potrivit pentru ca Wayne să poată afla de experiența morții mele. Wayne nu obișnuiește să caute pe Internet și nu-i face plăcere să citească articole prea lungi, așa că probabilitatea de a da accidental peste relatarea mea era aproape de zero.

Iată cum s-a desfășurat înlănțuirea acestor mici incidente, chiar în cuvintele Mirei:

Pe data de 11 ianuarie 2011 am vorbit cu o prietenă care mi-a spus că Wayne Dyer conducea un grup de oameni prin Europa într-un tur pe care l-a intitulat „Experimentarea miraculosului“. Atenția mi-a fost atrasă de cuvântul *miraculos*. Știam că Wayne suferă de leucemie, iar alegerea acestui cuvânt m-a făcut să cred că era pregătit pentru un miracol.

La început am încercat să mă conving singură că nu are niciun rost să îl contactez pe Wayne, dar senzația că trebuie să vorbesc cu acesta a devenit din ce în ce mai intensă. De aceea, mi-am spus că dacă este să fiu un instrument în mâna lui Dumnezeu trebuie să permit miracolelor necesare să se petreacă. Așadar, câteva zile mai târziu i-am scris lui Wayne o scrisoare.

Când m-a sunat, o lună mai târziu, uitasem complet de acel incident. Am vorbit puțin și tocmai când Wayne își lua rămas bun de la mine, l-am întrerupt și i-am spus că doresc să îi trimit ceva ce trebuia neapărat să citească. Această intervenție m-a uimit chiar și pe mine însămi. Fără să ezite, mi-a dat numărul lui de fax.

Acel „ceva“ s-a dovedit a fi povestea Anitei, pe care o promisem prin email chiar cu o zi înainte de la un grup de prieteni care își trimit unii altora relatări spirituale. Persoana care mi-a trimis email-ul a subliniat acea secțiune din relatarea Anitei care insista asupra

faptului că toate perioadele din timp există simultan, lucru care mi s-a părut interesant, întrucât lucram eu însămi cu regresia. În plus, relatarea Anitei m-a făcut să simt sentimentul magic al conectării cu propriul meu spirit.

De îndată ce am închis telefonul după conversația cu Wayne, m-am întrebat: „*De ce? De ce am simțit nevoia să îi trimit lui Wayne povestea Anitei?*”

Singura explicație la care m-am putut gândi atunci a fost că aceasta descria perfect lucrurile în care credeam și mesajul pe care doream să i-l transmit. Trimițându-i relatarea Anitei, doream să îi spun lui Wayne: „Știi că te poți vindeca instantaneu. Această posibilitate există, iar dacă optezi pentru a știi că te bucuri de o sănătate perfectă, eu te pot ajuta să îți crezi această realitate.” Dacă aș fi încercat însă să îi explic în cuvinte ceea ce doream să spun, mi-ar fi luat mult mai mult timp decât citind cuvintele atât de elocvente și de simple ale Anitei.

Acum înțeleg că a existat și un al doilea motiv: acela de a participa la procesul de transmitere a mesajului Anitei întregii planete. Sincronizarea a fost perfectă. Dacă aș fi primit acel email mai devreme, aș fi uitat de el și nu i l-aș fi trimis lui Wayne. Dacă ar fi sosit mai târziu, Anita nu s-ar bucura la ora actuală de imensa recunoaștere care îi este acordată. Sincronicitatea acestor momente care s-au potrivit într-o manieră atât de magică ne reamintește tuturor că totul se petrece în simultaneitate, în același moment prezent etern, așa cum i s-a revelat Anitei în timpul experienței sale în apropierea morții.

În cele din urmă, Wayne a fost de acord să facem împreună o regresie, iar eu am zburat în Maui ca să mă întâlnesc cu el. Pe 15 aprilie, când am ajuns acasă

la Wayne, acesta vorbea la telefon. După ce a închis, mi-a spus că a vorbit cu cei de la editura Hay House și că aceștia erau de acord să publice cartea Anitei. Entuziasmul lui mi-a transmis că este pregătit el însuși pentru o vindecare miraculoasă. Ședința de regresie pe care am făcut-o cu el a fost una dintre cele mai puternice din viața mea, iar în urma ei am rămas amândoi cu convingerea că s-a vindecat de leucemie.

M-am întors la mesajul care mi-a trimis povestea Anitei și am constatat că acesta a provenit de la o persoană pe care nu o cunoșteam: Ozgjan Zulchefil, un inginer din Constanța, România. Când i-am povestit toate sincronitățile de necrezut la care a participat, mi-a răspuns că este încântat că i-am povestit toate aceste lucruri, dar că nu își mai amintește unde a găsit povestea experienței Anitei în apropierea morții. După părerea lui, acest lucru confirmă o dată în plus că noi ne influențăm unii pe ceilalți prin ceea ce facem și prin ceea ce spunem, chiar dacă nu suntem conștienți de aceasta. De aceea, a conchis el: „Este important să adoptăm în orice moment o atitudine pozitivă, chiar dacă nu avem niciun motiv special pentru asta.“ Nu m-am putut împiedica să nu zâmbesc.

Cu câteva zile în urmă, am primit un email cu un link către un interviu inspirat luat unei femei pe nume Anita Moorjani, care s-a vindecat în mod miraculos de cancer după o experiență în apropierea morții. Am simțit cum mă cuprinde entuziasmul, amintindu-mi de ultima mea discuție cu Wayne, în care am căzut de acord că unirea forțelor noastre avea să permită cuvintelor pline de iubire și de forță ale Anitei să ajungă la milioane de oameni. Acel email mi-a confirmat că cercul se întregise. În plus, cuvintele Anitei au contribuit la vindecarea lui Wayne.

Prin faptul că i-am permis Spiritului să acționeze prin mine, am devenit un instrument în mâinile lui Dumnezeu, într-o manieră pe care nu mi-aș fi imaginat-o niciodată.

Relatarea Mirei ne reamintește că suntem cu toții fațete unice și indispensabile ale aceluiași Univers infinit. Fiecare dintre noi face parte integrantă din marea tapiserie cosmică ce se țese încontinuu și care acționează în direcția vindecării planetei noastre. Singura noastră obligație este să rămânem întotdeauna autentici și să îi permitem sinelui nostru să se manifeste așa cum dorește.

Privind retrospectiv la traiectoria vieții mele, îmi este cât se poate de clar că fiecare pas pe care l-am făcut de-a lungul căii mele – înainte și după experiența în apropierea morții, respectiv toate evenimentele din viața mea, deopotrivă pozitive și negative (în percepția mea) – au fost în egală măsură în beneficiul meu și m-au condus în punctul în care mă aflu în momentul de față. Îmi este la fel de clar că Universul nu îmi oferă *decât* lucrurile pentru care sunt cu adevărat pregătită, *atunci când* sunt pregătită. Spaima mea de publicitate a încetinit procesul, dar când m-am eliberat de ea, am primit instantaneu confirmarea faptului că Universul dorește ca eu să îmi fac cunoscută povestea vieții în fața întregii planete prin email-ul primit de la Hay House. *Eu sunt cea care permite cât anume sunt dispusă să primesc... sau nu în viața mea!*

Din perspectiva mea, cartea pe care o citești în momentul de față este ultima dovadă în această direcție. Dacă nu aș fi crescut în acel mediu cultural și dacă nu aș fi reacționat așa cum am făcut-o, poate că nu m-aș fi îmbolnăvit de cancer. Nu aș fi trăit atunci nici experiența în apropierea morții, deci nu

aș fi avut nici o viziune specială pe care să o împărtășesc lumii. Dacă acei pași ar fi fost eliminați din viața mea, aceasta s-ar fi derulat foarte diferit. Deși cred cu toată convingerea că nu este absolut necesar să treci prin etapa extremă a unei experiențe în apropierea morții pentru a te vindeca sau pentru a avea o misiune fundamentală în viață, calea mea personală m-a condus în acest punct. Toate evenimentele din viața noastră se petrec atunci când suntem pregătiți pentru ele.

La ora actuală cred cu toată convingerea că atunci când devin centrată în sine, când îmi conștientizez locul în inima Universului și când îmi *simt* propria măreție sublimă și conexiunea cu tot ceea ce există, timpul și spațiul devin irelevante. Dacă ți s-a întâmplat vreodată să dormi profund și să ai un vis complex care a culminat cu sunetul unei sonerii sau al unui telefon, iar apoi te-ai trezit și ai constatat că soneria sau telefonul chiar sună, înseamnă că ai experimentat ieșirea din timp. Chiar dacă aparatul nu a început să sune decât cu câteva secunde înainte de a te trezi, ți s-a părut probabil că întreaga dramă din vis s-a învățat în jurul aceluși moment final.

Cam așa devine viața atunci când realizezi că *ești una cu tot ce există*. Timpul și spațiul își pierd orice semnificație. Spre exemplu, eu am primit email-ul de la editura Hay House în momentul cel mai potrivit pentru mine, dar Wayne Dyer a trăit anterior o întreagă dramă care a culminat cu primirea aceluși mesaj de către mine!

Doresc să adaug în plus că după experiența morții mele totul a devenit mai ușor în viața mea. Nu mi-a mai fost frică de moarte, de cancer, de accidente și de miriadele de lucruri care mă îngrijorau înainte. Singura mea teamă în această perioadă a fost aceea de a-mi face cunoscut mesajul în lumea întreagă, pe care am depășit-o în final, căci am învățat să am

încredere în înțelepciunea sinelui meu infinit. La ora actuală știu că eu sunt o forță atotputernică și sublimă a iubirii necondiționate, pe care o emit și de care mă bucur.

Această energie curge prin mine, mă înconjoară și nu poate fi distinsă de mine. De fapt, este adevărata mea esență și identitate. De aceea, având încredere în ea, eu îmi manifest practic încrederea în sine. Dacă doresc să mă las călăuzită, protejată și condusă de ea către toate lucrurile de care am nevoie pentru a trăi o stare de fericire și de bunăstare supremă, tot ce trebuie să fac este să fiu eu însămi, să las iubirea infinită care este esența mea să se manifeste prin mine și să permit circumstanțelor exterioare să se deruleze de la sine, *conștientă* că acestea slujesc întotdeauna interesului meu pe termen lung.

De aceea, am renunțat să mă mai focalizez asupra unor rezultate predeterminate și am învățat să am încredere că totul este bine. Atât timp cât sunt eu însămi, eu permit totalității măreției mele unice să mă călăuzească în acele direcții care sunt cele mai benefice pentru mine și pentru ceilalți oameni. Nu trebuie să fac nimic mai mult. Atât timp cât sunt eu însămi, toate lucrurile de care am nevoie vin cu ușurință la mine, în maniera cea mai magică și mai neașteptată, demonstrându-mi astfel în fiecare zi puterea iubirii care reprezintă esența mea.

Partea a III-a

CE AM ÎNȚELES
ÎN URMA ACESTEI
EXPERIENȚE

Capitolul 15

De ce m-am îmbolnăvit... și de ce m-am vindecat

În timpul experienței mele în apropierea morții am înțeles atât de multe lucruri încât îmi este ușor să răspund la întrebarea pe care mi-o pun cel mai frecvent oamenii: „*Care a fost cauza cancerului de care te-ai îmbolnăvit?*“ Nu este de mirare că atât de mulți oameni sunt interesați să afle acest răspuns!

Înainte de a discuta despre asta, doresc să atrag atenția asupra unei capcane în care foarte mulți oameni cad. Există posibilitatea ca unele persoane să interpreteze cuvintele mele în sensul că cei care nu se vindecă sau care încă mai suferă de cancer sunt oarecum „inferiori“ celor care s-au vindecat deja. *Acest lucru pur și simplu nu este adevărat!*

Alții s-ar putea simți frustrați, căci cuvintele mele li s-ar putea părea prea simpliste, mai ales dacă suferă ei înșiși (sau cineva care le este drag) de cancer. Această problemă ține de limbaj, nu de adevăr. Uneori, cuvintele pot face mai mult rău decât bine. De aceea, doresc să subliniez că toți oamenii care încă mai sunt bolnavi de cancer sau care nu s-au vindecat sunt în esență ființe la fel de mărețe și de sublime ca și ceilalți. Cauzele bolii lor au legătură cu călătoria lor personală și

cu menirea pe care și-au propus-o pentru această viață. De pildă, eu am înțeles că boala mea a fost unul din principalele motive pentru care am venit în această lume, și indiferent dacă aș fi ales să mă vindec și să trăiesc în continuare sau să îmi continui călătoria în lumea de dincolo, aș fi rămas la fel de magnifică în esența mea spirituală.

Vor fi desigur și unii care nu vor fi de acord cu explicațiile oferite de mine pentru vindecare, dar nu am nicio problemă cu acest lucru. Eu nu pot explica decât ceea ce mi s-a întâmplat mie și nu pot decât să sper că aceste explicații le vor fi de folos și altora.

Așa cum spuneam mai devreme, întrebarea pe care mi-o pun cel mai frecvent oamenii este de ce m-am îmbolnăvit de cancer. Răspunsul poate fi sintetizat într-un singur cuvânt: *frica*.

De ce anume m-am temut? Practic, de orice; între altele, de eșecul personal, de faptul că nimeni nu mă simpatizează, de faptul că îi dezamăgeam pe alții și de faptul că nu eram suficient de bună. Îmi era frică inclusiv de boală, îndeosebi de cancer, dar și de tratamentul pentru acesta. Îmi era frică de viață, dar și mai frică de moarte.

Frica este o emoție foarte subtilă și se poate acumula treptat, fără ca omul să observe. Privind retrospectiv, îmi dau seama că marea majoritate a oamenilor sunt învățați de la cea mai fragedă vârstă să se teamă, deși eu nu cred că cineva se naște astfel.

Unul din principalele lucruri în care am ajuns să cred este că *noi suntem deja ceea ce ne străduim întreaga viață să devenim*, dar nu ne dăm seama de acest lucru! Atunci când pătrundem în această viață, noi suntem conștienți de măreția noastră sublimă. Din păcate, pe măsură ce creștem, această cunoaștere se erodează.

Totul începe cu mici atacuri de anxietate la gândul că nu suntem simpatizați sau suficient de buni, de pildă pentru că arătăm diferit față de semenii noștri, sau poate pentru că aparținem unei alte rase, pentru că suntem prea înalți, prea scunzi, prea grași sau prea slabi. Ne dorim din răputeri să ne integrăm, dar nu reușim. Personal, nu-mi amintesc să fi fost încurajată vreodată să fiu eu însămi sau să fiu autentică, și nimeni nu mi-a spus vreodată că este în regulă să fii diferit. Îmi amintesc doar de acea mică voce sâcâitoare din fundalul minții mele care mă dezaproba încontinuu.

Întotdeauna am încercat să le fac pe plac celorlalți oameni și mi-a fost teamă de dezaprobare, indiferent de sursa acesteia. Am făcut tot ce mi-a stat în puteri pentru ca ceilalți să nu gândească ceva negativ în legătură cu mine, iar de-a lungul anilor m-am pierdut pe mine însămi în timpul acestui proces. Am uitat astfel cine sunt și ce îmi doresc, focalizându-mă exclusiv asupra câștigării aprobării celor din jurul meu. Singura de care nu țineam vreodată seama eram eu însămi. De fapt, dacă m-ar fi întrebat vreodată cineva înainte să mă îmbolnăvesc ce anume doresc să fac cu viața mea, i-aș fi răspuns că nu am nici cea mai vagă idee. Eram atât de prinsă în hățișul așteptărilor culturale, încercând să fiu persoana care se așteptau alții să fiu, încât habar nu aveam ce anume era important *pentru mine*.

După ce prietena mea cea mai bună, Soni, și cumnatul lui Danny au fost diagnosticați cu cancer, am început să îmi cultiv o teamă intensă față de această boală. Eram convinsă că dacă boala i-a lovit pe acești doi oameni, putea lovi pe oricine, așa că am început să fac tot ce îmi stătea în puteri pentru a mă feri de ea. Cu cât citeam însă mai multe despre prevenirea ei, cu atât mai multe motive descopeream să mă tem de ea. Practic, mi se părea că totul poate fi o cauză a cancerului.

De pildă, am citit că foarte mulți factori de mediu și foarte multe alimente sunt cancerigene. Microundele, folosirea cutiilor din plastic pentru alimente, conservanții alimentari, folosirea telefoanelor mobile – toate puteau cauza cancer, iar lista ar putea continua la infinit.

Nu-mi era teamă numai de boală, ci și de tratamentul ei, de chimioterapie. Așa cum am descris în capitolele anterioare, Soni a murit în timp ce făcea chimioterapie, iar acest lucru nu a făcut decât să îmi exacerbeze și mai mult temerile.

M-am trezit astfel că am ajuns să mă tem în egală măsură de viață și de moarte. Parcă aș fi trăit într-o cușcă ale cărei zăbrele erau alcătuite din temerile mele. Experiențele mele de viață deveneau din ce în ce mai minore, căci din punctul meu de vedere lumea era un loc amenințător. Acesta a fost momentul în care am primit teribilul diagnostic.

Deși am continuat să dau impresia că mă lupt cu boala, în realitate eram convinsă că ea reprezintă o condamnare la moarte. Din punct de vedere exterior, am făcut tot ce trebuia ca să scap de ea, dar în sinea mea am fost tot timpul convinsă că nu am nici cea mai mică șansă sub soare. Iar teama de moarte era foarte profundă în mine.

Toate materialele științifice afirmau că „se încearcă găsirea unui remediu pentru cancer“, fapt care îmi sugera că nu există o soluție definitivă, fapt acceptat de lumea medicală convențională. Pe de altă parte, mi se spunea din toate direcțiile că medicina convențională era *singura* opțiune acceptabilă, deși aceasta recunoștea deschis că nu a găsit un remediu pentru această boală. Acest lucru era suficient pentru a-mi transmite o stare de groază până în străfundurile ființei mele. Simplul cuvânt *cancer* era suficient pentru a mă umple de spaimă, iar gândul că știința nu a reușit să facă

nimic pentru a-l vindeca nu făcea decât să îmi amplifice și mai mult convingerea că voi muri.

Cu toate acestea, am încercat să fac tot ce îmi stătea în puteri, dar boala a progresat și s-a înrăutățit. Deși majoritatea cunoscuților mei m-au sfătuit să nu fac acest lucru, am optat pentru medicina alternativă, convinsă că dacă aș fi ales medicina convențională, aș fi fost condamnată din start. Am aplicat toate modalitățile terapeutice de care am auzit și mi-am dedicat patru ani din viață acestui proces, așa cum am povestit mai sus.

Am încercat terapia prin credință, rugăciunea, meditația și ședințele de bioenergie. Am citit toate cărțile despre cancer care mi-au căzut în mâini și am aflat toate conotațiile care îi sunt acordate acestei boli. Am lucrat cu terapia iertării și i-am iertat pe toți cei pe care îi cunoșteam, din nou și din nou. Am călătorit în India și în China, m-am întâlnit cu călugări budiști, cu yoghini indieni și cu maeștri iluminați, în speranța că aceștia mă vor ajuta să găsesc răspunsurile pe care le căutam, care m-ar fi putut conduce la vindecare. Am încercat alimentația vegană, meditația în vârf de munte, yoga, ayurveda, echilibrarea *chakra*-elor, medicina chineză bazată pe plante medicinale, vindecarea *prana*-ică și *chi-gong*-ul.

Cu toate acestea, boala mea a continuat să se înrăutățească. Mă aflam într-o stare de confuzie totală, căci mă îndepărtam din ce în ce mai tare de sinele meu real, rătăcindu-mă printre diferitele metode de vindecare și încercând totul pentru a rămâne în viață, în timp ce sănătatea mea continua să se deterioreze. Așa cum spuneam mai devreme, în cele din urmă corpul meu a încetat să mai absoarbă substanțele nutritive, iar mușchii mi-au slăbit până când nu am mai putut merge deloc. Singurul lucru care îmi mai asigura o mobilitate relativă era scaunul cu roțile. Capul îmi părea o minge supradimensionată

pe gâtul subțire și nu mai puteam respira fără ajutorul tubului de oxigen care îmi stătea tot timpul alături. Când dormeam, soțul meu rămânea treaz toată noaptea ca să se asigure că încă mai respir. Mama a venit la rândul ei să mă îngrijească, întrucât nu mai puteam avea singură grijă de mine. A fost foarte greu pentru toată lumea, iar suferința mea era amplificată de faptul că îi vedeam și pe ei suferind.

Nu pot descrie nici pe departe intensitatea terorii pe care o simțeam zilnic, pe măsură ce corpul meu continua să se deterioreze. Mă agățam cu ghearele de viață. Participam la grupuri de vindecare spirituală, unde mi se spunea că boala era alegerea mea și că lumea este o iluzie.

Deveneam astfel încă și mai frustrată, întrebându-mă: „Cum ar putea fi boala alegerea mea? Și chiar dacă a fost, cum aș putea alege o altă realitate? Dacă această lume este o iluzie, de ce mi se pare atât de reală? Dacă este adevărat că Dumnezeu ascultă toate rugăciunile, de ce nu le ascultă și pe ale mele?” Am făcut atât de multe eforturi pentru a-i ierta pe ceilalți, pentru a mă purifica, pentru a mă ruga și pentru a medita, și totuși nimic nu mă ajutase.

În cele din urmă, mi-a devenit prea greu să mă mai agăț, așa că am renunțat. Am simțit atunci o mare eliberare interioară. După ce cancerul făcuse ravagii în corpul meu timp de patru ani, am devenit prea slabă pentru a mă mai crampona... așa că am renunțat. Eram prea obosită. Știam că următorul pas avea să fie moartea și am ajuns în sfârșit să mi-o doresc. Orice altceva era mai bine decât situația în care mă aflam.

Acela a fost momentul în care am intrat în sarea de comă și în care organele mele au încetat să mai funcționeze. Eram conștientă că nimic nu putea fi mai rău decât situația în care mă aflam eu și familia mea. De aceea, m-am aruncat bucuroasă în brațele morții.

Dimensiunea în care am pătruns atunci când corpul meu a încetat să mai funcționeze mi-a permis să îmi descopăr propria măreție sublimă, nedistorsionată de teamă. Am devenit astfel conștientă de puterea infinită la care aveam acces.

În clipa în care am renunțat să mă mai cramponez de viața fizică, nu a mai trebuit să fac ceva anume pentru a pătrunde în cealaltă dimensiune, de pildă să mă rog, să recit *mantra*-e, să aplic iertarea sau alte tehnici. De fapt, nu a trebuit să fac *absolut nimic*. Era ca și cum aș fi spus (fără să mă adresez cuiva în particular): „Bine, nu mai am nimic de oferit. Mă abandonez. Luați-mă. Faceți ce vreți cu mine. Face-se voia voastră.“

În timpul acelei stări de luciditate extremă pe care am trăit-o în lumea de dincolo, am înțeles intuitiv că muream din cauza temerilor mele. Nu mai reușisem de foarte mult timp să îmi manifest sinele real, din cauza prea multelor griji acumulate. Cu această ocazie, am înțeles că boala mea nu era o pedeapsă sau ceva de genul acesta, ci propria mea energie care se manifesta sub forma cancerului pentru că temerile mele nu îmi îngăduiau să mă manifest ca o forță sublimă și infinită, deși aceasta era esența mea.

În acea stare de dilatare a conștiinței am înțeles cât de dur a fost tratamentul pe care mi l-am aplicat singură, prin judecățile și criticile pe care mi le-am adresat de-a lungul întregii mele vieți. Cu această ocazie, am realizat că i-am iertat pe toți ceilalți, dar *nu și pe mine însămi*. Eu eram singura care mă judecam și mă pedepseam, căci nu mă iubeam suficient de mult. Boala nu avea nimic de-a face cu factorii exteriori. Am constatat atunci că sunt un copil minunat al Universului și că merit să mă bucur de o iubire necondiționată pentru simplul motiv că exist. Nu trebuie să *fac* absolut nimic pentru

a binemerita această iubire, nici să mă rog, nici să implor, nici nimic altceva. Am înțeles că nu m-am iubit niciodată, că nu m-am prețuit pe mine însămi și că nu am înțeles măreția și frumusețea sufletului meu. Din cauza educației primite și a condiționărilor culturale, am uitat în timp de această măreție și frumusețe necondiționată.

Această revelație m-a ajutat să înțeleg că nu mai trebuie să mă tem de nimic. Am realizat atunci la ce putere am acces, la fel ca toți ceilalți oameni. De aceea, am făcut o alegere decisivă: aceea de a mă întoarce. Această decizie luată în acea stare de trezire spirituală a fost singura forță care a permis întoarcerea mea în această lume. Când m-am trezit din nou în corpul meu, am știut că fiecare celulă a acestuia va reacționa la decizia mea de a mă întoarce, așa că mă voi vindeca.

Odată reintegrată în sinele meu fizic la spital, am știut că celelalte metode de tratament, analizele, biopsiile și medicamentele care îmi erau administrate – aveau scopul de a-i satisface pe ceilalți, nu pe mine. Multe dintre ele erau dureroase, dar eu știam că în final totul va fi bine. Sinele meu infinit și sublim luase decizia de a se întoarce în această lume și de a continua să se manifeste prin corpul fizic, așa că nimeni și nimic nu i se mai putea împotrivi.

Doresc să mai clarific un lucru: vindecarea mea nu s-a produs neapărat din cauza unei schimbări a stării mele de spirit sau a convingerilor mele, cât datorită faptului că i-am permis în sfârșit spiritului meu să strălucească și să devină manifest. Mulți oameni m-au întrebat dacă vindecarea mea s-a datorat unor factori de genul gândirii pozitive, iar răspunsul meu este de fiecare dată *nu*. Dimensiunea în care m-am aflat în timpul experienței mele în apropierea morții a transcens mintea, iar eu m-am vindecat tocmai pentru că aceasta nu s-a mai opus prin gândurile sale vindecării

mele. În acea dimensiune nu m-am aflat într-o stare mentală pozitivă, ci într-o stare *existențială* (*de ființare*). Eram conștiință pură, infinită, măreață și sublimă. Această stare de Unitate transcende dualitatea. Am intrat astfel în contact cu adevărata mea esență, cu acea parte din mine care este eternă, infinită și include totul în ea (ceea ce eu numesc Totalitatea). Așadar, nu a fost în niciun caz o vindecare la nivel mental.

De aceea, eu nu cred neapărat că dacă ne cultivăm anumite „convingeri“ noi putem elimina boala sau ne putem crea o viață ideală. Deși poate da rezultate, această metodă mi se pare prea simplistă. Personal, prefer să mă focalizez mai degrabă asupra conștiinței de sine, care este cu totul altceva. În această lume a dualității convingerile pozitive presupun inclusiv existența unor convingeri negative opuse. De aceea, ele ne mențin în dualitate și într-o stare de spirit specifică judecății critice. Noi cultivăm gânduri pe care le considerăm „bune“ sau „pozitive“, ceea ce înseamnă că gândurile opuse sunt negative.

Această atitudine ne face să luăm apărarea convingerilor noastre atunci când altcineva își manifestă neîncrederea în ele. Datorită energiei pe care o investim, mai târziu ne este greu să renunțăm la aceste idei, chiar dacă nu ne mai slujesc. În acest fel, convingerile noastre ajung să ne controleze.

Pe de altă parte, luciditatea (conștiința pură) înseamnă să fii conștient de ceea ce există și de ceea ce este posibil, fără nicio judecată critică. Ea nu are nevoie să fie apărată, căci nu cunoaște decât dilatarea, incluzând totul în sine și apropiindu-ne astfel de starea de Unitate. Aceasta este dimensiunea în care se petrec miracolele. Spre deosebire de această stare, convingerile nu permit decât manifestarea lucrurilor în care credem, în detrimentul altor posibilități.

Pe scurt, eu nu cred că la baza vindecării mele a stat o schimbare a convingerilor sau a gândurilor mele. Experiența în apropierea morții mi-a permis să intru într-o stare de conștiință pură, care a presupus suspendarea completă a tuturor doctrinelor și dogmelor în care am crezut până atunci. Această stare de conștiință i-a permis corpului meu să se „re-seteze“. Cu alte cuvinte, vindecarea mea s-a produs tocmai datorită absenței oricăror convingeri.

În clipa în care am renunțat complet la dorința de a rămâne în viață, am experimentat moartea, dar cu această ocazie am înțeles că nu îmi sunase încă ceasul să plec. De îndată ce am renunțat la micile mele dorințe egotice, am primit comoara care îmi aparținea deja, dar pe care o ignorasem până atunci. Acesta este darul suprem al universului pentru noi.

După experiența în apropierea morții am învățat că ideologiile și convingerile prea puternice nu slujesc adevăratelor mele interese. Orice convingere concretă îmi limitează experiența de viață, căci mă menține între hotarele cunoașterii mele, care este limitată. Atât timp cât mă restricționez singură la ceea ce îmi pot imagina, eu îmi limitez astfel potențialul și nu permit altor posibilități să pătrundă în viața mea. Pe de altă parte, dacă pornesc de la premisa că înțelegerea mea este incompletă și dacă mă deschid în fața necunoscutului, eu pătrund practic într-o lume a posibilităților infinite.

După experiența în apropierea morții, am descoperit că nu devin cu adevărat puternică decât atunci când mă detașez, când îmi suspend în egală măsură convingerile pozitive și cele negative, deschizându-mă în fața *tuturor* posibilităților. Acestea sunt momentele în care experimentez cea mai înaltă luciditate și cele mai miraculoase sincronicități. Am ajuns astfel la concluzia că însăși *nevoia* de certitudine reprezintă un obstacol în calea experimentării unor nivele superioare

de luciditate. Pe de altă parte, detașarea și renunțarea la toate atașamentele față de diferite convingeri sau rezultate finale sunt profund eliberatoare și vindecătoare. Știu că pare un paradox, dar aceasta este realitatea: pentru ca adevărata vindecare să se poată produce, noi trebuie să renunțăm la nevoia de a ne vindeca, să ne bucurăm și să avem încredere în această călătorie minunată pe care o numim viață.

Unul din lucrurile cele mai importante pentru mine a fost să înțeleg că eu sunt mult mai mult decât suportul meu biologic, că sunt ceva infinit mai mare. Cu această ocazie, doresc să subliniez din nou că boala nu apare din vina noastră. Acest gând este extrem de frustrant pentru orice bolnav. Doresc să insist însă că aparatul nostru biologic răspunde la ceea ce există în conștiința noastră, la fel ca și copiii mici, animalele sau mediul înconjurător. Conștiința noastră poate schimba condițiile de viață de pe această planetă într-o manieră pe care nici măcar nu ne-o putem imagina la ora actuală. Nu voi obosi niciodată să repet că noi suntem cu toții interconectați!

Din punctul meu de vedere, primul pas către conștiința pură este înțelegerea naturii în mijlocul căreia trăim. Cu alte cuvinte, noi trebuie să ne înțelegem și să respectăm esența corpului și a mediului nostru, fără a încerca să le schimbăm. Altfel spus, trebuie să înțelegem măreția *inerentă* în noi și să nu mai simțim nevoia de a ne schimba. Nu mai trebuie să încercăm să ne ridicăm la înălțimea așteptărilor celorlalți legate de perfecțiune, iar apoi să ne simțim mizerabil pentru că nu reușim.

Noi devenim atotputernici numai atunci când ne acordăm permisiunea de a fi ceea ce dorește Universul să fim. Așa se explică de ce nu m-am vindecat decât atunci când am renunțat la orice acțiune conștientă și i-am permis vieții

să preia controlul asupra mea. Cu alte cuvinte, noi devenim atotputernici numai atunci când *cooperăm cu viața*, nu atunci când *ne împotrivim ei*.

Sunt perfect conștientă că este ușor să vorbesc despre vindecare *după* ce am experimentat-o sau să îți spun să ai încredere și să te detașezi, lăsând fluxul vieții să preia controlul asupra ta. Știu foarte bine că atunci când te simți la pământ este foarte greu să faci acest lucru, ba chiar și să știi de unde să începi. Totuși, răspunsul este mai simplu decât pare și este unul dintre cele mai bine păstrate secrete ale epocii noastre: *iubirea de sine*. Poate că te încrunți sau privești cu neîncredere acest răspuns, dar nu pot sublinia îndeajuns de mult importanța cultivării unei iubiri cât mai profunde față de tine însuși.

Personal, nu îmi amintesc să fi fost vreodată încurajată de cineva să mă iubesc pe mine însămi. Sinceră să fiu, până la experiența în apropierea morții nici nu mi-ar fi trecut prin minte așa ceva. De regulă, iubirea de sine este asociată cu egoismul. Și totuși, experiența morții mele m-a ajutat să înțeleg că acesta este marele secret al vindecării.

La nivelul tapiseriei vieții noi suntem cu toții interconectați. De aceea, fiecare dintre noi reprezintă un dar pentru ceilalți. Noi nu putem țese împreună această tapiserie și nu ne putem ajuta cu adevărat unii pe ceilalți decât fiind cei care suntem cu adevărat. Personal, am înțeles cu claritate acest lucru în timpul experienței în apropierea morții, când am realizat că *a fi eu însămi* înseamnă *a fi iubire*. Aceasta a fost marea lecție care mi-a salvat viața.

Mulți oameni cred că trebuie să muncească din greu pentru a merita să fie iubiți sau chiar pentru a-și oferi iubirea, dar această perspectivă aparține dualității, întrucât presupune că există cineva care dăruiește și altcineva care primește

iubirea. Înțelegerea faptului că noi *suntem* iubire transcende această perspectivă. Ea presupune înțelegerea faptului că nu există nicio diferență între noi, iar dacă realizăm că noi suntem iubire, înseamnă că și ceilalți sunt iubire la rândul lor. Dacă ne privim pe noi înșine cu iubire, nu putem să îi privim pe ceilalți decât cu aceeași iubire!

În timpul experienței mele în apropierea morții am înțeles că Universul este alcătuit din cea mai pură iubire necondiționată, iar eu nu sunt altceva decât o expresie a acestei iubiri. Fiecare atom, fiecare moleculă, fiecare quarc – sunt alcătuite din iubire, deci noi înșine nu putem fi altceva, căci iubirea este însăși esența noastră și a întregului Univers. Chiar și aspectele aparent negative fac parte integrantă din spectrul infinit al iubirii necondiționate. De fapt, însăși forța universală a vieții *este* iubire, iar noi suntem alcătuiți din această energie! Înțelegerea acestui lucru m-a ajutat să realizez că nu trebuia să încerc să devin altcineva pentru a binemerita această iubire, căci sunt deja tot ceea ce aș putea deveni.

În mod similar, dacă înțelegem că noi *suntem* iubire, noi nu mai trebuie să facem ceva anume pentru a ne manifesta iubirea față de semenii noștri. Este suficient să fim noi înșine și să devenim instrumentele acestei energii pline de gingășie, care îi atinge pe toți cei cu care intrăm în contact.

A fi iubire înseamnă printre altele a fi conștient de importanța prețuirii sufletului nostru, a împlinirii nevoilor noastre, fără a ne mai pune întotdeauna pe ultimul loc. Această atitudine ne permite să fim autentici și să ne tratăm întotdeauna cu respectul și bunătatea pe care le merităm. Din această perspectivă, noi nu mai trebuie să ne judecăm singuri pentru așa-zisele noastre greșeli sau imperfecțiuni, considerându-le simple oportunități de a experimenta și de a învăța iubirea necondiționată.

Mulți oameni mă întreabă dacă iubirea de sine nu poate deveni exagerată, iar dacă da, unde poate fi trasă linia între aceasta și egoism. Din punctul meu de vedere, nu există o astfel de posibilitate. Egoismul nu se naște din prea multă iubire de sine, ci din *absența* acesteia. Întreaga planetă suferă din cauza acestei absențe, care conduce la insecuritate, judecată și condiționare. Pentru a putea iubi pe cineva necondiționat, noi trebuie să începem prin a ne iubi în acest fel pe noi înșine, căci nu putem oferi altcuiva ceea ce nu avem. Este absurd să afirmi că prețuiești pe altcineva mai mult decât pe tine însuși.

Atunci când ne identificăm cu *iubirea necondiționată*, noi nu mai depindem de alți oameni pentru a ne simți propria măreție sublimă, deci nu mai putem fi secătuiți energetic încercând să le facem pe plac. Atât timp cât ne manifestăm sinele real, ceilalți beneficiază în mod automat de iubirea noastră, căci ea este esența sinelui nostru.

Din acest punct de vedere, am învățat că este foarte important să nu mă critic niciodată singură atunci când mă confrunt cu dificultăți sau cu provocări. De cele mai multe ori, adevărata problemă nu este conflictul aparent cu care mă confrunt, ci faptul că mă judec pe mine însămi cu duritate. Atunci când încetez să mai fiu propriul meu dușman și reîncep să mă iubesc așa cum sunt, fricțiunile dintre mine și lumea înconjurătoare dispar de la sine. În acest fel, devin mai tolerantă și învăț marea lecție a acceptării.

Cine devine conștient de propria sa măreție sublimă nu mai simte nevoia de a-i controla pe cei din jur, dar nici nu mai acceptă să fie controlat de aceștia. Când mi-a fost revelat sinele meu infinit, am rămas uimită să realizez cât de diferită ar fi fost viața mea dacă aș fi înțeles de la bun început că *eu sunt iubire* și că nu am fost niciodată altceva, deci nu ar fi trebuit să încerc din răsuputeri să merit iubirea

altora. Înțelegerea acestui lucru înseamnă să cooperezi cu forța vieții, în timp ce orice încercare de a merita să fii iubit înseamnă să te opui ei.

Înțelegerea faptului că *eu sunt iubire* a fost cea mai importantă lecție pe care am învățat-o în această viață. Ea mi-a permis să mă eliberez de orice teamă, și astfel să îmi salvez viața.

Capitolul 16

Sinele infinit și energia universală

În timpul experienței mele în apropierea morții m-am simțit conectată cu întregul Univers și cu tot ceea ce conține acesta. Am înțeles atunci că întregul cosmos este viu, dinamic și conștient. De aceea, fiecare gând, fiecare emoție și fiecare acțiune a mea cât timp mă manifest în corpul meu fizic influențează această Totalitate. În acea lume a Unității, întregul Univers mi s-a părut a fi o simplă extensie a *mea*. Această realizare mi-a schimbat dramatic perspectiva asupra vieții. Cu această ocazie, am înțeles că noi ne cocream lumea și viața prin emoțiile, gândurile și acțiunile noastre.

Limbajul uman nu este adecvat pentru a descrie o realitate care nu poate fi experimentată cu ajutorul celor cinci simțuri fizice. De aceea, îmi vine greu să găsesc cuvintele cele mai potrivite pentru a descrie tot ce am înțeles în timpul acelei experiențe. Voi încerca totuși să fac acest lucru în cadrul capitolului de față, împărtășindu-ți cât de clar pot ce cred eu despre această lume, despre rolul nostru în ea și despre cum poate fi schimbată ea în bine.

Mai întâi de toate, este important să înțelegi că experiența mea în apropierea morții nu poate fi comparată cu niciun alt eveniment pe care l-am trăit vreodată. Spre exemplu, ea nu a avut un început și un sfârșit ferm delimitate. A fost mai

degrabă o ușă care odată deschisă, nu s-a mai închis niciodată, declanșând un proces continuu de dilatare a înțelegerii mele și noi posibilități care nu se epuizează niciodată.

Așa cum spuneam, cuvintele nu pot descrie corect această experiență. De aceea, scopul capitolului de față este mai degrabă de a trezi în tine anumite emoții. Chiar și după ce voi termina de scris acest capitol, înțelegerea mea va continua să se amplifice și să se dilate, conducându-mă spre noi profunzimi. De aceea, cuvintele mele nu trebuie luate la modul literal și nu trebuie considerate un adevăr suprem, căci această atitudine nu conduce decât la stagnare și la cramponarea de vechile ideologii. La ora actuală, eu știu că toate lucrurile de care am nevoie se află deja în interiorul meu, fiindu-mi complet accesibile atâta vreme cât mă deschid în fața adevărului meu lăuntric. Același lucru este valabil și pentru tine.

Înainte de experiența în apropierea morții credeam, probabil datorită culturii în care am crescut, că scopul suprem al vieții este atingerea stării de *nirvana*, adică evoluția spirituale până la ieșirea din ciclul renașterii și al morții, astfel încât să nu mai fim nevoiți să ne încarnăm în dimensiunea fizică. Probabil că dacă aș fi crescut în cultura occidentală, aș fi crezut că scopul suprem al vieții este să ajung în rai. De altfel, acesta este un scop destul de comun în toate culturile: acela de a trăi în așa fel încât să îți asiguri o viață cât mai perfectă în lumea de dincolo.

După experiența în apropierea morții am început să văd diferit lucrurile. Deși acum știu sigur că îmi voi continua viața într-un plan diferit și nu mă mai tem de moartea fizică, mi-am pierdut orice dorință de a mă afla într-un alt loc decât cel în care mă aflu în momentul de față. În mod interesant, această atitudine m-a făcut să devin mai centrată și mai focalizată

asupra realizării perfecțiunii vieții în momentul prezent decât asupra lumii de dincolo.

Unul din motivele pentru care în mine s-a produs această transformare a fost acela că experiența în apropierea morții nu mi-a confirmat viziunea asupra reîncarnării în forma sa convențională, de progresie a unor vieți liniare succesive. Am înțeles atunci că timpul nu evoluează într-o manieră liniară decât dacă îl privim prin filtrul corpului nostru fizic și al minții noastre terestre. Atunci când nu mai suntem limitați de simțurile noastre fizice, toate momentele ne apar în simultaneitate. De aceea, am ajuns la concluzia că ideea de reîncarnare nu este decât o interpretare dată de intelectul nostru pentru a putea înțelege aceste existențe care se petrec simultan.

Noi gândim din perspectiva „tregerii timpului“, dar în timpul experienței mele în apropierea morții am simțit că timpul pur și simplu *există*, iar noi ne deplasăm în interiorul lui. Cu alte cuvinte, nu numai că toate momentele temporale există în simultaneitate, dar în lumea de dincolo noi ne putem deplasa în timp mai rapid, mai lent sau chiar într-un sens invers.

În planul fizic, noi suntem limitați de organele noastre senzoriale. Ochii noștri nu pot vedea decât ceea ce se află în fața lor în momentul de față. În mod similar, urechile noastre nu pot auzi decât sunetele din momentul prezent. Mintea însăși nu poate exista decât într-un moment sau altul, unind apoi aceste momente într-un șirag liniar. Atunci când ieșim din corpul fizic, noi circumscriem întregul timp și întregul spațiu cu conștiința noastră, percependu-le direct cu aceasta, nu cu ajutorul văzului, auzului, mirosului, gustului sau atingerii. Cu alte cuvinte, devenim conștiință pură.

Aceasta a fost starea pe care am experimentat-o în timpul experienței mele în apropierea morții. Am fost conștientă atunci de prezența fratelui meu într-un avion aflat la mii de mile distanță, dar și de conversațiile pe care le purtau membrii familiei mele cu medicii de-a lungul coridorului sau în alte saloane ale spitalului. Am înțeles numeroase aspecte ale vieții mele viitoare, în cazul în care luam decizia de a mă întoarce pe Pământ, dar și ce s-ar fi întâmplat dacă nu luam această decizie. Aceste experiențe mi-au dovedit că timpul, spațiul și materia solidă nu există întotdeauna așa cum le considerăm noi. În timpul experienței mele în apropierea morții am constatat că mă puteam focaliza asupra oricărui moment temporal pe care doream să îl accesez.

De aceea, am ajuns să cred că oamenii care au acces la crâmpie din ceea ce consideră a fi „viețile lor anterioare“ au în realitate acces la alte existențe ale lor, *paralele* sau *simultane*, căci întregul timp există în simultaneitate. În plus, datorită faptului că suntem cu toții interconectați, este posibil să accedem la o stare de conștiință în care să putem sesiza inclusiv crâmpie din realitatea altor oameni, pătrunzând cu conștiința noastră în aceasta ca și cum am avea acces la niște simple amintiri.

Această perspectivă nouă m-a făcut să mă întreb care este adevăratul scop al vieții, dacă reîncarnarea și timpul nu există așa cum am fost educați să credem. Nu cumva celelalte obiective spirituale sunt interpretate la fel de greșit? Nu cumva raiul sau *nirvana* se află deja *aici*, în această expresie fizică, și nu în lumea de dincolo?

Concluzia (intuitivă) la care am ajuns este că noi optăm pentru a ne încarna într-un corp fizic pentru a manifesta iubirea, pasiunea și celelalte emoții umane care nu ne sunt accesibile în forma lor separată în starea de conștiință pură

și de Unitate absolută. Poate că viața pe această planetă ne oferă marea șansă de a trăi o viață pe care ne-am dorit-o dintotdeauna...

Dintr-odată, întreaga perspectivă se schimbă. Poate că noi nu ne aflăm aici pentru a învăța și pentru a acumula experiențe de dragul vieții de apoi. Sinceră să fiu, nu știu la ce ne-ar folosi aceste experiențe în acea lume de dincolo. De aceea, eu cred că ne aflăm aici pentru a experimenta direct acest Univers fizic și pentru a-l ajuta să evolueze împreună cu propria noastră viață. Eu însămi am luat cu adevărat decizia de a mă întoarce în această lume numai atunci când am realizat că aceasta este cea mai dezirabilă stare pe care mi-o pot oferi în momentul de față. Nimeni nu trebuie să aștepte moartea pentru a experimenta *nirvana*. *Adevărata noastră măreție sublimă există aici și acum!*

Motivul pentru care oamenii se simt atât de vulnerabili și de speriați de acest subiect este că își creează o imagine a lumii de dincolo și a zeilor lor din perspectiva ideilor lor umane limitate. Ei atribuie acestor concepte proprietățile fizice și valorile efemere pe care le cunosc, de genul fricii, pedepsei, judecății și *karma*-ei. În final, ei își proiectează întreaga putere colosală asupra propriilor lor creații.

Pe de altă parte, dacă este adevărat că întregul timp și toate experiențele posibile există în momentul prezent, iar noi nu facem decât să ne deplasăm prin acesta cât timp ne aflăm în lumea fizică, înseamnă că nu avem de ce să ne temem. Este inutil să trăim în anxietatea provocată de ceea ce ar putea urma în viața noastră. Tot ce trebuie să facem este să recunoaștem energia din care facem deja parte integrantă și să *fim iubire* în toate aspectele vieții noastre.

Din păcate, noi căutăm răspunsurile oriunde în afara noastră: în religie, în medicină, în studiile științifice, în cărți

și în alți oameni. Suntem convinși că adevărul se află *undeva acolo* și că nu l-am găsit încă. În realitate, noi nu facem decât să ne rătăcim astfel din ce în ce mai mult de propria noastră esență, îndepărtându-ne astfel de ceea ce suntem cu adevărat. Întregul Univers există deja în interiorul nostru. Toate răspunsurile pe care le caut eu se află în interiorul meu, la fel cum toate răspunsurile pe care le cauți tu se află în interiorul tău. Tot ceea ce se întâmplă în lumea exterioară are drept unic scop declanșarea acestui proces de dilatare a conștiinței noastre, care să ne permită să ne redescoperim pe noi înșine.

În locul expresiilor *sine superior*, *suflet* sau *spirit*, eu prefer termenul de *sine infinit*, pe care îl definesc ca acea parte din mine care a rămas conștientă în timpul experienței mele în apropierea morții, când am încetat să mă mai identific cu corpul meu fizic și care mi-a permis să mă simt una cu tot ceea ce există. Am fuzionat atunci cu conștiința pură ca o ființă de o măreție infinită, care înțelegea perfect de ce se afla în acest corp și în această viață, în acest moment anume din timp. Aceeași parte din ființa mea înțelegea că iluzia separării este creată de identificarea prea puternică cu lumea exterioară.

Eu cred că atunci când ne părăsim corpul fizic, sinele nostru infinit este conectat cu al celorlalți oameni. În acea stare de conștiință pură, noi suntem cu toții Una. Mulți oameni au simțit această unitate în timpul unor experiențe spirituale intense sau în mijlocul naturii. Alții o simt atunci când lucrează cu animalele (inclusiv dacă au ei înșiși un animal de casă). Sincronicitățile și percepțiile extrasenzoriale se datorează faptului că suntem Una cu întreaga creație. Dacă mai mulți oameni ar deveni conștienți de acest lucru, aceste fenomene s-ar petrece mult mai frecvent.

Cu alte cuvinte, noi nu suntem una cu corpul, rasa și convingerile noastre. Adevăratul nostru sine este infinit și atotputernic, fiind o entitate completă și desăvârșită care nu poate suferi vreodată. Eul nostru infinit conține deja în sine toate resursele de care avem nevoie pentru a naviga prin această viață, căci noi suntem Una cu energia universală. De fapt, suntem *chiar* energia universală.

În timpul experienței mele în apropierea morții nu mai exista nimic exterior conștiinței mele dilatate, căci eu eram una cu totalitatea energiei universale. Mă simțeam ca și cum aș fi circumscris întreaga creație. În acea stare luciditatea mea era absolută și totul mi-a devenit cunoscut. Am devenit una cu totul și totul a devenit una cu mine.

Vindecarea mea a fost declanșată de capacitatea mea de a a-mi realiza propria măreție și unitatea cu Universul. Am devenit conștientă de faptul că nu există nicio creație exterioară separată de mine, căci însuși cuvântul *exterioară* presupune o stare de separație și de dualitate. Această realizare îmi permite să continui să interacționez inclusiv la ora actuală cu lumea fizică cu aceeași iubire, putere și curaj.

Ca să explic acest lucru dintr-o perspectivă diferită, aș putea înlocui expresia *energie universală* cu *prana*, *chi* sau *ki*. Aceste cuvinte înseamnă „energia sau forța vieții“ în dialectul mandarin, în cel hindus și în limba japoneză. Acesta este *chi*-ul din Tai Chi și din Chi Gong, sau *ki*-ul din Reiki. Pe scurt, este însăși Sursa vieții și orice creatură vie își datorează existența acestei energii. De fapt, ea umple întregul Univers și este inseparabilă de acesta.

Chi-ul nu judecă și nu discriminează. El curge în egală măsură prin noi, indiferent dacă suntem un *guru* iluminat sau o creatură marină. Este util să reflectăm la acest lucru, căci dacă descriem această energie printr-un alt cuvânt – cum

ar fi *Sursă* sau *Dumnezeu* – este dificil să nu ne identificăm cu preconcepția noastră legată de aceste concepte. Acești termeni înseamnă lucruri diferite pentru oameni diferiți, și par să dea o formă finită infinității. Oamenii au așteptări diferite legate de aceste etichete, care îi mențin blocați în dualitate, astfel încât ei ajung să privească această energie ca pe ceva diferit de ei înșiși. În realitate, energia universală este nelimitată și lipsită de formă, la fel ca și conștiința noastră pură, și numai dacă o privim astfel putem deveni cu adevărat una cu ea, făcând astfel loc în viața noastră vindecării, magiei și miracolelor.

În timpul experienței mele în apropierea morții am simțit dincolo de orice îndoială că noi suntem cu toții conectați cu această energie universală, fiind Una cu ea. Cu alte cuvinte, această forță magică și sublimă a vieții curge prin fiecare celulă a corpului nostru. Ea nu reprezintă o entitate exterioară nouă, ci o stare existențială, un fenomen intern. Într-un fel, putem spune că ea se află în egală măsură în interiorul și în exteriorul nostru, fără nicio diferențiere. Nu contează cărei rase, cărei religii, cărei culturi și căruia sistem de convingeri îi aparținem. Noi suntem conectați cu ea pentru simplul motiv că existăm. De fapt, chiar *suntem* acest curent universal. De aceea, nu trebuie să facem, să devenim sau să dovedim ceva anume pentru a avea acces la el. Suntem cu toții ființe mărețe și atotputernice și avem cu toții acces la această energie universală, pentru simplul motiv că suntem una cu ea.

Singurul lucru care ne împiedică să devenim conștienți de această energie este mintea noastră, respectiv gândurile noastre, și îndeosebi convingerile noastre limitate legate de noi înșine. Eliberarea profundă pe care am simțit-o atunci când m-am abandonat în sfârșit și care m-a condus la experiența în

preajma morții nu a fost altceva decât o renunțare completă a intelectului meu de a mai deține controlul asupra mea. Când acesta a dispărut, luând cu el inclusiv convingerile mele limitatoare legate de sine, energia universală a preluat controlul asupra mea. Când mintea mea s-a dat la o parte, toate zăgazarile s-au deschis. În loc să mai lupt cu natura Universului pentru a mă vindeca, i-am permis fluxului de *chi* să curgă prin mine așa cum dorește.

La început este greu să faci diferența între factorii care ne motivează: mintea sau sufletul. Există însă un criteriu simplu: mintea este orientată mai mult către *acțiune*, iar sufletul către *ființare*. Sinele infinit este esența noastră, adevărata noastră identitate, așa cum am explicat în capitolul anterior, atunci când am vorbit despre importanța iubirii de sine. Intelectul nu este decât un instrument care ne ajută să navigăm prin viață. El se gândește cum să facă rost de suficienți bani pentru a ne putea plăti facturile, în timp ce sufletul nostru nu dorește decât să se exprime pe el însuși.

Instinctele și intuiția noastră există la nivelul sinelui nostru infinit. Atunci când dorim să cumpărăm o casă, mintea noastră ne limitează opțiunile alegând o locație practică, fixând un buget și așa mai departe. Și totuși, noi putem lua decizia finală ținând cont exclusiv de instinctul nostru. Ceva ne face să alegem o anumită casă, fără să putem explica logic de ce am ales-o. În astfel de cazuri, cel care a făcut alegerea a fost sinele nostru infinit.

Uneori, complexitatea vieții ne face să uităm că suntem conectați cu energia universală și că dispunem de aceste capacități naturale (intuiția și instinctele). De aceea, nu mai ascultăm vocea interioară a sinelui și ne cedăm puterea unor surse exterioare cum ar fi șeful, un profesor sau un prieten. Această blocare a sentimentelor noastre interioare ne

împiedică să mai fim conștienți de măreția noastră sublimă, căci emoțiile reprezintă întotdeauna poarta către suflet. Noi suntem însă ființe complexe, așa că încercăm să controlăm ceea ce simțim.

Dacă prelungim prea mult controlul minții asupra vieții noastre, noi pierdem contactul cu sinele nostru infinit și începem să ne simțim pierduți. Acest lucru se întâmplă atunci când *acționăm* tot timpul, uitând să mai și *existăm*. Existența pură înseamnă să trăiești pe nivelul sufletului și să fii deschis în fața vieții orice ți-ar oferi ea. Înseamnă să fii ceea ce ești fără a te critica. De bună seamă, ea nu înseamnă să nu mai acționezi niciodată, ci doar că acțiunile tale derivă din emoțiile pe care le simți atunci când rămâi ancorat în momentul prezent. Pe de altă parte, *acțiunea pură* este focalizată întotdeauna asupra viitorului. Minte crează diferite sarcini care ne conduc din momentul prezent către unul viitor cu scopul de a obține un rezultat anume, fără să țină seama de starea noastră emoțională curentă.

Atunci când simțim că ne-am rătăcit, noi credem că ceva nu este în regulă cu noi, că trebuie să facem sau să obținem ceva pentru a ne simți din nou bine. De aceea, începem să căutăm soluția în exterior, îndeosebi la alte persoane. Pentru o vreme ne simțim mai bine, dar această stare nu durează de regulă, iar mai devreme sau mai târziu ajungem să ne simțim chiar mai rău decât înainte. Pe de altă parte, dacă ne racordăm la realitatea noastră interioară și devenim ceea ce își dorește viața să fim, noi ne conectăm automat cu întreaga măreție sublimă a sufletului nostru. Dintr-odată, redevenim lucizi și ne recâștigăm puterea colosală, și toate lucrurile încep să se lege de la sine în viața noastră.

Atunci când abordăm viața din această perspectivă *existențială*, noi putem opta inclusiv pentru a învăța ceva

dintr-o sursă exterioară, cum ar fi un *guru*, un maestru, o carte sau o filozofie spirituală. Toate acestea ne ajută să devenim și mai conștienți de măreția noastră interioară și ne îndepărtează de gândul că alți oameni sunt puternici, iar noi nu. De fapt, atunci când ne realizăm măreția interioară și când ne trăim viața din perspectiva iubirii care reprezintă natura noastră, noi atragem automat și sincron maestrul, cartea sau filozofia spirituală care ni se potrivesc cel mai bine.

Din păcate, incapacitatea de a ne conștientiza propria măreție interioară poate avea și alte efecte, nu doar sentimentul că ne-am rătăcit, deși esența acestora este aceeași. În timpul experienței în apropierea morții mi s-a revelat că judecata critică, invidia, ura și teama derivă din incapacitatea oamenilor de a-și realiza propria măreție interioară. Această incapacitate de a-și realiza propria perfecțiune îi face să se simtă mici și insignifianți, iar această convingere blochează fluxul natural al forței vieții, care reprezintă adevărata lor esență. În acest fel, ei își taie singuri craca de sub picioare.

Așa cum văd eu lucrurile, dacă am fi încurajați de mici să ne exprimăm adevărata esență, noi am fi cu toții ființe pline de iubire care își manifestă unicitatea în această lume. Problemele și conflictele derivă din incapacitatea oamenilor de a ști cine sunt și de a-și manifesta în exterior frumusețea interioară. Noi am creat nenumărate clișee legate de „perfecțiune“, iar acestea ne fac să ne îndoim și să ne simțim competitivi. Dat fiind că nu ne simțim suficient de buni, încercăm să „părem“ astfel, fără să ne dăm seama cât suntem de jalnici. Dacă am deveni conștienți de măreția noastră reală și dacă ne-am simți bine în pielea noastră, singurul lucru care ne-ar mai rămâne de împărtășit cu lumea exterioară ar fi natura noastră unică, exprimată într-o manieră plină de iubire, care ar reflecta prețuirea noastră de sine.

Rezultă că problemele pe care le vedem în această lume nu derivă din judecata sau din ura noastră *față de alte persoane*, ci *față de noi înșine*. Așa cum secretul vindecării mele a fost iubirea necondiționată de sine care a dus la eliminarea completă a fricii, secretul construirii unei lumi mai bune constă în iubirea de sine și în realizarea propriei valori. Dacă am înceta să ne mai criticăm singuri, noi nu am mai simți nevoia de a-i critica pe ceilalți, ci am începe să le observăm propria perfecțiune. Universul există în interiorul nostru, iar ceea ce experimentăm noi în lumea exterioară nu este decât o reflexie a sa.

Eu cred cu toată convingerea că în esența sa niciun om nu este cu adevărat rău, că răul nu este decât rezultatul temerilor noastre, așa cum a fost cazul cancerului meu. Privind din perspectiva conștiinței pure, chiar și cei mai mari criminali sunt victimele propriilor lor limitări, temeri și dureri interioare. Dacă și-ar fi conștientizat propria măreție interioară, ei nu ar fi făcut niciodată vreun rău altora. Schimbarea convingerilor mentale, spre exemplu de la cele bazate pe teamă la o stare de încredere absolută, poate transforma chiar și cea mai depravată persoană, la fel cum eu am reușit să inversez cursul acestei boli teribile care este cancerul.

Dat fiind că oamenii nu trăiesc în luciditatea conștiinței de sine, ei au nevoie de legi, de judecăți, de pedepse și de răsplăți pentru nu-și face rău unii altora. Dacă toată lumea ar deveni conștientă de propria sa măreție interioară, nimeni nu ar mai fi mânat de teamă, deci umanitatea nu ar mai avea nevoie de reguli și de închisori... sau spitale.

Într-adevăr, dacă toți oamenii ar deveni în mod subit conștienți de perfecțiunea și de măreția lor sublimă, de pildă în urma unei experiențe spirituale transformatoare, lumea

manifestată pe care o cunoaștem s-ar schimba, reflectând noua lor stare de conștiință. Oamenii ar deveni mult mai conștienți de puterea lor, și implicit mult mai puțin speriați și competitivi, tolerând într-o măsură mult mai mare diferențele dintre ei. Criminalitatea ar scădea dramatic. Sistemul lor imunitar ar deveni mult mai puternic, căci stresul și teama s-ar reduce proporțional; de aceea, bolile ar apărea mult mai rar. Prioritățile oamenilor s-ar schimba, căci ei nu ar mai fi conduși de lăcomie, care nu este decât o altă fațetă a fricii. Copiii ar crește știind că *sunt iubire* și ar deveni astfel mai puternici și mai sănătoși, având o încredere mai mare în viață. Ei ar trăi pe o planetă care ar susține în mod natural acest mod de viață, nu într-un mediu ostil.

În pofida acestei viziuni, eu nu simt nevoia să schimb pe nimeni, ca să nu mai vorbim de întreaga lume. Încercarea de a modifica lucrurile în exterior ar însemna că le consider greșite și că doresc să le schimb după chipul și asemănarea mea (în conformitate cu viziunea sau cu ideologia mea). Dimpotrivă, eu consider că lucrurile sunt exact așa cum ar trebui să fie în momentul de față. Singura mea menire este *să fiu eu însămi*, o expresie a iubirii care reprezintă esența mea, și să văd perfecțiunea în mine însămi, dar și în ceilalți, atât timp cât voi continua să trăiesc în planul fizic. Aceasta este adevărata menire a tuturor oamenilor.

La ora actuală înțeleg rolurile pe care le joacă membrii familiei mele și ceilalți oameni din cercul meu social în viața mea, inclusiv rolul meu în viața lor. Dacă nu mi-aș juca în mod autentic propriul meu rol, nici ceilalți oameni din viața mea nu și-ar putea juca în mod autentic propriul rol. Numai fiind una cu sinele meu unic le pot permite eu celorlalți să interacționeze cu mine pe nivelul sinelui lor infinit.

Atât timp cât rămân conștientă de acest lucru, eu sunt una cu energia universală care se manifestă prin întreaga viață și

am acces la miracolele și la sincronicitățile ei. De aceea, mă simt tot timpul energizată, nu secătuită, elevată, nu trasă în jos de *acțiunile* mele, căci *cooperez cu* energia universală, nu *mă opun* ei. Dacă îmi pot menține această stare de conștiință o perioadă mai îndelungată, viața mea capătă o calitate zen, iar realitatea pare să devină suprarrealistă, vie și conștientă de sine. Nu este întotdeauna ușor să îmi păstrez această stare, dar atunci când reușesc viața mi se pare mult mai frumoasă și mai distractivă! Știu că procesul nu s-a încheiat, dar în esență asta este tot ce am de făcut: să fiu iubirea care reprezintă esența mea sau *să fiu eu însămi*. Atât timp cât fac acest lucru, universul meu exterior se pune la unison cu mine și întreaga lume devine o reflexie a iubirii.

Fiecare individ își creează propria viață prin gândurile și emoțiile pe care le emite clipă de clipă. În mod similar, umanitatea în ansamblul ei decide la nivel colectiv ce anume este sau nu este posibil pentru ea. Oamenii cred că valorile lor morale (și nu numai) sunt absolute, dar în realitate acestea nu sunt decât un set de gânduri și de convingeri adoptate de-a lungul timpului și pe care au ajuns să le considere adevărate. Ele sunt produse ale minții și ale culturii lor, similare celor legate de sexul feminin din cultura mea indiană, care mi-au modelat modul de a gândi în prima parte a vieții mele. Fiind convinsă că aceste valori sunt sută la sută adevărate, ele mi-au influențat în mod decisiv felul de a fi. În mod similar, realitatea pe care o creează oamenii la nivel colectiv reflectă inconștiența lor. Dacă gândurile și convingerile lor ar fi diferite, viața ar arăta cu totul altfel pe această planetă.

Din perspectiva mea, lumea în care trăim este rezultatul final al tuturor gândurilor și convingerilor colective de până acum ale oamenilor. Umanitatea nu evoluează decât în măsura în care își schimbă gândurile și convingerile, mai

întâi la nivel individual, apoi la nivel colectiv. Spre exemplu, la ora actuală ea consideră că răufăcătorii sunt niște criminali care trebuie pedepsiți și condamnați, nu doar în această viață, ci și în viețile lor viitoare! Ea nu îi consideră simple victime ale fricii, respectiv creații ale realității pe care am modelat-o cu toții la nivel colectiv.

Rasa umană nu se va putea transforma în profunzime decât atunci când vom reuși să privim în ochii celui mai crunt dușman al nostru regăsindu-ne pe noi înșine. Până atunci, fiecare dintre noi ne putem focaliza asupra creării realității pe care ne-o dorim prin proiectarea adevărilor noastre personale asupra ei, și nu prin adoptarea oarbă a gândurilor și convingerilor colective. Prin dilatarea conștiinței noastre individuale, noi putem influența conștiința colectivă a umanității.

Fiecare om este un fir într-o tapiserie uriașă cu un model complex și colorat. Deși reprezentăm un singur fir din aceasta, tapiseria nu ar putea exista fără noi. De aceea, noi influențăm viața semenilor noștri într-un fel sau în altul, în funcție de alegerea noastră de a fi sau nu una cu sinele nostru real. Singura noastră obligație față de ceilalți (menirea noastră în viață) constă în exprimarea unicității noastre, permițându-le totodată celorlalți să își manifeste propria unicitate.

Înțelegerea faptului că Lumina sau Energia Universală există înlăuntrul nostru, *fiind una cu noi*, ne transformă ca indivizi, iar în final transformă întreaga lume (încetul cu încetul). În capitolul următor voi dezvălui și alte lucruri pe care le-am înțeles în legătură cu viața trăită în planul fizic.

Capitolul 17

Permisiunea de a fi tu însuși

Știu că am mai spus acest lucru, dar simt nevoia să îl repet: la ora actuală îmi trăiesc viața pe un fundal al fericirii, nu al fricii. Aceasta este singura diferență între cea care am fost înainte de experiența în apropierea morții și cea care am devenit în urma acesteia.

Înainte nu făceam altceva decât să evit durerea și să le fac pe plac celorlalți. Eram prinsă în capcana cercului vicios al acțiunii, căutării și realizării, dar eu eram ultima persoană din lume de care țineam cont. Viața mea era condusă de teamă – teama de a nu le displace celorlalți, de a nu avea vreun eșec, de a nu fi egoistă și de a nu fi suficient de bună. În mintea mea era convinsă că nu mă ridicam niciodată la înălțimea acestor așteptări.

În urma experienței mele în apropierea morții nu mai consider că mă aflu aici pentru a *realiza* ceva, ci doar pentru *a fi eu însămi*. De aceea, tot ceea ce fac acum se naște din iubire. Nu-mi mai fac griji legate de corectitudinea acțiunilor mele sau de respectarea regulilor și doctrinelor în care cred ceilalți oameni. Îmi urmez inima și am convingerea că nu pot greși atât timp cât fac acest lucru. În mod paradoxal, oamenii din jurul meu sunt mult mai încântați de mine decât în trecut,

pentru simplul motiv că sunt mult mai fericită acum, iar fericirea este contagioasă!

Această stare de spirit are un impact copleșitor inclusiv asupra stării mele de sănătate. De vreme ce mă consider o ființă infinită, corpul meu are singur grijă de el însuși, căci el nu este decât o reflexie a sufletului meu. Iubirea necondiționată de sine îmi amplifică enorm energia, iar Universul îmi răspunde cu bunătate.

Lumea exterioară oglindește întotdeauna ceea ce simțim față de noi înșine. Prin renunțarea la judecățile critice față de sine, noi îi permitem lumii noastre exterioare să se transforme. Invers, văzând transformările produse în aceasta, căpătăm o încredere din ce în ce mai mare în acest proces. Cu cât încrederea noastră în sine se amplifică, cu atât mai pregătiți ne simțim să renunțăm la încercarea de a controla rezultatul final. Nu mai aderăm în mod dogmatic la convingerile celorlalți oameni și renunțăm la propriile noastre convingeri care nu ne mai slujesc, lăsându-ne duși de val (de fluxul energiei universale). În acest fel, reflectăm din ce în ce mai plenar esența noastră reală.

Până la experiența în preajma morții căutam întotdeauna direcții în lumea exterioară. De pildă, îmi doream aprobarea șefilor sau a semenilor mei ori apelam la aceștia în căutarea diferitor răspunsuri. Țineam cont de opiniile, sfaturile, învățăturile și legile lor, indiferent dacă acestea corespundeau sau nu aspirațiilor mele lăuntrice. De multe ori, le aplicam pur și simplu din teamă, căci nu știam dacă au dreptate sau nu și dacă nu cumva dețin informații pe care eu nu le aveam.

În timpul experienței în apropierea morții mi s-a revelat că acest proces de ascultare continuă a vocilor exterioare m-a împiedicat să îmi ascult propria voce interioară și astfel m-a determinat să mă rătăcesc. Atunci când acționezi „pentru

orice eventualitate“, înseamnă că acționezi din teamă. De aceea, la ora actuală nu mai țin cont de nicio metodologie, ordine, dogmă sau doctrină prestabilită de alții. Una din principalele mele reguli de viață a devenit aceea de a nu urma alte reguli fixe! Prefer să fiu atentă la ceea ce mi se pare corect *la nivel instinctual* în momentul respectiv. Din punctul meu de vedere, viața reprezintă o experiență spirituală, iar eul meu se schimbă și evoluează tot timpul.

Dacă este adevărat că suntem ființe energetice inseparabile de forța universală a vieții, înseamnă că nu avem nevoie de un sistem exterior care să ia decizii în locul nostru sau care să ne spună cum poate fi ridicată sau redusă frecvența noastră energetică. Noi suntem unici, deci nimeni nu poate fixa legi absolute care să ni se potrivească tuturor. Din păcate, exact asta fac multe din religiile și sistemele spirituale organizate. De îndată ce își stabilesc structurile, ele se așteaptă că toată lumea să urmeze regulile lor. Cei care nu le urmează sunt judecați și condamnați (cel puțin la nivel mental). În acest fel, religiile organizate contribuie la amplificarea diviziunii și conflictelor societale, în loc să lupte pentru unitatea către care ar trebui să conducă regulile lor. Pe scurt, urmarea unei căi religioase nu ne scutește de teamă și de victimizarea altor oameni. În schimb, urmarea unei căi spirituale *personale* înseamnă punerea în aplicare a aspirațiilor noastre individuale și ne ajută să ne conectăm la sinele nostru real, care este una cu sinele celorlalți oameni.

Este suficient să facem o incursiune interculturală pentru a constata cât de efemere sunt sistemele organizate. De pildă, sistemul spiritual și vindecător indian și cel chinez se află într-o contradicție absolută unul cu celălalt. Hindușii resping la modul absolut consumul cărnii, în timp ce chinezii consideră că *nu este sănătos* să nu mănânci carne. În mod

similar, indienii au un sistem numit *vastu*, care are același scop ca și *feng shui*-ul, dar care contrazice flagrant regulile chineze. Cândva mă simțeam extrem de confuză ori de câte ori descopeream astfel de reguli care se contraziceau reciproc. Neștiind niciodată care erau mai bune, simțeam fără să vreau o mare teamă și anxietate, căci nu doream să aplic o regulă greșită.

Din fericire, experiența în preajma morții m-a ajutat să mă recentrez. La ora actuală cred cu toată convingerea că noi ne aflăm în această lume pentru a ne descoperi și pentru a ne onora *propria cale individuală*. Nu contează dacă ne retragem în vârf de munte și medităm timp de 20 de ani sau creăm o companie multinațională de un miliard de dolari care angajează mii de oameni, oferindu-le mijloacele de trai de care au nevoie, dacă ne ducem la biserică ori la templu sau dacă preferăm să stăm la plajă, să bem o margarita și să ne bucurăm de apusul soarelui în compania unei ființe iubite, ori să ne plimbăm printr-un parc savurând o înghețată. În ultimă instanță, calea pe care o alegem este cea mai potrivită pentru noi, și niciuna din aceste opțiuni nu este mai puțin spirituală decât celelalte.

Nu vreau să spun cu asta că sunt împotriva religiilor organizate, ci doar că sunt *sceptică* în privința oricărui mesaj care conduce la amplificarea diviziunii, a conflictelor și chiar a crimelor petrecute în numele religiei, în condițiile în care știu cu siguranță că noi suntem cu toții Una, fațete ale aceleiași Totalități. Oamenii sunt atât de diferiți încât unora li se potrivesc mai bine religiile organizate și căile spirituale, în timp ce altora nu li se potrivesc. Cel mai bun lucru pe care îl putem face în viață este să trăim o viață care să ne facă să ne simțim împliniți și să ne exprimăm propria creativitate, conștienți de măreția noastră interioară. Acceptarea unei

singure doctrine sau opțiuni ca fiind singura cale autentică nu ar face decât să ne limiteze esența și experiența de viață.

Pentru a rămâne în contact cu măreția noastră interioară noi nu trebuie să „depunem un efort“, de pildă să participăm la ritualuri sau la dogme specifice. De bună seamă, dacă dorim putem face astfel de lucruri, dar numai dacă acestea ne fac plăcere. Ce vreau să spun este că ele nu reprezintă cerințe obligatorii. Noi nu putem găsi ceea ce ni se potrivește cu adevărat (inclusiv metodele pe care le putem aplica) decât urmând călăuzirea noastră interioară. Singura certitudine pe care o putem avea că ne aflăm pe calea cea bună este centrarea în sinele nostru real, alcătuit dintr-o iubire necondiționată, fără a ne mai condamna vreodată (nici pe noi, nici pe ceilalți), și recunoașterea măreției noastre sublime care face parte integrantă din marea măreție a Totalității.

Spre exemplu, rugăciunea le poate aduce multă mângâiere anumitor oameni în vremurile de restriște și îi poate ajuta să se descopere pe ei înșiși. Ea poate avea un efect pozitiv asupra bunăstării lor interioare, ajutându-i să se elibereze de anumite poveri. De aceea, oamenii care se roagă se simt de multe ori mai ușori și mai elevați, fapt care contribuie nu numai la amplificarea bunăstării lor interioare, ci și a oamenilor cu care sunt conectați. Așa cum spuneam mai devreme, orice îmbunătățire personală se reflectă la nivelul Totalității.

Pe de altă parte, eu nu cred că oamenii care se roagă sunt neapărat mai conectați cu Dumnezeu decât ceilalți. Fiecare are propria sa manieră de a-și recunoaște spațiul infinit din el însuși, iar în cazul anumitor oameni aceasta ia forma rugăciunii. În cazul altora ea poate lua forma muzicii, a artei, a contactului cu natura sau chiar a descoperirilor științifice și tehnologice, pe scurt, a acelor activități care îi pasionează și care le descătușează creativitatea, dându-le un sens vieții.

Cu alte cuvinte, nu rugăciunea în sine ne permite să devenim mai conștienți de măreția noastră spirituală, ci exprimarea pasiunilor interioare care dau vieții noastre semnificație și care ne apropie de senzația de unitate. Asta înseamnă să îți trăiești viața în maniera zen.

Personal, nu simt nevoia să mă rog unui Dumnezeu exterior separat de mine, căci sunt conștientă că sunt întotdeauna Una cu Universul. De aceea, consider că viața mea reprezintă o rugăciune în sine. Cei drept, consider meditația foarte utilă, căci mă ajută să îmi liniștesc mintea și să mă focalizez asupra aceluși aspect al conștiinței mele care mă face să mă simt conectată cu întreaga creație. Este însă posibil ca meditația să nu creeze același sentiment înălțător și în cazul altor oameni, lucru care nu mă deranjează. Fiecare ar trebui să facă doar lucrurile cu care rezonază la nivelul sinelui lor.

De aceea, dacă simți că poți urma un sistem spiritual fără niciun efort și dacă te simți bine făcând acest lucru, foarte bine! Dar dacă acesta presupune un efort prea mare sau dacă începe să îți controleze gândurile și emoțiile, cel mai probabil el nu ți se potrivește. Cele mai multe schimbări pozitive se petrec în starea de *permisivitate pură*. Fii tu însuși, indiferent cine ești, și nu mai accepta decât acele lucruri care te fac să te simți viu.

Deși cred cu toată convingerea că cel mai bun lucru pe care îl pot face pentru mine însămi și pentru ceilalți este să îmi mențin bunăstarea interioară și să realizez numai acele lucruri care mă fac fericită, vei fi surprins să afli că nu sunt adepta „gândirii pozitive“ ca un remediu universal. Ce-i drept, de vreme ce întreaga viață este interconectată, sunt conștientă că păstrarea unei stări elevate de spirit are un impact mai mare asupra celorlalți oameni, și chiar asupra Totalității.

Pe de altă parte, dacă observ că am uneori gânduri negative, prefer să le las să treacă cu detașare și fără a le judeca. Am constatat că ori de câte ori încerc să mi le reprim sau mă forțez să îmi schimb starea de spirit, cu cât resping mai mult aceste gânduri, cu atât mai multă putere le confer. De aceea, prefer să le las să treacă de la sine fără a le judeca, întrucât am observat că toate gândurile și emoțiile sunt efemere. În acest fel, calea corectă pentru mine se derulează în fața mea într-o manieră naturală, îngăduindu-mi să fiu în continuare cea care sunt cu adevărat.

Afirmațiile de genul: „Gândurile negative atrag și mai multă negativitate în viața omului“ nu sunt neapărat adevărate și îi pot face pe cei care trec printr-o perioadă dificilă să se simtă și mai rău. Ele le pot crea o stare de teamă la gândul că pot atrage și mai multă negativitate prin gândurile lor. Folosirea fără discriminare a acestei afirmații îi poate face pe oamenii care trec prin încercări dificile să creadă că *sunt răi* pentru că au atras astfel de situații în viața lor, lucru pe care eu una nu îl consider adevărat. Dacă pornim de la premisa că gândurile noastre negative sunt cele care atrag situațiile indezirabile în viața noastră, riscăm să devenim paranoici. După părerea mea, aceste situații sunt atrase mai degrabă de emoțiile decât de gândurile noastre, îndeosebi de cele *legate de sine*.

Pe de altă parte, nu toate gândurile pozitive atrag automat situații pozitive. Nu pot sublinia îndeajuns faptul că cel mai important barometru al situațiilor pe care le atragem în viața noastră sunt *sentimentele noastre legate de noi înșine!*

Spre exemplu, eu permit întotdeauna manifestarea sentimentelor mele negative legate de lucrurile care mă deranjează, căci consider că este mult mai sănătos să experimentez

emoții reale decât să le reprim. Ca de obicei, prefer să *permit* sentimentelor mele să se manifeste, nu să lupt împotriva lor. Această atitudine de acceptare și chiar de bunățate pe care mi-o acord mie însămi mă ajută mult mai mult să îmi creez o viață fericită decât falsa pretenție că sunt optimistă (în cazul în care nu sunt).

Se întâmplă de multe ori să vedem oameni optimiști, dinamici și buni care se confruntă cu mari greutăți. În astfel de situații, nu de puține ori ne gândim: „*Vezi? Chestia asta cu ‚pozitivitatea’ nu funcționează.*“ Problema este că noi nu cunoaștem dialogul lor interior. Noi nu știm ce își repetă ei în sinea lor zi și noapte și dacă fericirea lor aparentă este reală la nivel emoțional. Mai presus de toate, nu știm dacă se iubesc și dacă se prețuiesc pe ei înșiși!

Experiența mea în preajma morții m-a ajutat să înțeleg cât de important este să nu mă judec pe mine însămi și să nu mai cultiv niciun fel de teamă. Ori de câte ori dialogul meu interior îmi spune că sunt în siguranță, că sunt iubită și acceptată necondiționat, eu eman această energie în exterior și îmi transform în mod corespunzător realitatea exterioară. Așa cum spuneam, viața exterioară nu este decât o reflexie a celei interioare.

Nu contează prea mult dacă am o zi sau o săptămână proastă. Ceea ce contează este *ce simt față de mine însămi* atunci când mă confrunt cu astfel de zile și de săptămâni. Personal, prefer să am încredere în procesul de ansamblu și nu mi-e teamă să simt o stare de anxietate, de tristețe sau chiar de spaimă, decât să le reprim. Cu alte cuvinte, principalul meu criteriu este acela de a-mi permite să fiu eu însămi, pornind de la premisa că natura mea (care este iubirea necondiționată) va disipa mai devreme sau mai târziu

aceste sentimente și că ele se vor manifesta din ce în ce mai rar în viața mea.

Înainte de experiența în apropierea morții obișnuim să îmi reprim foarte mult emoțiile supărătoare, convinsă că acestea vor atrage și mai multă negativitate în viața mea. În plus, nu doream să îi împovărez pe cei din jur cu stările mele proaste. De aceea, încercam să îmi controlez gândurile și mă forțam să fiu pozitivă. La ora actuală înțeleg că marele secret al fericirii este onorarea esenței mele reale și respectarea adevărului meu interior.

Fiecare moment temporal este unic și nu se mai poate repeta în acest plan fizic. Unul din lucrurile pe care le-am învățat în urma experienței mele în apropierea morții este să mă simt confortabil știind acest lucru și să trăiesc clipa. Cu alte cuvinte, încerc pe cât posibil să nu duc cu mine povara emoțională a unei clipe în momentul următor. Dimpotrivă, încerc să privesc fiecare clipă ca pe un moment unic, care aduce cu sine noi posibilități. De aceea, fac întotdeauna ceea ce îmi oferă cea mai mare plăcere și bucurie în momentul respectiv. Uneori, acest lucru înseamnă să meditez, dar alteori poate însemna să ies la cumpărături sau să mănânc o ciocolată, dar asta simt în momentul respectiv.

Viața trăită în armonie cu adevărata noastră esență nu înseamnă în niciun caz să ne forțăm să repetăm în permanență gânduri pozitive. Înseamnă să ne acceptăm așa cum suntem și să facem acele lucruri care ne fac cu adevărat fericiți, care ne trezesc pasiunea și care ne fac să dăm tot ce este mai bun în noi. Pe scurt, înseamnă să ne iubim necondiționat. Ori de câte ori ne lăsăm duși de val în acest fel și ne simțim plini de energie și într-o stare bună de spirit, înseamnă că suntem la unison cu măreția noastră interioară. Acestea sunt momentele

în care sincronicitățile încep să abunde în viața noastră și lucrurile par să se miște în direcția pe care ne-o dorim.

În anii din urmă s-a vorbit foarte mult despre sincronicități și despre legea atracției. Gândul că viața poate urma direcția dorită de noi este foarte atrăgător, dar personal prefer să mă gândesc la această lege din perspectiva *permisivității*, nu a *atracției*.

Așa cum spuneam, noi suntem una cu Universul, iar menirea noastră este să ne manifestăm sinele real, care este magnific. Lumea exterioară nu este decât o reflexie a lumii noastre interioare. Marea încercare a vieții mele a apărut din cauză că m-am focalizat prea tare asupra lumii exterioare, fapt care m-a condus la comparații și la competitivitate. În acea vreme eram convinsă că ceea ce există nu este de ajuns pentru toată lumea, iar astfel de gânduri creează lăcomie și concurență. Pe atunci îmi doream să îi conving pe ceilalți oameni să gândească la fel ca mine și să creadă în lucrurile în care credeam eu, în loc să îmi accept unicitatea și diferențele față de ceilalți.

Această perspectivă se naște din convingerea că Universul este limitat și plin de lipsuri. În realitate, el este abundentă infinită, fiind capabil să se dilate și să circumscrie tot ceea ce ne dorim. Depinde numai de noi în ce măsură permitem lucrurilor pe care le dorim să pătrundă în viața noastră, dar acest proces se derulează întotdeauna din interior către exterior, nu invers.

După ce am înțeles că în afara sinelui meu infinit nu mai există nimic, am început să mă consider o operă aflată într-un proces continuu de perfecționare, dintr-o perspectivă dinamică, nu statică. La fel ca un caleidoscop care trece încontinuu de la o imagine superbă la alta, perfecțiunea se află tot timpul în mișcare. Din punctul meu de vedere, acest lucru

înseamnă să văd frumusețea călătoriei, nu doar a destinației, și să mă bucur chiar și de greșelile mele aparente, căci acestea mă conduc pe un nivel superior de înțelegere. Scopul meu este să mă simt bine în pielea mea, să am încredere că voi obține rezultatul dorit și apoi să mă detașez. De îndată ce am devenit capabilă să îmi observ propria perfecțiune, lumea exterioară a început să reflecte automat acest lucru. Am început astfel să atrag în viața mea tot ce este mai bun pentru mine, iar aceasta este cea mai pozitivă atitudine pe care o pot proiecta asupra Universului.

Așa cum am mai spus, eu nu sunt tentată să încerc să schimb în vreun fel lumea exterioară, căci această atitudine nu face decât să alimenteze și mai mult spiritul critic, adică exact energia care cauzează problemele pe care încerc să le „rezolv“ (gândul că ceva nu este în regulă și că trebuie schimbat). Detașarea de gândurile și de convingerile preconcepute m-a ajutat să mă simt mult mai dilatată și aproape transparentă, lăsând energia universală să curgă liber prin mine. Ori de câte ori mă aflu în această stare de permisivitate, coincidențele pozitive încep să abunde în viața mea.

Noi atragem întotdeauna rezultatele perfecte pentru noi, căci principiile similare se atrag întotdeauna. De aceea, cu cât suntem mai buni cu noi înșine, cu atât mai mult reflectă acest lucru lumea exterioară. Invers, cu cât suntem mai critici și mai duri cu noi înșine, cu atât mai mult vom atrage în viața noastră situații care ne vor face să fim și mai duri. Universul ne dă întotdeauna dreptate!

Înainte eram convinsă că trebuie să acționez, să obțin și să realizez. Însuși actul de a urmări un obiectiv material derivă însă din teama că nu avem ceea ce ne dorim. El ne menține în dualitate, întrucât ne focalizează asupra separării

dintre noi și „prada“ noastră. La ora actuală nu mai am această atitudine, ci îi *permit* fluxului universal al energiei să îmi ofere ceea ce dorește.

Spre exemplu, atunci când simt o dorință extraordinar de intensă ca viața mea să o apuce într-o anumită direcție, pornesc de la premisa că dacă aș urmări în mod agresiv obiectivul propus, m-aș opune energiei universale. Cu cât depun mai multe eforturi încercând să obțin ceea ce îmi doresc, cu atât mai clar îmi devine faptul că ceva nu este în regulă. Pe de altă parte, permisivitatea nu necesită niciun efort personal, ci este mai degrabă o eliberare. Privind lucrurile din această perspectivă, de vreme ce totul este Una, ceea ce doresc să obțin îmi aparține deja.

Procesul permisivității se sprijină întotdeauna pe fundamentul credinței, dar și pe cel al autenticității. Atât timp cât am încredere în Viață și cât mă manifest așa cum sunt, nu pot atrage către mine decât lucrurile care îmi aparțin deja, într-un ritm care mă face să mă simt cel mai confortabil. Dacă mă focalizez în permanență asupra lucrurilor care îmi lipsesc sau care mă îngrijorează, viața mea nu va avansa către experiențele pe care doresc să le atrag, ci va rămâne așa cum este acum, căci îmi concentrez întreaga energie asupra temerilor și grijilor mele. În acest fel, nu pot atrage experiențele pe care mi le doresc în viața mea, căci nu am încredere în fluxul universal și nu îi permit să se manifeste așa cum dorește, ci îl blochez prin insatisfacția pe care o simt. De aceea, depinde numai de mine cât de repede sau de lent se vor materializa lucrurile pe care mi le doresc, în funcție de capacitatea mea de a mă relaxa și de a mă elibera de griji. Cu cât sunt mai atașată de anumite tipare mentale sau de anumite rezultate pe care mi le doresc, cu atât mai speriată devin în fața noilor aventuri și cu atât mai lent devine

procesul evoluției mele, întrucât nu sunt deschisă în fața lui. Cu alte cuvinte, nu îmi permit fluxului energiei universale să curgă în mod natural prin mine.

Acestea fiind spuse, nu doresc să las impresia că nu fac altceva decât să stau și să cuget la toate posibilitățile sau alegerile pe care le am de făcut. Ceea ce fac este să *trăiesc* în mod conștient fiecare moment, proces care este întotdeauna interior, nu exterior. În lumea exterioară nu am nimic de urmărit sau de atras. De vreme ce întregul Univers se află în interiorul conștiinței mele, toate experiențele mele interioare influențează marea Totalitate.

Tapiseria cosmică este deja țesută. De aceea, tot ceea ce îmi doresc să se petreacă în viața mea există deja într-un plan nefizic infinit. Singura mea sarcină este să îmi dilat suficient de mult conștiința terestră pentru a putea pătrunde în acest plan. De aceea, dacă îmi doresc ceva, nu mă agit în lumea exterioară să obțin lucrul respectiv, ci îmi dilat conștiința astfel încât să îmi permit energiei universale să materializeze realitatea dinlăuntru în această lume fizică.

Urmărirea împlinirii dorințelor în planul material nu face decât să întărească și mai mult ideea de separare, în timp ce *permisivitatea* pornește de la premisa că suntem cu toții Una și că toate lucrurile sunt interconectate, ceea ce înseamnă că obiectul dorinței noastre ne aparține deja.

Capitolul 18

Întrebări și răspunsuri

În lunile și anii care au urmat experienței mele în apropierea morții, am avut numeroase ocazii de a vorbi în fața unor grupuri din întreaga lume despre experiența mea. În această secțiune a cărții mi-am propus să prezint întrebările care mi-au fost puse cel mai frecvent și răspunsurile pe care le-am dat.

Î: Cum definești „iubirea necondiționată“ pe care ai experimentat-o în lumea de dincolo și în ce fel este diferită aceasta de iubirea pe care o cunoaștem noi în această realitate fizică?

R: Iubirea în lumea de dincolo este extrem de diferită, în sensul că este foarte pură și necondiționată. Ea nu are o agendă și alte așteptări, și nu acționează emoțional (adică nu depinde de celelalte emoții ale persoanei). Această iubire *este*, pur și simplu.

Î: În viziunea ta, poate fi replicată această iubire necondiționată în lumea noastră fizică?

R: În esență, fiecare dintre noi *este* deja iubire necondiționată. Atunci când ne manifestăm această iubire în planul

fizic, noi o filtrăm însă prin mintea noastră, după care o exprimăm prin emoțiile umane specifice.

Cea mai bună metaforă la care mă pot gândi pentru a ilustra acest lucru este exemplul luminii alb-strălucitoare care *trece printr-o* prismă. Iubirea necondiționată este similară luminii alb-strălucitoare. Când aceasta trece însă printr-o prismă, ea este separată în cele șapte culori ale curcubeului. Acestea simbolizează emoțiile noastre: bucuria, iubirea terestră, anxietatea, invidia, compasiunea, ura, empatia și așa mai departe.

Fiecare om este la fel ca o prismă care refractă lumina alb-strălucitoare (iubirea necondiționată) în diferitele culori ale curcubeului. Toate nuanțele acestuia (emoțiile) sunt necesare pentru sinteza luminii alb-strălucitoare. Nimănui nu-i trece prin cap să critice o culoare a curcubeului. Nimeni nu spune: „Vai, culoarea aceea este rea“ sau „păcătoasă“. Din păcate, noi procedăm în acest fel cu semenii noștri în ceea ce privește emoțiile lor, considerându-le pe unele bune și pe altele rele.

Ori de câte ori ne criticăm propriile emoții, considerându-le negative, și mai ales încercând să le negăm, noi reprimăm un aspect al ființei noastre. În acest fel, creăm un blocaj în interiorul nostru, care ne împiedică să ne exprimăm plenar măreția noastră sublimă. Este ca și cum am încerca să extragem anumite culori din spectru pornind de la o judecată morală. În acest fel, nu vom putea obține niciodată lumina alb-strălucitoare, pe care o vom trunchia și o vom transforma în altceva.

Nu vreau să spun cu asta că trebuie să *acționăm* pornind de la fiecare emoție a noastră, ci doar că trebuie să ne acceptăm emoțiile ca parte integrantă a totalității noastre. Negarea lor echivalează cu interzicerea anumitor culori refractate

de o prismă. Cu alte cuvinte, noi nu putem intra în contact cu esența pură a iubirii necondiționate care rezidă în inima noastră decât prin acceptarea întregului spectru al emoțiilor noastre, fără a le judeca vreodată.

Î: După părerea ta, noi suntem deja ființe spirituale infinite plenar conștiente de esența lor înainte de a ne încarna în această lume fizică, și dacă da, cum se face că în această viață uităm într-o asemenea măsură de măreția sublimă a sinelui nostru infinit?

R: Am într-adevăr o părere bine definită în această privință, dar mă tem că ea nu va face decât să creeze și mai multe întrebări! În timpul experienței mele în apropierea morții am rămas cu convingerea că noi nu venim în această lume cu scopul de a uita cine suntem și că viața în planul fizic nu trebuie neapărat să fie grea. *Noi* suntem cei care o facem să pară astfel, prin ideile și convingerile noastre greșite.

Înțelegerea spirituală la care am avut acces în timpul experienței mele mi-a parvenit „în bloc“, dar dacă ar fi să o „traduc“ în cuvinte, iată cum aș descrie-o: *„O, deci viața nu trebuie să fie o luptă! Dimpotrivă, noi ar trebui să o savurăm și să ne simțim în permanență bine! Ce păcat că nu mi-am dat seama de acest lucru până acum! O, deci corpul meu și-a creat singur boala, din cauza gândurilor mele strâmbe, a criticilor pe care mi le-am adresat de-a lungul vremii și a convingerilor care m-au limitat, pe scurt, a conflictelor mele interioare. Ce trist mi se pare faptul că nu am înțeles că noi venim în această lume pentru a ne simți bine în pielea noastră și pentru a ne desfăta cu viața pe care ne-am ales-o, respectiv pentru a ne manifesta în planul fizic esența plină de iubire!“*

Am murit și m-am descoperit pe mine însămi

A urmat un fel de „dialog“ ceva mai greu de explicat, pe care l-aș putea interpreta astfel: „*Cum se face că incapacitatea mea de a-mi realiza propria măreție spirituală a condus la un deznodământ atât de dureros: manifestarea unei boli terminale atât de teribile cum este cancerul?*“

Mi s-a „răspuns“ astfel (sub forma propriilor mele gânduri): „*O, înțeleg! Cancerul nu mi s-a întâmplat mie, căci în lumina adevărului meu interior eu nu sunt niciodată o victimă. El nu a fost decât consecința propriei mele puteri și energii rămase neexprimate, care s-a întors împotriva corpului meu, în loc să se manifeste în lumea exterioară!*“

Am înțeles atunci cu claritate că boala mea nu a fost o pedeapsă sau ceva de genul acesta, ci propria mea forță a vieții care s-a manifestat sub forma cancerului pentru că nu i-am permis să se manifeste ca măreție interioară. Am știut că am de ales: să mă întorc în corpul meu sau să îmi continui călătoria în lumea de dincolo. Dacă m-aș fi întors în corpul fizic, cancerul ar fi dispărut, căci energia mea nu s-ar mai fi manifestat în acea manieră, ci sub forma sinelui meu infinit care tocmai mi-a fost revelat.

M-am întors așadar pe Pământ, știind însă că raiul este o stare de spirit, nu un loc, iar beatitudinea pe care am simțit-o în lumea de dincolo m-a urmat în această lume. Știu că sună bizar, dar am rămas cu convingerea că până și „căminul nostru real“ este o stare de spirit, nu un loc. De pildă, în clipa de față eu mă simt „acasă“ și nu mai am nicio dorință de a fi altundeva. Din punctul meu de vedere, nu-mi mai pasă deloc dacă mă aflu în această lume sau în cea de dincolo. Cele două lumi nu sunt decât aspecte diferite ale experienței pe care o trăiește sinele nostru infinit, dilatat, măreț și sublim. Adevăratul nostru cămin se află în interiorul nostru și ne urmează oriunde ne-am duce.

Î: De vreme ce eu nu am trăit o experiență în apropierea morții, există vreo posibilitate să îmi trezesc și să îmi amplific încrederea în incredibila forță a vieții de care vorbești?

R: Cu siguranță. Nimeni nu trebuie să trăiască o experiență în apropierea morții pentru a-și realiza propria măreție interioară.

Experiența m-a învățat că cea mai sigură cale de cultivare a încrederii și a conexiunii cu forța universală a vieții pornește întotdeauna de la sine. Cu alte cuvinte, noi trebuie să ne iubim și să avem încredere în noi înșine. Cu cât reușim mai mult acest lucru, cu atât mai concentrați ne simțim în tapiseria cosmică. Cu cât ajungem să ne simțim mai conectați unii cu ceilalți, cu atât mai capabili devenim să îi influențăm pe cei din jur, permițându-le să simtă același lucru.

Î: Ce rol au jucat în procesul vindecării tale credința și sistemul convingerilor tale, și cum s-au transformat convingerile tale în urma experienței în apropierea morții?

R: Vindecarea mea nu a avut absolut nimic de-a face cu credința și cu convingerile mele. Dimpotrivă, ea a fost generată de suspendarea totală a acestora. În cazul meu, catalizatorul a fost experiența morții iminente.

Din punctul meu de vedere, boala însăși a fost generată de convingerile mele prea puternice, și din păcate conflictuale. Orice convingere concretă limitează viața, întrucât ne menține blocați în ceea ce cunoaștem deja, iar cunoașterea noastră în această lume este limitată de simțurile noastre fizice. Pe de altă parte, deschiderea în fața incertitudinii ne permite să ne deschidem în fața tuturor posibilităților. Ambiguitatea este poarta către potențialul nostru infinit.

Nevoia de siguranță ne blochează acest potențial. Dimpotrivă, conștientizarea faptului că: „*Nu știi*“ sau gândul: „*Haide să vedem ce se întâmplă*“ îi permite sinelui nostru infinit să ne ofere răspunsuri și soluții care pot fi absolut inedite pentru noi, și care se pot manifesta în modalități sincrone, la limita miraculosului. Ori de câte ori ne deschidem în fața ambiguității, puterea noastră interioară devine maximă. Detașarea de convingerile (pozitive și negative în egală măsură), dogmele și doctrinele în care am crezut până acum face ca Universul însuși să se pună la dispoziția noastră, oferindu-ne cele mai bune soluții posibile pentru viața pe care o trăim. Acestea sunt momentele în care luciditatea noastră ajunge la apogeu și în care viața devine magică.

Renunțarea la vechile atașamente echivalează cu acceptarea libertății și a încrederii în propria noastră divinitate și măreție interioară. Ea reprezintă o formă de vindecare în sine. Ori de câte ori renunțăm la nevoia de a ne vindeca la nivel fizic, viața noastră devine mai liberă, mai desăvârșită și mai savuroasă.

Î: A fost credința ta în Sursă unul din factorii care te-au vindecat?

R: În cazul meu, eu *am devenit una* cu Sursa și am atins o stare de claritate desăvârșită. Conștiința mea s-a dilatat atât de mult încât a circumscris întreaga totalitate. Luciditatea devine absolută în această stare și totul devine cunoscut. În timpul experienței mele mi s-a părut că sunt una cu tot ce există și că totul există în mine. Cu alte cuvinte, am devenit eternă și infinită.

De îndată ce această claritate s-a trezit în mine, am înțeles. Am știut atunci că dacă optez pentru a mă întoarce în lumea fizică, corpul meu se va vindeca.

În urma experienței mele am rămas cu convingerea că în esența noastră noi suntem cu toții Una. Încarnarea pe Pământ este o desprindere aparentă din marea Unitate, iar moartea reprezintă o întoarcere în aceasta. Experiența mea în preajma morții mi-a oferit un crâmpei din această Unitate. I-aș putea spune la fel de bine *Dumnezeu*, dar am convingerea că oamenii au idei diferite despre acest concept. Eu nu percep Divinul ca pe o entitate diferită de mine sau de altcineva, ci ca pe o stare existențială care transcende dualitatea. Din acest punct de vedere, eu și ea suntem indivizibili, ceea ce înseamnă că sunt în permanență unită cu ea în interiorul meu. Expresia mea fizică nu este decât o fațetă a acestei Totalități.

Î: Există vreo posibilitate ca voința noastră personală să se conecteze cu voința Totalității, astfel încât să ne putem vindeca liber și să avem acces la întreaga noastră putere?

R: Îmi place să cred că da. Orice om este capabil să își acceseze liber puterea vindecătoare a sinelui său. Eu cred că sigurul lucru care ne împiedică să facem acest lucru sunt miturile noastre colective, toate acele povești pe care ni le spunem de generații întregi. Acestea ne-au condus la sentimentul deconectării și la toată discordia pe care o putem vedea în această lume, inclusiv la conflictele din propriul nostru corp.

Aceste convingeri invizibile ne mențin deconectați de propriul nostru adevăr lăuntric, făcându-ne să credem că suntem separați de energia universală. Cu alte cuvinte, ele ne mențin în dualitate, separați de centrul nostru creator. Aceste mituri sunt create însă de noi înșine. Pe măsură ce poveștile pe care ni le spunem se schimbă, realitatea fizică reflectă aceste schimbări.

Pentru ca astfel de vindecări spirituale să se petreacă mai frecvent pe Pământ, ar trebui să ne schimbăm mitologiile și convingerile, astfel încât acestea să reflecte faptul că *suntem Una cu energia universală a vieții*. Numai în acest fel vom putea ajunge să ne simțim conectați cu centrul nostru creator, manifestând în același timp mai multă energie pozitivă în această lume fizică.

Procesul de vindecare se petrece atunci când intenția noastră creatoare converge cu energia universală a vieții și constată că este Una cu ea.

Î: În ce fel percepi libertatea în urma experienței tale în apropierea morții?

R: Într-adevăr, mă simt eliberată, nu doar de vechile mele ideologii, convingeri și concepte, ci și de nevoia de a căuta altele noi.

După părerea mea, noi adoptăm și ne cramponăm de astfel de doctrine doar pentru a ne simți în siguranță în momentele noastre de incertitudine. Din păcate, noi avem tendința de a deveni dependenți de ele, simțind nevoia ca ele să fie adevărate pentru a ne simți întotdeauna în siguranță. Cu cât ajungem să ne cantonăm mai tare în convingerile noastre legate de natura limitată a realității, cu atât mai multă putere proiectăm asupra acestora. În acest fel, ele ajung să ne modeleze realitatea după chipul și asemănarea lor.

Experiența mi-a oferit un crâmpeli dintr-o stare de conștiință eliberată de nevoia de siguranță (în egală măsură fizică și psihologică). Cu alte cuvinte, am devenit conștientă că adevărata perfecțiune există chiar în mijlocul ambiguității. Din punctul meu de vedere, adevărata libertate constă în menținerea acestei eliberări mentale interioare.

Î: Crezi că ai mai fi ales să te întorci în această lume fizică dacă ai fi știut că starea ta de sănătate nu s-ar fi ameliorat?

R: Dată fiind starea de claritate în care mă aflu, bănuiesc că m-aș fi întors, căci aș fi înțeles de ce este necesar să mă manifest în continuare printr-un corp bolnav. Această cunoaștere ar fi eliminat sau ar fi redus probabil suferința mea fizică, chiar dacă nu ar fi fost capabilă să îmi elimine complet boala. Aș fi continuat astfel să trăiesc în corpul fizic bolnav, știind însă de ce este necesar acest lucru. După părerea mea, orice om are o misiune precisă pe care și-a asumat-o pentru această viață, indiferent de starea sănătății sale.

Î: Mesajul tău este foarte clar: noi trebuie să ne manifestăm autenticitatea, să fim cei care suntem cu adevărat! În acest caz, ce putem spune despre criminali și despre răufăcători? Trebuie să fie și ei cei care sunt? În plus, ai afirmat că în lumea de dincolo nu există nicio judecată. Asta înseamnă că orice om poate face fărădelegi fără a fi pedepsit!?

R: Într-adevăr, în lumea de dincolo nu există niciun fel de condamnare, căci nu există nimic de condamnat. Acolo, totul este conștiință pură.

Mulți oameni refuză să creadă că nimeni nu este judecat după moarte. Gândul că răufăcătorii vor fi judecați pentru fărădelegile lor îi reconfortează. În realitate, pedepsele, răsplățile, judecata și condamnarea sunt aspecte terestre, nu spirituale. Ele sunt valabile doar în lumea noastră, a dualității. De aceea avem atâtea reguli, legi și sisteme.

În lumea de dincolo fiecare spirit știe cu o claritate perfectă cine este și de ce a făcut ce a făcut cât timp s-a aflat pe Pământ, indiferent cât de lipsite de etică au fost acțiunile

sale. După părerea mea, cei care le fac rău semenilor lor procedează astfel exclusiv din cauza durerii pe care o simt în interior datorită propriilor limitări și separării pe care o percep. Oamenii care violează șiucid nu au nici cea mai mică idee despre măreția lor interioară. Ei simt o mare nefericire interioară, de vreme ce sunt capabili de astfel de acte. De aceea, ei au nevoie de cea mai mare compasiune – în niciun caz de judecată și de continuarea suferinței în lumea de dincolo.

Eu nu cred că răufăcătorii și criminalii *sunt* „ceea ce par a fi“. Dimpotrivă, am convingerea că nu se orientează către distrugere decât după ce s-au rătăcit complet, uitând cu desăvârșire de adevărul lor interior. Orice criminal și-a pierdut contactul cu centrul său spiritual, iar acțiunile sale malefice sunt o simplă reflectare a ceea ce simte el *în interiorul* său. Noi ne gândim la abuzatori și la victime din perspectiva dualistă a lui „ei“ și „noi“. În realitate nu există „ei“. Există *numai* „noi“!

Un ucigaș în serie este un om bolnav, la fel ca un om care suferă de cancer. Cu cât într-o societate există mai mulți ucigași, cu atât mai bolnavă este comunitatea în ansamblul ei. Închiderea răufăcătorilor are efecte pozitive pe termen scurt, la fel ca și tratarea simptomelor exterioare ale cancerului, dar atât timp cât nu sunt abordate cauzele societale care generează astfel de simptome, ele nu vor face decât să se amplifice, silindu-i pe guvernanți să construiască din ce în ce mai multe închisori și să înăsprească în permanență pedepsele. Răufăcătorii nu sunt doar niște victime ale circumstanțelor lor exterioare, ci sunt chiar simptomele fizice ale unei *boli colective*.

Nu vreau să spun cu asta că sunt de acord cu acțiunile lor, ci doar că așa cum cunoașterea măreției mele interioare

m-a vindecat și m-a transformat pe mine, același lucru s-ar putea întâmpla și cu acești oameni. Un om fericit care se simte iubit și inseparabil de marea Unitate știe perfect că a-i face rău unei alte persoane înseamnă a-și face rău lui însuși.

Î: Vrei să spui că un răufăcător – de pildă un criminal – ajunge în același loc în planul spiritual ca și un sfânt, nesimțindu-se judecat în niciun fel?

R: Da, asta vreau să spun.

Odată ajunși în lumea de dincolo, noi înțelegem că orice am făcut – indiferent cât de malefice ar fi fost faptele noastre – a derivat din teamă, din durere și din limitarea perspectivelor noastre. O mare parte din faptele și sentimentele noastre se datorează faptului că nu cunoaștem nicio altă cale. În lumea de dincolo limitările fizice ne devin clare, așa că înțelegem imediat de ce am făcut ce am făcut și nu mai simțim decât compasiune.

Așa-zișii „răufăcători“ sunt victimele propriilor lor limitări, dureri și temeri. Cine realizează acest lucru se simte conectat cu tot ceea ce există, deci și cu ei. Atât timp cât m-am aflat în lumea de dincolo, am înțeles că noi suntem cu toții Una, deci suntem la fel.

Dacă toți oamenii ar deveni conștienți de acest lucru, ni-meni nu ar mai avea nevoie de legi și de închisori. Din păcate, atât timp cât ne aflăm în acest plan fizic noi nu înțelegem acest lucru, așa că gândim în termenii „noi și ei“ și acționăm mânați de teamă. Așa se explică judecățile noastre, legile, închisorile și pedepsele. În această lume și în această epocă noi avem nevoie de aceste lucruri pentru a ne simți protejați. În lumea de dincolo nu există însă pedepse, căci cei ajunși acolo realizează că sunt conectați cu tot ceea ce există.

Î: De vreme ce noi ne creăm propria realitate, crezi că oamenii vor fi pedepsiți pentru *karma* lor negativă?

R: În viziunea mea, *karma* este mai degrabă un concept care ține de echilibru decât de legea cauzei și efectului. Spre exemplu, eu nu folosesc niciodată expresia *karma negativă*, căci nu cred în așa ceva. Cred pur și simplu că toate aspectele vieții sunt necesare pentru a crea totalitatea.

Nu cred nici că noi ne trăim viața secvențial, în timpul liniar, fără de care ideea convențională de *karma* nu poate fi înțeleasă. Eu însămi am fost educată de mică să cred în acest concept.

În timpul experienței mele în apropierea morții am înțeles însă că toate momentele din viața noastră – trecut, prezent și viitor, cunoscut, necunoscut și incognoscibil – există în simultaneitate, într-o altă dimensiune decât cea pe care noi o numim timp liniar. Am realizat atunci că eu sunt deja tot ceea ce îmi doresc să devin și că acest lucru este valabil pentru toată lumea. Lucrurile pe care noi le percepem ca fiind bune, rele, pozitive sau negative, sunt simple părți componente ale unei Totalități echilibrate și perfecte.

Î: Am auzit mulți oameni vorbind despre importanța iertării. În timpul experienței tale în apropierea morții ai constatat că trebuie să ierți foarte mult?

R: În lumea de dincolo starea de claritate este atât de acută încât iertarea capătă un cu totul alt înțeles. Cu această ocazie, am înțeles că singura persoană pe care nu o iertasem cu adevărat pe Pământ am fost *eu însămi*, nu ceilalți oameni. Pe de altă parte, nu am simțit nicio judecată negativă pentru așa-zisele mele greșeli, ci doar o înțelegere deplină referitoare la acțiunile mele.

Am realizat de asemenea că în acea lume infinită nu există practic nevoia de a ierta pe cineva, căci suntem cu toții

copiii perfecți și desăvârșiți ai Universului, a căror esență este iubirea necondiționată. Aceasta este dreptul nostru prin naștere, nu judecata și condamnarea. De aceea, nu trebuie să facem ceva anume pentru a o binemerita. Iubirea este pur și simplu realitatea noastră.

Nevoia de a ierta se naște din perspectiva dualistă care împarte realitatea în bună și rea. Într-o dimensiune în care nu există nicio judecată nu poate exista nici iertarea. La nivelul tapiseriei cosmice pe care o creăm, toate gândurile, cuvintele și acțiunile noastre sunt necesare pentru țeserea Totalității infinite. Aceasta este măreață și sublimă, dar numai în ansamblul ei, incluzând în egală măsură în sine aspectele așa-zis pozitive și negative. Ca să revin la exemplul cu spectrul luminii alb-strălucitoare, toate culorile sunt necesare pentru a permite manifestarea vieții, oferind contrastele necesare acesteia. În aceste condiții, ce mai rămâne de iertat?

Personal, am înlocuit iertarea cu empatia, iubirea necondiționată și compasiunea – deopotrivă față de mine însămi și față de ceilalți oameni. Prefer să nu mai judec pe nimeni, așa că nu mai simt nevoia de a ierta pe cineva, și îmi manifest respectul și admirația pentru toate rolurile pe care le joacă oamenii în marea Totalitate a creației.

Î: Nu crezi că o iubire de sine prea mare îi poate face pe oameni să devină egoiști?

R: Cine înțelege că se află chiar în centrul Universului realizează automat valoarea iubirii de sine (adică a sinelui său). Pe de altă parte, nimeni nu poate oferi altcuiva ceea ce nu are.

În cultura mea, am fost învățată de mică să îi pun întotdeauna pe ceilalți pe primul loc și să nu mă gândesc deloc la mine. În mod paradoxal, tocmai de aceea am avut foarte puține lucruri bune de oferit celorlalți oameni. Numai cine

își umple propria cupă are ceva de oferit. Cu alte cuvinte, numai cine se iubește și se acceptă necondiționat pe sine, considerându-se o creatură sublimă și tratându-se cu cel mai mare respect și cu cea mai mare considerație, îi poate trata cu același respect și cu aceeași considerație și pe ceilalți oameni. Prețuirea de sine se află întotdeauna pe primul loc, iar consecința ei este afecțiunea pentru ceilalți oameni.

Egoismul se naște dintr-o iubire prea mică, nu prea mare de sine, căci oamenii cărora le lipsește iubirea de sine simt nevoia să își compenseze această lipsă. De aceea, eu nu consider că poate exista o iubire de sine prea mare, la fel cum nu poate exista o iubire prea mare față de semenii. Lumea în care trăim suferă tocmai din cauza lipsei iubirii de sine, care este compensată prin judecăți critice, insecuritate, teamă și neîncredere. Dacă ne-ar păsa mai mult de noi înșine, majoritatea acestor flageluri ar dispărea.

Cuvintele „te iubesc“ cărora le lipsește un echivalent interior nu sunt decât un gest teatral. Ele nu au nici cea mai mică realitate. Iubirea de sine și iubirea față de semenii sunt unul și același lucru. Noi suntem cu toții Una; suntem interconectați. Numai conștientizarea propriei divinități ne poate ajuta să vedem divinitatea și măreția sublimă în ceilalți oameni. Cine înțelege acest lucru își oferă mult mai ușor iubirea celorlalți oameni.

Î: Majoritatea oamenilor aflați pe o cale spirituală cred că egoul împiedică evoluția și creșterea, și implicit că trebuie transcens. Tu de ce nu recomanzi acest lucru?

R: După părerea mea, cine își neagă propriul ego se leagă și mai strâns de acesta, căci orice respingere a lui generează o forță egală de sens contrar. Cu cât respingi mai abitir un aspect, cu atât mai mult se luptă acesta pentru supraviețuirea

lui. În schimb, cine își acceptă și își iubește necondiționat egoul ca modalitate a exprimării de sine în această lume fizică nu mai are nicio problemă cu el. Pentru un astfel de om, egoul nu mai reprezintă o frână în calea dezvoltării sale spirituale, ci dimpotrivă, un factor de accelerare a acesteia.

Orice om se naște cu un ego. Acesta face în mod natural parte integrantă din ceea ce suntem pe acest Pământ. Singura transcendere a egoului este posibilă exclusiv în lumea de dincolo. De aceea, reprimarea egoului în această viață nu poate conduce decât la un conflict interior și la o judecată de sine. Pe de altă parte, noi nu vom ajunge să acceptăm niciodată necondiționat egourile altor persoane decât iubindu-ne și acceptându-ne necondiționat propriul ego. Numai în acest caz încetează acesta să mai fie o problemă, permițând strălucirea liberă a smereniei și a măreției interioare a sinelui.

Î: Ce crezi despre serviciu și despre slujirea semenilor noștri?

R: Atunci când se naște din centrul ființei noastre, serviciul este forma cea mai înaltă a iubirii de sine. În astfel de cazuri, el generează întotdeauna o stare de fericire intensă, iar omul se simte ușor și liber. În astfel de cazuri, fericirea sa devine contagioasă, iar beneficiarul serviciului ajunge să o simtă la rândul lui, amplificându-și prețuirea de sine.

Cine realizează însă un serviciu dintr-un simț al obligației sau al datoriei se simte împovărat și secătuit de energie. Serviciul său nu îl ajută nici pe el, nici pe beneficiar să se simtă mai bine, îndeosebi dacă acesta din urmă intuiește că primul acționează din obligație. În acest caz, el se poate simți mărunț și lipsit de valoare.

În plus, o acțiune care derivă din centrul ființei nu mai este o simplă acțiune, ci devina una cu ceea ce este omul în esența lui. Acesta nu se gândește la ceea ce face, ci devine

un instrument în slujba unei puteri mai mari decât el, care se manifestă sub forma serviciului în această lume fizică. Aceasta este diferența între *a fi de folos* și *a face un serviciu*.

Pe nivelul spiritual omul înțelege că nu există nicio separare între sinele său și Univers. El știe că tot ceea ce face pentru Totalitate face de fapt pentru sine, și viceversa, iar această înțelegere îl umple de încântare.

Î: Privind în jur, îmi dau seama că cei care insistă că punctul lor de vedere este singurul corect generează inevitabil ranchiună, certuri și ostilitate. Cei care trăiesc experiențe în apropierea morții afirmă însă că realitatea fizică nu este altceva decât un fel de vis. Rezultă că oamenii se ceartă între ei susținându-și validitatea propriilor iluzii. Poți dezvolta acest subiect?

R: Eu nu mă pot raporta decât la experiența mea. Într-adevăr, atunci când am „murit“ m-am simțit ca și cum m-aș fi trezit dintr-un vis. Nu m-am simțit de parcă m-aș fi dus altundeva, ci ca și cum m-aș fi trezit la o realitate mai amplă, pe care o percepeam cu ajutorul unui simț omnivizual, adică la 360 de grade și dintr-o perspectivă simultană a tuturor simțurilor (numită sinestezie). Pe scurt, puteam vedea, auzi, simți și cunoaște *tot* ceea ce făcea parte din universul meu! Trăiam simultan în trecut, prezent și viitor. Știam ce se întâmplă dincolo de pereții salonului în care mă aflam, dar și de spațiul fizic, atât timp cât respectivele evenimente aveau vreo legătură cu mine. Așa se explică de ce am perceput conversațiile medicilor cu familia mea, călătoria fratelui meu cu avionul etc.

Metaforic vorbind, m-am simțit ca un orb care devine capabil să vadă pentru prima oară. El rămâne același, dar percepe lumea cu o claritate uluitoare, pe care nu a mai avut-o până acum. De altfel, aceasta nici nu arată așa cum și-a imaginat-o el până recent. De pildă, el înțelege pentru

prima oară concepte precum culorile și umbrele, pe care înainte nu avea cum să le înțeleagă la nivel conceptual.

În mod similar, eu am înțeles pentru prima oară că suntem cu toții interconectați și că tot ceea ce simt eu influențează întregul Univers, căci Totalitatea există în interiorul meu. Astfel, din punctul meu de vedere, dacă eu sunt fericită, întregul Univers devine fericit. Dacă eu mă iubesc pe mine însămi, toți ceilalți mă vor iubi și așa mai departe.

După ce am revenit la conștiința terestră, deși o parte din simțurile dilatate pe care le-am avut în timpul experienței în apropierea morții au dispărut, înțelegerea, claritatea și sentimentul iubirii necondiționate nu m-au mai părăsit. Am unit deja punctele între ele, așa că nu m-am mai putut întoarce la modul meu de a gândi de dinainte. Să revenim la exemplul cu orbul care a început să vadă pentru prima oară în viața sa. Chiar dacă orbește din nou, acum el știe cum arată realitatea, chiar dacă nu o mai poate vedea. La fel s-au petrecut lucrurile și cu mine.

Cât despre faptul că acest plan fizic este iluzoriu, eu cred că fiecare dintre noi și-a creat realitatea personală pornind de la convingerile sale legate de lume. În starea de trezire spirituală pe care am simțit-o în timpul experienței mele în apropierea morții eu am simțit că această lume tridimensională reprezintă manifestarea absolută a gândurilor mele. Când am ajuns în lumea de dincolo, m-am trezit într-o dimensiune mai reală decât aceasta... cam la fel ca atunci când ne trezim din vis în realitatea noastră de zi cu zi!

Î: Ce crezi despre religie? Am constatat că nu pomeni decât foarte rar sau deloc despre acest subiect atunci când vorbești despre experiența ta.

R: Așa este. Personal, consider că moartea transcende religia, care nu este decât o instituție creată de om pentru a

înțelege ce se întâmplă după moarte. După ce am experimentat lumea de dincolo, orice încercare de a o adapta pentru a se potrivi unei religii sau alta nu face decât să diminueze această experiență.

Un alt motiv pentru care nu-mi place să vorbesc despre religii este acela că acestea se bat cap în cap, creând astfel noi diviziuni în mintea oamenilor, iar aceasta nu este intenția mea. Eu am experimentat deja Unitatea tuturor oamenilor și știu că atunci când mor, aceștia ajung în același loc, indiferent dacă pe pământ i s-au închinat lui Iisus, lui Buddha, lui Shiva, lui Allah, sau au fost ateii. Singurul lucru care contează nu este cărei divinități i te închini, ci *ce simți în legătură cu tine aici și acum*. De asta depinde felul în care îți trăiești viața acum, iar în afara momentului prezent nu mai există niciun alt timp. De aceea, este foarte important să fii tu însuși și să trăiești la unison cu adevărul tău interior. Spre exemplu, un om de știință care trăiește la unison cu pasiunea sa este la fel de valoros pentru umanitate ca și Maica Tereza.

Î: Una dintre afirmațiile cele mai uimitoare pe care le-ai făcut ca urmare a înțelegerii la care ai ajuns în urma experienței tale are implicații profunde și cu bătaie foarte lungă. Mă refer la afirmația că noi ne putem modifica efectiv trecutul prin alegerile noastre prezente, pe măsură ce viața noastră avansează către viitor. Am înțeles corect această afirmație?

R: Ai interpretat foarte corect ceea ce doresc să spun. Eu cred că momentul prezent este singurul punct temporal în care ne putem crea realitatea. Te rog să observi că eu nu spun (în mod intenționat) „prin care ne putem crea viitorul“. În timpul experienței mele trecutul și viitorul mi s-au părut fluide, nu fixe. De aceea am putut modifica rezultatele testelor

medicale în funcție de decizia mea de a mă întoarce sau nu în planul fizic.

Eu cred că această afirmație este importantă, datorită implicațiilor sale. În cazul meu, decizia pe care am luat-o atunci continuă să îmi influențeze conștiința și experiența de viață, care au devenit mai mari decât experiența în sine în preajma morții.

Î: Atunci când ne-ai povestit despre experiența în preajma morții pe care ai trăit-o, ai spus: „Orice boală începe mai întâi de toate la nivel energetic, și abia apoi se manifestă la nivel corporal.“ Știi cumva cum se petrece acest proces și ce anume determină apariția bolii?

R: În timpul experienței mele în apropierea morții m-am simțit ca și cum corpul meu în forma sa solidă nu exista deloc. Practic, eram energie pură. Poate că la acest lucru se referă oamenii care vorbesc despre suflet sau despre spirit. Acea energie cu care mă identificam era infinit mai mare decât corpul meu, motiv pentru care folosesc atât de frecvent cuvântul *măreție*, pentru că exact asta am simțit în timpul acelei experiențe. Gândul că aveam inclusiv un corp fizic părea iluzoriu, adevăratul meu eu fiind această masă infinită de energie. Dintr-o altă perspectivă, corpul meu nu era decât un barometru care indica în ce măsură am manifestat această forță a vieții cât timp am trăit pe pământ. În acea stare de conștiință, lumea tridimensională mi se părea a fi „lumea de dincolo“, iar adevăratul meu eu părea a fi acea masă de energie pură.

Din acest punct de vedere, bănuiesc că nivelul elevat de evoluție spirituală sau de conștiință poate fi tradus prin capacitatea de a manifesta un procent mai mare din forța vieții, fapt care conduce la o valoare mai mare indicată de

„barometru“! Așa se explică puterea energiei pozitive și a prezenței fizice a maeștrilor. În lumea spirituală nimeni nu mi s-a părut însă mai puternic sau mai slab decât ceilalți. Toate spiritele erau la fel de mărețe. În ceea ce privește procentul din această energie infinită pe care îl manifestăm în planul fizic, aceasta pare să fie alegerea noastră.

Î: Vrei să spui că puterea care te-a vindecat a venit din interiorul tău, nu de undeva din exterior?

R: Nu a venit nici din interior, nici din exterior, sau dacă preferi, a venit și din interior și din exterior. Cât timp m-am aflat în starea de conștiință care transcendea dualitatea, am înțeles că nu există nicio separație între interior și exterior. Practic, în acea stare eram una cu Sursa întregii realități. Dacă cel care a pus întrebarea se referă la faptul că m-am vindecat datorită egoului sau eului meu fizic, atunci răspunsul este negativ. Procesul de vindecare s-a datorat exprimării mele prin intermediul sinelui meu infinit și înțelegerii faptului că eu nu sunt separată de Sursă sau de creația sa.

Î: Ce crezi despre diferitele sisteme vindecătoare din Orient și din Occident?

R: Sunt de părere că multe metode de tratament pe care le aplică acestea sunt cu adevărat utile. Așa cum am mai spus, eu nu consider că este necesar să trăiești o experiență în apropierea morții pentru a te vindeca.

Înainte de trăirea acestei experiențe, la baza tuturor acțiunilor mele stătea frica. Acesta a fost principalul motiv care a stat inclusiv la baza acțiunilor pe care le-am întreprins pentru a mă vindeca. Structura mea psihologică era de așa natură că nu aplicam aceste metode decât pentru că mă temeam de ceea ce s-ar întâmpla dacă nu le-aș aplica.

Când frica dispare și o metodă terapeutică este aplicată din perspectiva încrederii, șansele ei de a genera efecte pozitive sunt mult mai mari. În timpul scurtei mele vizite în India starea mea de sănătate s-a îmbunătățit pentru simplul motiv că eram departe de atmosfera de teamă în care trăiam în Hong Kong. Cultura indiană susține o abordare complet diferită asupra cancerului, înfinit mai pozitivă decât cea occidentală. În Hong Kongul occidentalizat, marea majoritate a oamenilor cu care aveam de-a face se temeau îngrozitor de cancer și îmi transmiteau această teamă. În India am avut acces la o perspectivă diferită, care mi-a redat speranța. Efectele acestei stări de spirit pozitive asupra sănătății mele s-au văzut destul de rapid.

Î: Spuneai că boala ta a părut să se vindece când te-ai dus în India și ai primit un tratament ayurvedic, dar ea a recidivat când te-a întors la Hong Kong. Ai înțeles de ce a dispărut cancerul în India și de ce a recidivat el în Hong Kong?

R: Convingerea mea este că ayurveda a funcționat în cazul meu în India pentru că nu mi-a creat nicio stare de conflict interior. Toți oamenii din jurul meu credeau în principiile ei, iar metodele pe care le aplicam li se păreau tuturor normale. De aceea, nu mai simțeam nicio stare de confuzie. Pentru prima dată în viața mea, mi se părea că sunt pe calea cea bună. În plus, primeam foarte mult sprijin din partea comunității, căci în India există numeroși medici, *ashram*-uri etc., care susțin la unison această modalitate terapeutică.

În Hong Kong există o atmosferă multiculturală, care susține posibilități nesfârșite. Din păcate, toate aceste modalități terapeutice intră în conflict unele cu altele! Prima

mea alegere nu a fost nicio clipă medicina occidentală, dar dacă nu aș fi avut o înclinație personală către celelalte metode, aș fi ales-o fără ezitare. În ceea ce mă privește, această metodă de tratament era ultimul lucru din lume pe care doream să îl aplic.

Sunt convinsă că dacă aș fi crescut în centrul Chinei, medicina tradițională chineză ar fi dat rezultate la fel de bune în cazul meu. De fapt, cel mai probabil nu m-aș fi îmbolnăvit deloc de cancer! De altfel, în această cultură cancerul este numit „boala occidentalilor“, căci incidența acestei boli este mult mai redusă decât în țările vestice (la fel ca și în Japonia și în India).

Unii oameni cred că absența cancerului în aceste culturi se datorează dietei, dar eu una consider că aceasta este doar una din cauze. Un factor mult mai important mi se par a fi convingerile mentale. Occidentalii se tem infinit mai mult de cancer, fiind sensibilizați inclusiv de nesfârșitele campanii de „conștientizare“ a factorilor de risc! Medicina convențională occidentală este focalizată asupra detectării cancerului, cea mai mare parte a tehnologiilor sale fiind orientate către diagnosticare, nu către promovarea bunăstării și echilibrului fizic.

Î: Ce diferențe ai experimentat între abordarea terapeutică orientală și cea occidentală?

R: Oscilația continuă între cele două abordări a făcut ca starea mea emoțională să alterneze între teamă și speranță.

Medicii occidentali erau focalizați exclusiv asupra cancerului, făcându-mă să mă simt ca și cum ceva din exterior mi-ar fi atacat corpul fizic, așa că trebuia să scap de dușman. Această perspectivă creează inevitabil o stare de teamă.

În schimb, medicii orientali (atât cei ayurvedici cât și cei specializați în medicina tradițională chineză) erau focalizați mai degrabă asupra bunăstării mele la nivel holistic. Ei considerau boala o încercare a corpului meu de a-și vindeca dezechilibrele fizice, emoționale și mentale. Din această perspectivă, cancerul devine un aliat, nu un dușman. De aceea, metodele lor m-au reconfortat într-o măsură mult mai mare și mi-au redat speranța.

Privind lucrurile din perspectiva experienței mele în apropierea morții, îmi dau seama că adevărata mea boală nu a fost cancerul. Acesta nu a fost decât un simptom care încerca să îmi transmită un mesaj, a fost maniera corpului meu de a mă vindeca de adevărata boală de care sufeream. De aceea, privirea lui ca pe un dușman pe care trebuia să îl anihilez nu m-a ajutat cu nimic să elimin adevărata sa cauză. În timpul experienței în apropierea morții vindecarea s-a produs pe un nivel mult mai profund, determinând apoi dispariția rapidă a celulelor canceroase.

Î: Din câte se pare, diferitele abordări terapeutice au baze culturale și niciuna nu este superioară în sine celorlalte, cel puțin în ceea ce privește cancerul. Este corect?

R: Da. Exact asta doresc să spun, ținând cont de experiența pe care am trăit-o. Din perspectiva mea, marea majoritate a bolilor moderne sunt dezechilibre mentale sau spirituale care se manifestă în corpul fizic. De aceea, tratamentele care se adresează minții și spiritului au șanse mult mai bune de a produce efecte benefice decât cele care se adresează exclusiv corpului fizic. Pe de altă parte, orice tratament care este susținut de cultura țării respective este mult mai eficient decât unul care nu este susținut de această

cultură, mai ales dacă acesta din urmă pune la grea încercare sistemul de valori mentale și spirituale al pacientului.

Î: Ce crezi despre cancer și despre medicină în urma experienței pe care ai trăit-o? Crezi că umanitatea se apropie de găsirea unui remediu pentru această boală?

R: În ceea ce mă privește, consider că anumite cazuri specifice precum al meu reprezintă boli ale minții și sufletului, nu ale corpului. Simptomele fizice nu reprezintă decât efecte ale unor cauze mult mai profunde. De aceea, eu nu cred că remediile pentru aceste cazuri au ceva de-a face cu medicina, căci oamenii de știință nu știu unde să caute. Ei studiază exclusiv simptomele, nu și cauzele, după care creează medicamente cu care maschează aceste simptome. Chiar dacă reușesc uneori să țină sub control simptomele, eu nu cred că această abordare va reuși vreodată să conducă la un „remediu“ pentru cancer.

În urma cercetărilor făcute, am înțeles că există foarte multe studii legate de această boală. Din păcate, toate sunt focalizate exclusiv asupra medicamentelor, nu asupra cauzelor reale ale cancerului. Am ajuns să mă întreb chiar dacă nu este mai ușor să faci bani vânzând medicamente decât să îi ajuți pe oameni să creadă în măreția lor divină!

Personal, cred că boala *mea* a fost o criză de identitate, fiind maniera corpului meu de a-mi spune că sufletul meu suferă din cauza pierderii identității sale reale. Dacă mi-aș fi recunoscut de la bun început adevărul interior, nu m-aș fi îmbolnăvit niciodată de cancer!

Î: Ce crezi despre bani din perspectiva lumii de dincolo? Mulți oameni cred că banii reprezintă cauza tuturor problemelor și relelor din această lume. Tu ce crezi?

R: În sine, banii nu au decât puterea pe care le-o acordăm noi, la fel ca orice alt aspect din această dimensiune. Orice lucru poate fi folosit pentru a face bine sau pentru a face rău, dar în sine este absolut neutru. Noi suntem cei care îi conferim putere, prin judecățile noastre, deopotrivă pozitive sau negative. Așa procedăm cu banii, cu religia, cu rasa etc. Ne creăm anumite convingeri în legătură cu aceste concepte, le încercăm emoțional și astfel fie devenim mai puternici, fie intrăm în conflict cu semenii noștri care au alte convingeri.

Nu vreau să spun cu asta că acest mecanism este ceva rău. Poate că el este absolut necesar pentru a putea trăi în această lume fizică. Vrem, nu vrem, noi trăim într-o lume a dualității aparente, în care trebuie să decidem ce anume este bun și ce nu, ce este negativ și ce este pozitiv. Noi ne investim emoțiile în convingeri, inclusiv în cele legate de bani. Dacă am investi aceeași energie în altceva, lucrul respectiv ar căpăta aceeași putere pe care o au la ora actuală banii.

Moartea transcende însă dualitatea. De aceea, ea transcende religia, rasa, cultura și toate valorile și convingerile noastre. Noi nu suntem una cu aceste lucruri, ci doar ne exprimăm prin intermediul lor în etapa noastră actuală de viață. În sine, noi suntem însă ființe infinite mai mărețe.

Î: Mulți oameni bolnavi care își doresc să se vindece ar vrea să afle cum pot „avea încredere în propria vindecare“, cum s-ar putea „detașa, permițând procesului de vindecare să se producă de la sine“ și cum și-ar putea „accesa centrul care realizează orice vindecare“. Aceste expresii par simple platitudini imposibil de pus în practică de un om obișnuit. Lor ar trebui să li se dea o metodă precisă, care poate fi pusă cu ușurință în practică.

R: Personal, nu doresc să recomand o metodologie precisă, cu instrucțiuni și reguli exacte, căci în acest fel nu aș

face decât să creez o nouă dogmă, iar ceea ce recomand eu este tocmai eliberarea de dogme. Le-aș sugera totuși acestor oameni să nu își privească boala sau simptomele ca pe un dușman „de care trebuie să scape“. Această reacție are la bază teama. Din punctul meu de vedere, apariția simptomelor de care am suferit a fost maniera corpului meu de a mă vindeca. Cine încearcă să elimine boala prin cultivarea unei atitudini conflictuale față de aceasta nu face decât să amplifice conflictul, și implicit să favorizeze boala.

Nu vreau să spun cu asta că nimeni nu ar mai trebui să se ducă la doctor. Mă refer doar la atitudinea personală față de boală. Scopul este ca bolnavul să nu își facă o obsesie din ea, încercând din răputeri să scape de ea. Consider mult mai productivă cultivarea unei atitudini pozitive, prin care bolnavul își distrage atenția de la boală și face diferite lucruri care îi plac și care îl stimulează într-o manieră creativă.

Personal, la ora actuală aș aborda situația încercând să mă eliberez de dependența față de sănătate pentru a fi fericită și aș continua să mă bucur de momentul prezent, ca și cum aș fi deja sănătoasă. Viața trăită în momentul prezent înseamnă să nu ieși cu tine bagajul tău emoțional de la un moment la altul. Fiecare moment este unic și nu mai poate fi replicat. Atât timp cât ne transferăm temerile de la un moment la altul, noi rămânem blocați în boală.

Bolnavul nu trebuie să apeleze neapărat la un *guru* spiritual în acest scop. Important este să își trăiască plener viața clipă de clipă și să realizeze acele lucruri care îl fac fericit, indiferent dacă mai are de trăit o lună sau 100 de ani.

Î: Sună interesant în teorie, dar cum pot fi puse în practică aceste cuvinte? Cum te poți simți sănătos în momentul prezent? Ce alimente trebuie să consumi sau să eviți?

R: Într-adevăr, dieta mea *s-a schimbat* după ce am trăit experiența în apropierea morții, dar mă tem că nu în sensul pe care îl bănuiești! Înainte eram de-a dreptul paranoică în privința mâncării. Nu consumam decât alimente organice, macrobiotice, suplimente cu vitamine și suc de orz verde – și asta înainte de a mă îmbolnăvi!! Eram convinsă că aproape orice poate cauza cancer, de la microunde la conservanții alimentari. Pe scurt, mâncam foarte sănătos, dar numai din teamă.

La ora actuală mănânc numai alimentele de care mă simt cu adevărat atrasă. De pildă, consum câteodată ciocolată și un pahar de vin bun sau de șampanie. Principalul meu scop este să mă bucur de viață, inclusiv prin ceea ce mănânc! Consider că fericirea este mai importantă decât orice altceva.

Personal, nu sunt avocata unui consum exclusiv de alimente sănătoase atât timp cât te simți mizerabil din cauză că îți refuzi alimentele preferate. Anxietatea generează în sine foarte multe probleme. Corpul nostru este mult mai rezistent decât credem noi, îndeosebi dacă ne simțim fericiți și eliberați de stres.

Chiar dacă optez pentru alimente sănătoase, eu fac acest lucru numai din iubire, nu din teamă. De altfel, aceasta este metoda pe care o aplic în toate domeniile vieții și este unicul sfat pe care îl pot acorda cuiva.

Î: Dacă ar fi să transmiți un mesaj sau o lecție în urma experienței tale în apropierea morții pe care orice om să o poată înțelege cu ușurință, care ar fi aceasta? Care este principalul lucru pe care l-ai înțeles în timpul experienței tale?

R: Principalul meu mesaj este că *fiecare* parte a ființei tale este măreață: egoul, intelectul, corpul și spiritul tău. Toate

acestea fac parte integrantă din tine, iar tu ești copilul sublim al Universului. De aceea, fiecare aspect al tău este desăvârșit. Nu trebuie să renunți la niciunul din aspectele tale. Nu ai nimic de iertat sau de realizat. Așa cum ești, tu ești deja tot ceea ce poți deveni. Știu că pare complicat, dar nu este.

Dacă religia te face să te simți inferior divinității pe care o promovează, înseamnă fie că ai interpretat greșit mesajul ei, fie că preoții ei nu înțeleg adevărul pe care îl propovăduiesc. Dacă un *guru*, un maestru sau un învățător te face să crezi că nu ești „încă“ iluminat și că mai ai multe de „învățat“ sau de „realizat“ pentru a ajunge la acest nivel, înseamnă că nu face o treabă bună și că nu reușește să îți spună cine ești cu adevărat, sau că tu nu înțelegi mesajul lui.

Reamintește-le tuturor celor din jurul tău să fie ei înșiși și spune-le că îi iubești așa cum sunt! La fel ca tine, și ei sunt perfecți. De aceea, nu ai niciun motiv să nu îi iubești. Cele mai multe suferințe derivă din complexe de inferioritate. În realitate, nimeni nu este inferior altcuiva, oricine ar fi el! Fiecare om este desăvârșit așa cum este.

Singurul lucru pe care trebuie să îl înveți este faptul că tu ești deja ceea ce îți propui să devii. De aceea, exprimă-ți unicitatea *fără teamă*, într-o stare de abandon! Acesta este singurul motiv pentru care te afli în această lume fizică în această formă și în această ipostază, oricare ar fi acestea.

❧ *Cuvânt de încheiere* ❧

Înainte de a încheia această carte, doresc să îți mai spun câteva cuvinte de final. Amintește-ți întotdeauna să nu îți abandonezi puterea. Cultivă contactul permanent cu măreția ta sublimă. Fiecare om are o cale diferită. Personal, nu cunosc decât o singură soluție universală, și anume iubirea necondiționată de sine și viața trăită fără teamă! Aceasta este cea mai importantă lecție pe care am învățat-o în urma experienței mele în apropierea morții și am convingerea absolută că dacă aș fi cunoscut-o de la bun început, nu m-aș fi îmbolnăvit niciodată de cancer.

Cine își trăiește în mod autentic adevărul interior devine un instrument al adevărului pe această planetă. Fiind cu toții conectați, noi influențăm viețile tuturor celor din jurul nostru, care îi influențează la rândul lor pe ceilalți. De aceea, singura noastră obligație este să fim cei care suntem și să acceptăm numai soluțiile care ne parvin din interiorul nostru.

În sfârșit, nu pot sublinia îndeajuns de mult cât de important este să te bucuri de tine însuși și să nu te iei niciodată prea în serios. Una din marile greșeli pe care le fac sistemele spirituale tradiționale este perspectiva sumbră pe care le-o oferă oamenilor. Deși am repetat de multe ori că resping orice doctrină, dacă ar fi să creez eu însămi un set de principii care trebuie aplicate pe calea spirituală a vindecării, primul pe lista mea ar fi râsul. Nu ar trebui să lași să treacă nicio zi fără să râzi cât de des posibil, inclusiv de tine însuși.

Am murit și m-am descoperit pe mine însămi

Această terapie depășește orice rugăciune, orice meditație, orice recitare de *mantra*-e și orice dietă. Problemele de zi cu zi nu mai par atât de impresionante atunci când sunt privite prin filtrul umorului și al iubirii.

În această epocă a tehnologiei informației suntem bombardați clipă de clipă cu știri. Din păcate, acestea ne creează o stare de stres și de teamă, iar în încercarea de a ne proteja de factorii de risc „exteriori“ noi uităm să ne bucurăm de noi înșine și să manifestăm comorile interioare pe care le avem.

Adevărata noastră rugăciune este viața pe care o trăim. Acesta este darul pe care îl oferim noi Universului, iar moștenirea pe care o lăsăm celor dragi atunci când părăsim această lume sunt amintirile cu care rămân în legătură cu noi. De aceea, noi avem datoria față de noi înșine de a fi fericiți și de a răspândi bucuria pretutindeni în jurul nostru.

Atât timp cât ne trăim viața cu umor, înțelegând că esența noastră este iubirea, putem spune că trăim în armonie. Dacă adăugăm la această formulă și o cutie de ciocolată, putem spune că am găsit rețeta fericirii!

Îți doresc să te bucuri de măreția ta sublimă și să te manifesti fără teamă în această lume.

Namaste!

Anita Moorjani

❧ *Mulțumiri* ❧

Pentru mine, aceasta este partea cea mai importantă a cărții, căci îmi permite să îmi exprim recunoștința față de toți oamenii care au contribuit într-un fel sau altul la apariția ei. Unii au avut o contribuție directă, iar alții una indirectă, dar cu toții au jucat un rol decisiv în călătoria care m-a condus la această destinație.

Cum i-aș putea mulțumi vreodată doctorului Wayne W. Dyer? Generozitatea spiritului tău continuă să mă lase fără replică, iar acest lucru nu mi se întâmplă frecvent! Eu știu că Universul a conspirat să ne aducă împreună cu mult timp înainte ca noi să devenim conștienți de acest lucru, la momentul potrivit. Faci parte integrantă din călătoria mea și nu aș fi putut publica niciodată această carte fără ajutorul tău. Bunătatea și sfaturile tale au însemnat enorm pentru mine. Nu mă mir deloc că atât de mulți oameni se simt inspirați de tine. De aceea, *îți mulțumesc, îți mulțumesc, îți mulțumesc* din inimă pentru că ai deschis pentru mine poarta care mi-a permis să îmi împărtășesc povestea vieții cu restul lumii, și încă într-o manieră atât de magică. Dar mai presus de toate, *îți mulțumesc pentru că ești cel care ești!* Te iubesc din toată inima!

Bunului meu prieten și frate de suflet, Rio Cruz – orice cuvinte de recunoștință ți-aș adresa mi se par minore și incapabile să descrie măcar pe departe prietenia pe care ți-o port. În timpul acestor ani ai jucat un rol decisiv în viața mea,

ajutându-mă să mă integrez mai bine în această lume, chiar și în perioada în care aceasta nu era pregătită să îmi audă povestea. Imensele tale cunoștințe legate de experiențele în apropierea morții m-au reconfortat enorm, iar sprijinul necondiționat pe care mi l-ai acordat în perioadele în care alți oameni se îndoiau de mine m-a ajutat să îmi păstrez echilibrul interior. Nu îți pot mulțumi îndeajuns pentru toate acestea. Ești cel mai bun prieten al meu și ai crezut din prima zi că trebuie să îmi împărtășesc povestea vieții cu restul lumii. Îți mulțumesc pentru tot ce ai făcut pentru mine de-a lungul acestei călătorii, încurajându-mă să scriu această carte. Te iubesc mucho, amigo!

Mirei Kelley – ești un suflet atât de frumos! Îți mulțumesc pentru că ai făcut parte integrantă din sincronicitatea care a atras atenția doctorului Dyer asupra mea. Acțiunile tale mi-au confirmat o dată în plus teoria permisivității care conduce la rezultate concrete. Te iubesc!

Jessică Kelley, editoarea mea – îți mulțumesc pentru că m-ai ajutat să dau viață poveștii vieții mele în aceste pagini. Îți sunt recunoscătoare pentru răbdarea de care ai dat dovadă cu mine și pentru că ai înțeles atât de corect ce doream să spun. Ești o editoare minunată, cu care orice autor și-ar dori să colaboreze. Îți mulțumesc!

Lui Reid Tracy și întregului personal al editurii Hay House – vă mulțumesc tuturor pentru sprijinul acordat! Sunt fericită că am devenit parte integrantă din marea familie Hay House.

Doctorului Jeffrey Long, proprietarul Fundației pentru Cercetări în Domeniul Experiențelor În Aproximarea Morții – îți mulțumesc pentru că ai recunoscut importanța mesajului meu, pentru că l-ai postat pe pagina principală a site-ului tău și pentru că ai atras astfel atenția întregii lumi asupra lui.

Doctorului Peter Ko – îți sunt recunoscătoare pentru interesul pe care l-ai acordat cazului meu și pentru că ai zburat la Hong Kong ca să te întâlnești cu mine și pentru a studia fișele mele medicale. Îți mulțumesc pentru perseverența ta și pentru munca de detectiv pe care ai depus-o în studierea uriașului meu dosar medical!

Doctorului Brian Walker, medicul meu de familie și prietenul meu – știu că te-ai speriat de moarte când m-am îmbolnăvit! Îți mulțumesc pentru că nu ai renunțat să crezi în vindecarea mea și pentru că ai fost alături de mine în acele zile dificile.

Minunatei echipe de medici și asistente medicale de la Sanatoriul din Hong Kong, care au vegheat asupra mea în cele mai întunecate ore ale vieții mele – vă mulțumesc tuturor pentru că i-ați permis Universului să își desăvârșească lucrarea prin intermediul vostru.

Minunatei mele familii NDERF³ – voi ați fost comunitatea mea, familia mea și prietenii mei în ultimii cinci ani din viața mea. Vă mulțumesc, Dave Thaler, Lucas Taylor, Mark Sweeney, Alison Bruer, Bailey Struss, Cloe Solis, Dave Maswarey, Don O'Connor, Wayne Hart, Carla Dobel și Lorraine. Nu aș fi putut supraviețui acestei călătorii fără voi toți, căci voi ați fost comunitatea în care m-am integrat în sfârșit perfect și care m-a ajutat să rîd din nou. Vă ador sincer pe toți!

În sfârșit, minunatei mele familii – fratelui meu Anoop, care înseamnă totul pentru mine; familiei sale, Mona și Shahn, și dragei mele mame, a cărei iubire pentru mine a rămas întotdeauna nezdruccinată și necondiționată. Te iubesc, dragă mamă, și regret sincer că te-am făcut să suferi atât de

---

³ NDERF – Near Death Experience Research Foundation (Asociația de Cercetare a Experiențelor în Preajma Morții (n. ed.)

Am murit și m-am descoperit pe mine însămi

mult. În sfârșit, dar nu în cele din urmă, preaiubitului meu soț – sunt atât de binecuvântată că te am în viața mea și am convingerea că vei ști întotdeauna cât de mult te iubesc. Prețuiesc mai presus de orice legătura noastră de suflet și sper să rămânem împreună de-a lungul tuturor vieților noastre. Te iubesc, scumpul meu.

❧ *Despre autoare* ❧

Anita Moorjani s-a născut în Singapore din părinți indieni, s-a mutat la Hong Kong la vârsta de doi ani și a trăit aici aproape întreaga ei viață. Datorită mediului multicultural în care a trăit și educației britanice primite, vorbește fluent mai multe limbi pe care le consideră limbi materne: chineza (dialectul cantonez), engleza și indiana. În plus, a învățat la școală franceza. Anita a lucrat mult timp în lumea corporațiilor, înainte de a fi diagnosticată cu cancer în luna aprilie 2002. La începutul anului 2006 a trăit o experiență fascinantă și emoționantă în apropierea morții, care i-a schimbat pentru totdeauna perspectiva asupra vieții. Toate activitățile ei ulterioare au fost marcate de viziunile și de revelațiile pe care le-a primit în timpul acestei experiențe în lumea de dincolo.

Ca urmare a experienței în apropierea morții, Anita este invitată frecvent să țină conferințe și prelegeri în diferite părți ale globului, pentru a-și împărtăși povestea și noua viziune asupra vieții. De asemenea, colaborează cu departamentul de științe behavioriste al Universității din Hong Kong, unde ține prelegeri în fața studenților și a profesorilor despre lucrul cu pacienții bolnavi de boli terminale, confruntarea cu moartea și psihologia convingerilor spirituale. Povestea Anitei este cea mai bună dovadă a adevărului potrivit căruia noi avem puterea și înțelepciunea interioară de a depăși orice situații

Am murit și m-am descoperit pe mine însămi

adverse din viață, ea însăși fiind o dovadă vie în această direcție.

La ora actuală, Anita locuiește la Hong Kong împreună cu soțul ei, iar când nu călătorește pentru a ține conferințe, lucrează ca și consultant intercultural pentru corporațiile multinaționale din oraș.

Website: **www.anitamoorjani.com**